Mete Han'dan Bugüne Kadar Türklerin Saklı Tarihi

Bizler Üç Kıtada Allah Dedirtmek İçin Varız ve Var Olacağız...

Devletin Gizli Sahipleri

HEYET

Anlattıklarımızı Anladıkça, Bildikleriniz Sadece Basit Bir Bilgi Olarak Kalacak

HALİL YAŞAR KOLLU

Lopus

9.BASKI

Mete Han'dan Bugüne Kadar Türklerin Saklı Tarihi

Devletin Gizli Sahipleri

HEYET

Anlattıklarımızı Anladıkça, Bildikleriniz Sadece Basit Bir Bilgi Olarak Kalacak

HALİL YAŞAR KOLLU

Lopus

Heyet
Halil Yaşar Kollu

Baskı: Ekim 2016
ISBN: 978-605-83646-3-9
Genel Yayın Yönetmeni: Ergin Yalçın
Baskı: Kalkan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Büyük San. 1. Cad. No:99/A İskitler / Ankara
Tel: 0.312 341 92 34 - www. kalkanofset.com
Matbaa Sertifika No: 16029

Copyright © Lopus Yayıncılık 2016
Bu eserin bütün hakları anlaşmalı olarak Lopus Yayınları'na aittir. İzinsiz tamamı veya bir kısmı hiçbir ortamda kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Kaynak göstermek şartıyla eğitim amaçlı alıntı yapılabilir.

Lopus Yayınları
Adres: Bayındır 1 Sokak 6/49-50 Kızılay / Ankara
Sertifika No: 17954

Mete Han'dan Bugüne Kadar Türklerin Saklı Tarihi

Devletin Gizli Sahipleri

HEYET

Anlattıklarımızı Anladıkça, Bildikleriniz Sadece Basit Bir Bilgi Olarak Kalacak

HALİL YAŞAR KOLLU

Lopus

Bu kitapta yazılanlar ve anlatılanlar, yazılmayanlar ve anlatılmayanlardır. Eğer bu yazdıklarımızı araştırırsan, tarihte gerçekten bu olayların var olduğunu görürsün. O olayların ise aslında neden olduğunu, işte bu elindeki kitabı okuyarak öğreneceksin ve anlayacaksın ki;

Türklerin tarihi diye bir şey yokmuş, aslında Heyetin tarihi diye bir şey varmış...

-Kimsiniz siz, devlet mi yoksa devletin aklı mı?

Devletin aklı mı? Biz devletin aklına bile akıl veren bir teşkilatız evlat.

-Peki, kim kurdu bu Heyeti? Abdülhamid mi Osman Gazi mi Selçuk Bey mi Atilla mı kim?

Hepsi de elimizi öptü, fakat hiç biri bu teşkilatın kuruluşunda yer almadı. Onlar sadece bu Heyete hizmetkârdı.

-Peki, ne zaman kuruldu, kim kurdu bu Heyeti?

Aslında kimse kurmadı. Bu Heyet, Metehan'ın kurduğu muhteşem istihbarattan var oldu. Kimse Heyeti kurma düşüncesi ile yola çıkmadı. Sadece bu Heyet olay ve durumlar karşısında kendisini var etti.

-Nasıl yani?

Hepsini anlatacağım evlat, hepsini. Metehan'dan bu yana anlatılan tarihin anlatılmayan her tarafını anlatacağım. Hele sen al kalemi yazmaya başla.

-Buyrun, sizi dinliyorum.

Devir, Hun İmparatoru Teoman'ın devri, mekân, Teoman'ın av yaptığı ormanlık alan, vakit ise Teoman'ın av vakti.

-Olay ne?

Gerçekleri göremediği için, ama en önemlisi devletin istikbali için, bizzat oğlu Metehan tarafından Teoman'ın öldürülme olayı.

-Nasıl yani, biraz daha açık anlatsan usta?

Dur ben sana olayı en baştan anlatıyım.

Hun İmparatoru Teoman, Çinlilerle zamanında bir barış antlaşması imzalamıştı. İmzalamıştı ama oğlu Metehan bu antlaşmaya rıza göstermiyordu.

-Neden rıza göstermiyordu ki?

Çünkü Teoman onları çok büyük tehlike görmüyordu, fakat oğlu Metehan, Çin ile bir dostluk antlaşmasına girilmesinin yanlış olduğunu savunuyordu. Onların ne kadar dost görünse de aslında gizli hesaplar içinde olduklarını ve ne pahasına olursa olsun büyük bir yenilgi ile mağlup edilip dize getirilmesini istiyordu. Aksi halde, ileride Türklerin başına bela olacaklarını söylüyordu, fakat Teoman bu korkunun yersiz olduğunu düşünüyordu.

-Peki, Metehan ne yaptı?

Ne yapacak evlat. Baktı babası gerçekleri göremiyor, o zaman devletin istikbali için babasını öldürüp tahta geçmeye karar verdi. Çokta beklemedi, hemen o gün işe koyuldu. Çıktı babasının çadırından, atladı atına ve çağırdı kendine bağlı tüm adamlarını. Hepsi gelince indi atından, bir süre atına bakıp sevdi, ardından askerlerine dönüp;

"Oklarınızı atıma çevirin." diye emir verdi. Herkes şaşkındı, ne olacaktı ki çünkü bu at onun her şeyiydi. Öyle ki karısından, babasından, hatta kendinden daha çok bu ata değer verirdi, ama yine de hepsi emri dinleyip oklarını ata çevirdiler.

Ardından Metehan elini kaldırıp; "Hedef atımdır, vurun!" diye emir verdi. Bazı askerler emri dinleyip atı vursa da çoğu tereddüt etti, çünkü o at Metehan'ın her şeyi idi. Metehan tereddüt edenlerin hepsini yanına çağırıp;

"Ben size atımı vurmanızı emretmedim mi?" diye hiddetle sorunca, askerlerden biri;

"Ama efendim, o sizin her şeyiniz, biz o yüzden tereddüt ettik de vuramadık." dedi.

Metehan güldü. Bir süre bekledi ve yerde yatan cansız atına baktıktan sonra, tereddüt eden on askeri bizzat kendi eliyle öldürdü. Kendisini izleyen diğer askerlere dönüp;

"Bir daha oklarınızı bana çevirin ve beni vurun dediğimde vuracaksınız. Emrimi duyduğu halde tereddüt eden olursa, bilsin ki sonu böyle olacaktır."

Bu olaydan tam iki yıl geçmişti. Metehan o gün ki disipliniyle öyle bir ordu yetiştirdi ki hepsi birbirinden sadık birer cengâverdi.

Bir gün babası Teoman, bin askeriyle ava çıkmıştı. Metehan bunu duyar duymaz, babasının peşine düştü. Babasını gördüğü anda okunu fır-

lattı ve yanındaki üç bin asker de hiç tereddüt etmeden oklarını, kralları Teoman'a atmışlardı. O gün orada Teoman, tedbirsizliğinin bedelini canıyla ödemişti. Babasını defnettikten sonra tahta Metehan geçmiş ve babasının istihbarı zayıflığını gördüğü için kendisi hemen kendi istihbaratını kurmuş ve devletin her damarına yaymıştı. Metehan bu istihbaratı öyle muhteşem bir şekilde kurmuştu ki ileride zamanla bu istihbarat, sadece bir istihbarat olmakla kalmayacak ve adeta tüm Türkleri el altından yöneten bir teşkilat, bir Heyet haline gelecekti. Bu öylesi bir halde olacaktı ki kimse bilmese de tarih boyunca kurduğumuz tüm devletlerin aklı da kalbi de bu Heyet olacaktı.

-Peki usta, Metehan başa geçtikten sonra ne oldu?

Ne mi oldu?

Çinliler, Metehan'dan aşırı derece korkuyorlardı. Aslında korktukları Metehan' dan daha çok, Metehan'ın istihbaratı Börü Budun'lardı. Bu öyle bir istihbarattı ki ne zaman Çinliler bir ajan bulup Metehan'ı öldürmeye gönderseler, ya o ajanın kellesi saraylarının kapısında bulunuyor ya da o

ajan, bizzat Metehan'ın ajanı çıkıyor ve Metehan'ı değil, tam tersi bizzat emir aldıkları Çin kralını öldürüyorlardı. Hatta öyle ki bu olaylar yüzünden iki yıl içinde ardı ardına üç kral öldürülmüştü. Bunun korkusu ile Çin, Metehan'a biat etmiş ve onun biat etmesi ile de onlarca devlet biat etmişti. Fakat yine de sakin durmamışlar, Metehan'ı ve istihbaratını yenip dağıtmak adına, yine Metehan gibi, Altılar Meclisi dedikleri gizli bir teşkilat kurmuşlardı. Ne yapmalıyız diye düşünürlerken, akıllarına kendilerince muhteşem bir plan geldi.

-Ne geldi?

Metehan'ın yanına gidecekler ve dostluk belirtisi olarak ona hanedanlarından evleneceği bir kadın sunacaklardı. O kadın sadece bir eş olarak kalmayacak, aynı zamanda Altılar Meclisi'ne de çalışacak ve Metehan'ı öldürecekti. Metehan ölürse istihbaratı da zayıflar ve eğer üzerine gidilirse o istihbaratı da yerle bir edilebilirdi.

-Peki, ne yaptı Metehan. Evlendi mi o kadınla?

Hem de görkemli bir törenle.

-Peki, sonra ne oldu?

Aradan bir ay geçmişti. Bir gece o hain kadın, Altılar Meclisi'nden aldığı emirle Metehan'ın yemeğine zehir koymuş ve Metehan'a sunmuştu. Metehan yemeği yemeğe başlayınca, tamam diyordu Çinli kadın içinden. Tamamdı işte, bitmişti. Birazdan öksürmeye başlayacak, bir süre sonra öksürüğü artacak ve en sonunda zehir onu öldürecekti. Gözleri Metehan da idi. Bir süre sonra Çinli kadın öksürmeye başladı, fakat yüzü hâlâ gülüyordu. Sonra kadının öksürüğü artmaya başlayınca Metehan sordu;

"Bir şeyin mi var?"

Kadın;

"Hayır efendim, sadece ıhım, sadece ne oluyor bana."

Metehan alaycı bir gülümseme ile konuşmaya başladı;

"Sakın zehirlenmiş olmayasın. Sakın ben seni ya da Altılar Meclisi'nin ajanını zehirlemiş olmayayım." O an anlamıştı kadın, Metehan'ın çok önceden her şeyin farkına vardığını. Onu bu kadar hafife almanın bedelini ise şimdi kendi canıyla ödüyordu.

-Peki usta, ne zaman öğrendi Metehan, onun ajan olduğunu?

Daha evlenir evlenmez.

-Peki ama o zaman niye o vakit öldürmedi ya da niye evlendi?

Evlat dediğim gibi, daha evlenirken o kadının ajan olduğunu biliyordu Metehan, fakat o kadını kullanarak adını duyduğu ama istihbaratına ulaşamadığı Altılar Meclisi'ni yok etmeyi düşündü. Nitekim o kadını takip ettirerek, Altılar Meclisi'nin yerini ve kimlerden oluştuğunu en ince ayrıntısına kadar öğrendi.

-Peki, öğrendikten sonra ne yaptı?

Ne yapacak, Altılar Meclisi'nin kapısını süpüren de dâhil, hepsini kılıçtan geçirdi. Bu olaydan sonra bir daha kimse Metehan'a ne ayaklandı ne de aklından geçirdi. Ardından Metehan istihbaratında yeni düzenlemeler yaptı ve zaten bu düzenlemeler, istihbaratının Heyet olarak bürünmesinde çok büyük etken oldu. Önce istihbaratındaki en üst düzey yedi kişiyi öldürdü.

-Peki, ama niye?

Çünkü o Çinli kadın hepsini görmüştü.

-Ya usta, zaten Metehan biliyor dedin ya adamların suçu ne?

Evet dediğin gibi evlat, hatta onları o Çinli kadına gösteren de Metehan'dı, fakat yüzleri bir kere belli oldu ve bu yüzden hepsinin ölmesi gerekiyordu. Onlar da zaten bunu bilerek bu işe girmişlerdi. Unutma evlat, mesele devletin istikbaliyse önemli olan şu fani beden değil, baki olan yüce davamızdır. Her neyse, bu olaylardan sonra o ajan kadının sayesinde Metehan, istihbaratının zafiyetlerini öğrenmiş ve düzeltmelere gitmişti. Tekrar kurduğu istihbaratının başına yedi kişi koymuş, fakat bu sefer o yedi kişinin başına kendisi geçmişti. Kendisi geçmiş ama toplantıları hep perde arkasından yönetmiş, kendisini saklamıştı. Hatta öyle ki o Heyettekiler onu başka biri, yani Metehan'ın adamı zannediyorlardı. Hâlbuki o Metehan'ın ta kendisi idi, fakat Heyetteki adı farklıydı.

-Heyetteki adı ne idi?

Oğuz Kağan.

-Nasıl yani, şu bildiğimiz Oğuz Kağan mı?

Aynen öyle evlat, eğer araştırırsan görürsün ki Metehan ile Oğuz Kağan aynı isimlerdir. Metehan devletteki, Oğuz Kağan ise Heyetteki adıdır.

-Peki usta, daha deminden beridir istihbarat diyordun, şimdi ise Metehan Heyetin başına geçti diyorsun. İstihbarata ne oldu?

Evlat, Metehan aslında istihbaratın başına geçmişti, fakat sadece bir istihbarat olarak kalmadı kurduğu teşkilat. Onu öyle bir hale getirdi ki bir süre sonra kurduğu istihbarat, Türkleri el altından yöneten bir Heyet haline geldi. Anlayacağın kimse bu Heyeti kurma düşüncesi ile yola çıkmadı. Bir süre sonra Heyet kendini, olaylar ve durumlar karşısında var etti. Metehan'ın kurduğu istihbarat, bir süre sonra öyle bir hale geldi ki tarih boyunca kurduğumuz tüm devletlerin aklı da kalbi de bunlar oldu.

-Peki, Metehan'dan sonra ne oldu usta?

Hele dur evlat, daha Metehan'ı yeni anlatmaya başladık. Metehan'ı bir anlatalım, anlatalım ki kurduğumuz bu Heyetin nasıl bir akılla kurulduğunu herkes anlasın. Metehan bambaşka biriydi evlat. Allah ona öyle bir akıl bahşetmişti ki hatta

tarihe damga vurmuş bir olayı vardır. Anlatırlar ki;

Uzun bir süre kimse ne Metehan'a ne de Heyete baş kaldıramadı. Bu arada yirmi dört boy Metehan'a biat etmiş, ama bu bir süre sonra on sekiz boya düşmüştü.

-Peki, ama niye?

Evlat Türkler birdir, beraberdir, fakat hepsi de lider ruhludur. Bu yüzden, biraz da Çinlilerin kışkırtması ile başkaldırmışlar ve Çin ile beraber Metehan 'a isyan etmişlerdir.

-Peki usta, bu Çinliler dersini almadı mı daha ne diye Metehan'la boy ölçüşmeye kalkışırlar?

Bu seferki evlat boy ölçüşme değil, bu seferki intikam ateşiydi. Metehan'a karşı, Çin hükümdarı savaş açtı, babasının intikamını almak için. Hani anlatmıştım ya sana, Altılar Meclisi'nin kapı süpüreni de dâhil hepsi kılıçtan geçirilmişti diye. İşte o vakit bu yeni Çin hükümdarının soyu sopu nerede ise hepsi infaz edilmişti. Aslında bunu da öldürecekti Metehan, ama bu daha çok küçüktü.

-Keşke onu da öldürseydi!

Keşkesi yok evlat. Türkler, karşısındakinin kendi katili olacağını bilse bile, yine de savunmasız birine kılıç çekmez. Her neyse, daha sonra o Çinli hükümdar Yeiçu, topladı ordusunu ve Metehan'ın ordusunun karşısına geldi. O hain altı Türk boyunun da bunlara katılmasıyla, Metehan'ın ordusundan iki kat büyük bir ordu olmuşlardı. Bu iki ordu karşı karşıya gelince beklenmedik bir şey oldu.

-Ne oldu?

Metehan o küçük ordusuyla bir anda saldırıya geçti. Bu ahmaklıktı, bu intihardı, adeta yok olmaya gidiyorlardı. Gittiler de, fakat çok sürmedi Metehan'ın ordusu geri dönmeye, kaçmaya başladı. Bu utançtı, bu Türkler için kara lekeydi. Sevinçliydi Çinli hükümdar. Bitmişti işte, yenilmişti cihanın önünde titrediği o han, Metehan.

Düştü peşine büyük bir gurur ile. Onun kellesini almadan bitmeyecekti bu savaş. O hain altı boy da sevinçli idi. Aslında korkuyorlardı Metehan'dan, ama o kadar gözde büyütülecek biri olmadığını anlamışlardı. Kuracakları o büyük devletin hayaliyle topladılar ordularını ve düştüler

Metehan'ın kaçan ordusunun peşine. Kaçan Metehan ve ordusu, kovalayan ise Çinli düşman ve ihanet etmiş o altı boy.

Bir anda bir ses geldi;

"Kralım sağdan gelenler var."

"Kim onlar?"

"Türkler efendim, Türkler geliyor."

Bir ses daha;

"Efendim soldan da Türkler geliyor."

Ne oluyordu böyle. Neler oluyordu! Çinli hükümdar etrafına bakarken, kalbine saplanan okla atından düşmüş ve hayata gözlerini yummuştu. Hiç bilemeyecekti ne olduğunu, çünkü bu taktik dünya tarihinde ilk kez uygulanmıştı. Önce saldırmış gibi yapıp, sonra sanki yenilmiş gibi kaçılır. Sonra ise düşman seni yendiğini sanır ve peşine düşer. Sen düşmanı belli bir yere kadar getirdikten sonra durursun ve önceden sağda ve solda saklanmış askerlerin meydana çıkar ve kıskaç altına alarak ne kadar büyükte olsa, düşmanın etrafını tümden sardığın için hiçbir şey yapamazlar ve yok olurlar.

-Peki, bu taktiğin adı ne usta?

Kurt taktiği derler, çünkü Metehan bunu kurtlardan öğrenmiştir. Kurtlar avını çoğu zaman hep böyle avlarlar. Koca fil gibi hayvanlara saldırırlar, sonra korkmuş gibi yaparak kaçarlar ve onu peşinden sürükleyip sürüden ayrılmasını sağlarlar. Daha sonra ise saklanan kurtlar yerlerinden çıkar ve avlarını afiyetle yerler. Bu taktik Metehan'a ilham olmuş ve bu taktiği uygulamıştı ve bu yüzden adını da kurt taktiği olarak duyurmuştu. Fakat biz bunu hilal taktiği, turan taktiği olarak da biliriz.

-Peki, bu savaşın adı ne usta?

Tarihte bu savaşa Pai-Teng Savaşı derler. Araştırırsan görürsün.

-Peki, bu savaştan sonra ne oldu usta?

Artık bu savaşla da tescillendi ki evlat, dünyanın tek hükümdarıdır Metehan. Şan ve zaferleri tüm cihana yayılmıştı, tabii bu arada devletle beraber Heyette büyüyordu. Sırlar, sırlarla daha da derinleşiyordu ve işte Metehan o zaman bu kurduğu istihbaratın sadece bir istihbarat olarak kalmadığını anlamaya başlamıştı.

-Peki, fark edince ne yaptı?

Hiçbir şey. Çünkü farkına varmadan bambaşka yaptığı bu Heyet sayesinde biliyordu ki Türkler ne kadar ayrılsa da bu Heyet onları bir tutacaktı. Metehan bu Heyetin sistemini sağlam tutacak, sistemde bozulma olsa da tekrardan düzeltilmesi için Heyet içinde, fakat Heyetten bağımsız, Heyetin sırlarına vakıf bambaşka bir Heyet oluşturmaya karar verdi. Öyle ki Metehan bizzat hain çıksa bile bu Heyetin başındakiler ve her şeyden öte Heyetin başındakilere baş olacak olanlar hain çıkmamalıydı. Bunun için Metehan bu adamları Allah adamlarından, evliyalardan seçecekti ve bunlara Heyet tarihinde sır kâtipleri denecekti. Seçeceği adamı da belirlemişti. Aslında rüyasında onu görmüş ve Allah adamı olduğunu bildiği bu kişiyi seçmişti. O ki halkı Allah'ın azabıyla korkutup duran ve Türkleri doğru yola getiren, durmadan da Allah'ın azabıyla korkuttuğu için korkutan dede lakabıyla ünlenmiş Dede Korkut'tu.

-Nasıl yani, Dede Korkut peygamber miydi?

Biz onu bilemeyiz evlat, öyle rivayet ederler. Biz, Kuran'da ismi verilen peygamberlere kesin

peygamber deriz. Ben zaten peygamber demedim, Allah adamı dedim. Hem evlat, sende bilirsin ki tam yüz yirmi dört bin peygamber gelmiştir. İçlerinden biri de neden Dede Korkut olmasın ki? Her neyse o peygamber mi değil mi bilmeyiz, fakat Allah adamı olduğuna inanırız. İşte bu yüzden de Metehan onu sır kâtibi seçmiş ve Heyetin sırlarını ona vermiştir.

-Peki, sır kâtibinin görevi ne usta?

Evlat, Heyet bir ihanete uğradığında yahut başka sırrı ifşa edecek bir sıkıntı ile karşılaştığında, hemen devreye o sır kâtipleri girer ve gerekirse Heyettekileri infaz ettirip baştan yeniler.

-Ya sır kâtibi hain çıkarsa usta?

Evlat, biz sır kâtiplerini hep Allah adamlarından seçtik. Kimi zaman Dede Korkut, kimi zaman Ahmet Yesevi, İbnü'l Arabî yahut Akşemseddin ama yine de hain çıkarsa Heyetin sistemine zarar veremez. Çünkü o dört kişiden hepsi çeyrek bilgi bilir. Yani anlayacağın biri olmadan, diğerinin önemi yoktur, ama bu sır kâtipleri çok önemlidir. Nitekim Metehan'dan sonra bunların önemi daha bir anlaşıldı.

-Ne oldu ki?

Metehan ölmeden önce çok büyük bir hata yaptı. Devletinin başına getirdiği oğlunu, Heyetin de başına getirdi. Aslında iyi niyetli olarak yapılan bu hareket, yavaş yavaş Heyetin gizliliğini de yok etmeye başladı. Çünkü oğlu, Metehan kadar zeki ve sırrı saklayabilecek biri değildi. Nitekim bu zayıflamayı gören Çinliler tekrardan toplanmış ve dağıttığımız Altılar Meclisi'ni, tekrardan harekete geçirmişlerdi. Fakat yine de Heyete kafa tutacak güce sahip değildiler. Bunun için başka biriyle antlaştılar.

-Kimle?

Ateşoğulları ile.

Onlar kim?

Perslerin, yani şimdiki İranlıların, bizim kurduğumuz gibi devleti perde arkasından yöneten gizli teşkilatları.

-Neden Ateşoğulları denmiş?

Çünkü onlar ateşe taparlar ve ateşi ilah olarak görürler. Yani bir bakıma kendilerine ateşin oğulları derken, ilahın oğulları demek istiyorlardı. Her ne

ise bu o kadar da önemli bir şey değil. Önemli olan bu iki Heyetin birleşip bizleri yenmiş olmaları.

-Nee yenildik mi?

Ne yazık ki evlat, ne yazık ki. Babası kadar zeki ve tecrübeli olamayan Metehan'ın oğlu Lao Şang, Heyeti koruyamadı.

-Ama usta tarih sahnelerinde Lao Şang'ın devleti büyüttüğü yazar.

Evet, doğrudur evlat. Devleti büyüttü, fakat ben sana zaten devletlerarası bir savaş oldu demedim ki. Savaş, yerin altında Heyetler arası bir savaştı ve yenilen ise Heyetin ta kendisiydi. Ve unutma evlat, devleti ne kadar yüceltirsen yücelt, o devleti koruyan bir iç mekanizma yoksa yahut başkalarının eline geçmiş ise o devlet sadece göstermelik olur ve ölümü de yakın olur.

Nitekim Heyet, zaten Lao Şang'ın hayatının son üç senesinde yenilmiş ve öyle ki yedi üyemizden beşi esir alınmıştı. Nitekim tarihi bir araştırma yaparsan, Lao Şang'dan sonra tahta geçen, oğlu Kün Çin döneminde devlet ne kadar dıştan bir yenilgiye uğramasa da içten bir yenilgi ve Çinlilerin entrikaları ile o kurduğumuz koca devlet

çözülmeye başlamıştır. İşte biz o zaman yepyeni bir karar aldık.

-Neydi aldığınız karar?

Yerin altından daha da derine inecek ve artık devletin istihbaratından bambaşka bir istihbarat olacaktık, oldukta zaten. Bundan sonra başımıza bazı istisnalar hariç, hiçbir zaman devlet yöneticilerini geçirmedik. Bundan sonra emri alan biz değil, tam tersi emri veren biz olduk ve işte asıl o zaman başladı Heyetin hikâyesi. Artık Heyetin bir değil, iki düşmanı vardı. Biri, Altılar Meclisi bir diğeri ise Ateşoğulları ve sonraları daha nice Heyetlerle düşman olacaktık.

-Peki usta, o kadar araştır bu dediğimi görürsün dedin. İran ile Çinlilerin antlaşması, bu da tarih sahnesinde var mı?

Var evlat var. M.Ö. 126 ile M.Ö.138 tarihleri arasında Baktria denilen yerde, Çin ve İran ilişkilerini görürsün. Benim sana anlattıklarım ise aslında onların neden antlaştığıdır.

-Anlıyorum zaten usta ve inan ki bunların hepsini istediğin gibi insanlara anlatacağım. Peki usta, Heyet yenilince ne oldu?

Heyet ilk yenilgisini aldıktan sonra devlette yavaş yavaş yok olamaya başladı. Heyet ise tekrar toparlanmak adına ve sırrı korumak için tüm hücrelerini uykuya geçirdi. Uzun bir süre Türkler bölük yaşadılar, fakat biz onları hep el altından bir tutuyorduk. Zaman geçip de artık Heyetin sistemini düzenlediğimize inandığımız bir vakit, tekrardan uyuyan hücrelerimizi uyandırdık ve tekrardan sırrı açmaya karar verdik. Ardından Hun hükümdarı Rugan'a güç verdik ve devleti sistemleştirdi.

-Sırrı ona mı açtınız yani?

Hayır, biz ona sadece güç verdik, o farkında değildi. Verdiğimiz güç ile devleti sistemleştirip tekrardan ve tümden Heyetin kontrolü altına aldık. Devleti tümden kontrol altına aldıktan sonra sırrı açtık.

-Rugan'a mı?

Hayır.

-Oğluna mı?

Bizim için ne kadar kan önemli olsa da ondan daha öncelikte bulundurduğumuz bir şart var ki

o da inanç dolu bir zeka. Rugan'ın oğlunda bunu göremedik ama yeğeni bu iş için adeta biçilmiş kaftandı.

-Kimdi yeğeni?

Mancuk oğlu ATİLLA.

-Şu bizim bildiğimiz Atilla mı?

Ta kendisi evlat.

-Peki, kabul etti mi?

Bizim vereceğimiz görev için insanlar baş verir evlat. Biz kime açtıysak bu sırrı onun için en büyük şereftir. Anlayacağın biz o adama gidip bu görevi kabul eder misin diye sormayız. O adamı Heyete, yani önümüze getirirler ve sorarlar;

"Bu adamı kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz diye." İşte o gün Atilla da kabul edilenlerden ve sırrımızı açtığımız adam olmuştu. Atillalı günler başlayacak, fakat defterini de tez dürecektik.

-Neden ki?

Çünkü bize de savaş açmaya kalkıştı.

-Nasıl yani?

Biz Atilla'ya sadece sırrı açmadık, ona Heyetin tüm gücünü de açtık ve onun inancı ve gayretiyle Türkleri öyle yücelttik ki Cihan önümüzde tekrardan eğilmişti. Koca, Roma dedikleri imparatorluğu bile dize getirmiş, vergiye bağlamıştık.

-Peki usta, Atilla bir papazın ısrarı ile Roma seferini yarıda kesip geri dönüyor. Bunun olmasına niye izin verdiniz?

İzin verme diye bir şey yok evlat, bunu isteyende zaten bizdik. Bunun iki nedeni var. Bir, doğu da hareketlenmeye başlayan Çinliler ama ikinci en önemli mesele ise Hıristiyanlığa geçmek isteyişimiz. Nitekim o zamanlar, yani 450'li yıllar zaten İslam yoktu ve o doğru dindi.

-Peki, ne oldu geçtiniz mi?

Düşünüyorduk. Hatta Heyet içinden geçenler bile oldu, fakat bir süre sonra bu dinin bize ters olduğunu fark ettik. Çünkü bu din, adeta papazların dini idi. Bizde en yüce olan Tanrı, daha sonra ise hakanımızdır. Fakat bu dinde Tanrı'dan sonra en yüce Papaz'dı ve her şeyden öte, Papaz'ın tıpkı bir Tanrı gibi görevleri vardı ve anladık ki bu din doğru bir din değildir.

-Peki ama daha sonraları Uygurlar zamanında, Uygur Han'ı Bögü Han zamanın da et ve av yemenin yasak olduğu Budizm dinine de geçmiştiniz ve o da Türkleri etkiledi. Peki, o zaman o dine niye geçtiniz?

Biz geçmedik evlat o dine. Hükümdar geçti. Biz katiyen bunu yapmamasını söylememize rağmen geçti, fakat bu hamlesi hayatının sonu oldu.

-Ne oldu ki?

Eğer araştırırsan bizim emrimizi dinlemeyip Budizm dinine geçen Uygur Han'ı Baga Tarkan Han'ın, bizzat kardeşi Tun Baga Han tarafından öldürüldüğünü görürsün.

-Peki ama niye engel olmadınız?

Çünkü onu öldürmesini isteyen bizdik de ondan. Anlamışsındır sanırım. Tun Baga Han'a abisi Baga Tarkan'ı öldürmesini söyleyen bizdik.

Emrimizi dinlememesi kalemini kırmamıza sebep oldu. Her ne ise biz konumuza dönelim. Var mı bu konu hakkında kafana takılan?

-Yok usta, anladım her şeyi. Peki, sonra ne oldu?

Beş yıl bu dinde kalsak da halkımıza bunu yaymadık. Bir süre sonra da hem o dini terk ettik hem de Atilla'nın kalemini kırdık, idamını yazdık.

-Nasıl yani? Hem niye ki?

Evlat, Atilla'ya verdiğimiz güç ile onu öyle yücelttik ki dünyada onun ayağını öpmeyecek bir kral, bir imparator yoktu. Dünya onun kölesi, onun hizmetkârı olmuştu. Şu âlemde ondan tek yüce bir kurum vardı, o da bizdik. Atilla hırsına yenildi, bizi de yok edip tüm gücü tümden ele almak istedi.

-Peki, ne oldu?

Ne olacak, hırsının bedelini canıyla ödedi. Eğer araştırırsan karısı tarafından zehirlendiğini görürsün. Ama o zehri veren karısı değil, Heyetin yatağına ajan olarak soktuğu, Heyetin ajanı olan karısıydı. Atilla zannediyordu ki güç bendedir, devlet benimdir. Hâlbuki Heyet olarak biz, devletin sahibi değil, devletin ta kendisiydik. Atilla bunu anlayamadı ve bedelini de canıyla ödedi. Onunla beraber ona itaat edip, bize ihanete kalkışan diğer bakanları da öldürmeye başladık. Bazıları bu olayın farkına vardı da hemen hare-

kete geçip askerleri hareketlendirmeye başladılar ve Atilla'nın yerine geçirdiğimiz oğlu İlek Han'a değil, diğer oğlu Dengizek Han'a biat edip emrimize karşı geldiler.

-Peki, niye karşı geliyorlar?

Çünkü öldürüleceklerini biliyorlar da ondan. Kendilerince son çırpınışlarını yapıyorlardı.

-Peki, siz ne yaptınız?

Emir verdik İlek Han'a üzerlerine yürüyesin diye. Yürüdü de.

-Peki, ne oldu yıktınız mı onları?

Yıktık, fakat hesapta olmayan bir Heyet tarafından da yıkıldık.

-Kim? Altılar Meclisi mi? Ateşoğulları mı?

İkisini de cebinden çıkaracak bir Heyet.

-Kim?

Tapınakçılar.

-Tapınakçılar mı?

Aynen öyle evlat, Tapınakçılar. Bu iç savaşı fırsat bilip Avrupalıları birleştirdiler de üzerimi-

ze yürüdüler ve aynı zamanda Altılar Meclisi de bastırınca, üç ateş arasında kaldık. Aslında ikisine de gücümüz yeterdi, ama iç savaş ile işimiz çok zorlaştı ve Avrupalılarla yaptığımız Nedao Muharebesini ne yazık ki kaybettik ve bu savaşta bizim adamımız İlek de öldü. Onun yerine bu karmaşayı fırsat bilen hain Dengizek geçti. Onun başa geçmesiyle de zaten savaş sona erdi, çünkü devletin başında tapınakçıların kuklası olmuş Dengizek vardı. Tapınakçılar, Dengizek'i kullanarak Türkleri istediği gibi yönetiyorlardı.

-Peki, siz ne yaptınız?

Bizde tüm Türk Beylere emir verdik. Devletinize isyan edesiniz. Edesiniz ki devletiniz gücünü kaybetsin. Nitekim hepsi de emrimize boyun eğdi de kabul ettiler. Onların isyanı ve çıkardıkları iç savaş ile devlet güçsüzleşti ve Tapınakçıların Türkleri kuklaları ile yönetme hayalleri boşa çıktı. Türkler yine bir süreliğine ayrı yaşadılar, biz de tekrardan hücrelerimizi uykuya geçirdik.

-Niye uykuya geçiriyorsunuz ki usta?

Evlat eğer uykuya geçirmezsek Heyetin sırrı açığa çıkar. Biz sırrı korumak adına ve za-

manı geldiğinde dirilişi tekrardan gerçekleştirecek gücü toplamak amacıyla bunu yaparız. Ve nitekim evlat, Tapınakçıların kontrolünde olan Türkleri otuz yıl gibi bir sürede ayırabildik. Paramparça olunca, Türkler tekrardan uyuyan hücrelerimizi uyandırmaya başladı, parçalar tekrardan birleşsin diye. Biz ne zaman parçaları birleştirmeye başlasak, Tapınakçılar ve Altılar Meclisi üzerimize geliyordu. En sonunda yine biz başardık. Bumin Kağan'a verdiğimiz güç ile 522 yılında o koca devletlerden biri olan Cücenlere diz çöktürmüştük, fakat bu sefer tam hâkimiyeti alamıyorduk. Aslında 640 yılına kadar Gök Tengri adına yeryüzünü titrettik, fakat ne yalan söyleyeyim evlat bu sefer dünyaya direk diz çöktüremedik. Karşılıklı satrançtı yaptığımız, bir Altılar Meclisi bir Heyet olarak biz üstün geliyorduk. Fakat onlar etkilerini artırmış ve tarihler 640'ı gösterdiğinde, içlerindeki fitne ateşini de salarak Türkleri paramparça ediyorlardı. Öyle bir hale gelmeye başladı ki Türkler, biz ne zaman bir diriliş gerçekleştirmek istesek bunu kendilerinde görmeyen, tabiri caizse pısırık bir nesil ortaya çıkmıştı. Adeta Çinlilerin hâkimiyetine gir-

miş ve esir olmaktan da o kadar gocunmayan bir hale gelmişti, getirilmişti. Asya'nın doğusunda bunlar olurken, batısında ise Maveraünnehir'e, yani sınırımıza Müslüman Araplar gelmişti. 639 yılında, (Hz. Muhammed (s.a.v.) Peygamberimizin vefatından yedi yıl sonra) Ordular karşı karşıya gelmiş, bir yanda Hz. Ömer'in ordusu diğer yanda Türk komutan ve ordusu.

-Ne savaşı usta bu? Talas savaşı mı? Hem o savaşta biz onlarla savaşmadık ki?

O savaş değil evlat, o savaş taa 720 yılında oluyor. Bu başka bir karşılaşma, Türklerin ve Müslümanların aslında ilk karşılaşması.

-Nasıl yani?

Dur ben sana olayı anlaman için en baştan anlatayım. Hz. Peygamber vefat ettikten sonra İslam devletinin başına Hz. Ebubekir geçmiş, iki yıl sonra o da vefat etmiş ve yerine Hz. Ömer geçmişti. İşte Hz. Ömer devrinde Müslümanlar arasında bir münafik çıkmıştı. Adı Sebe. Bu aslında bir Yahudi idi, ama sözde Müslüman olarak görünüyor ve Müslümanların içini karıştırıyor, aralarını kızıştırıyor idi. Hz. Ömer bu haini fark

edince peşinden askerler göndermiş, fakat Yahudi hain Sebe bunun haberini önceden almış ve toplamış kandırdığı taifesini kaçmaya başlamıştı. Hz. Ömer de ardından otuz kişilik bir birlik göndermişti ve emri kesindi, bulunacak ve infaz edilecekti. Nitekim birlik peşine düşmüş, fakat Yahudi Sebe onlardan kurtulamayacağını anlayınca Türklerin sınırına girmiş ve Türklere sığınmıştı. Fakat Müslümanlar takibi bırakmamış, onlarda sınırı geçerek peşinden takip etmeye devam etmişti. Bunu haber alan Türk komutan, ordusunu hemen toplayıp sınırı geçen Müslümanların üzerine sürmeye başladı ve bir süre sonra iki güç karşı karşıya geldi. Türk komutan girdi söze;

"Burası biz Türklerin sınırı, geri dönmezseniz bunu savaş sayar ve bedelini de ödersiniz."

Bu söz üzerine Arap komutan cevap verdi;

"Biz sizinle savaşmak istemiyoruz. Biz sadece size sığınan şu haini, Yahudi Sebe'yi bize teslim etmenizi istiyoruz."

"Biz, bize sığınan kimseyi başkasına vermeyiz. Hem nereden bilelim zulümden kaçıp buraya gelmediklerini. Eğer gücünüz yetiyorsa bir savaş çı-

karmaz karşılıklı tekli savaş yaparız ve kazananın dediği olur. Hem bu, siz Arapların da âdetidir."

"Bak ey Türk komutan, ben sizinle savaşmak istemiyorum. Sadece o haini verin gidelim. Eğer vermezseniz Ömer'in sözünü yerde bırakmam. Gerekirse savaşırız da şu sadece otuz kişilik birliğimizle."

"O zaman savaş başlasın. Bakalım kim daha güçlü çıkacak. Görelim bakalım, sizin Allah'ınız mı yoksa bizim Gök Tengri'miz mi daha yüceymiş."

Bu söz üzerine Müslüman komutan düelloyu kabul etti ve askerlerinin arasından göze en çelimsiz geleni seçip gönderdi. Türk komutan da en iyi askerlerinden birini öne sürdü ve bağırdı;

"Ne o Müslüman komutan, gönderecek adam mı bulamadın da böyle çelimsiz bir askeri öne sürüyorsun."

Herkes gülüşmeye başlamıştı ve bu arada düello başladı. Bir yanda çelimsiz bir asker, diğer yanda ise en iyi askerlerden bir Türk asker. Savaş başlamıştı, fakat o da ne! Daha başlar başlamaz bitmişti. Çelimsiz denilen o asker, tek vuruşta

parçalamıştı Türk askerini. Herkes şaşkındı, ne oluyordu böyle! Hemen en iyi adamını gönderdi Türk komutan, fakat o da çok sürmedi, onu da devirdi Müslüman asker. Ne oluyordu böyle, bu da neydi! Bu başka bir şeydi. Bu askeri bir şey değildi. Resmen ilahi bir güç onlara yardım ediyordu. Türk komutan kendi ordusuna geri dönmesini ve Yahudi Sebe'nin de Müslümanlara verilmesini emretti. Daha sonra atını Müslüman komutanın yanına sürdü ve konuşmaya girdi;

"Tanrın seni korusun, gerçekten savaşmasını iyi bilen askerlerin varmış. İstediğin adamları da sana geri veriyorum. Korktuğum için değil, hem sözümü tutmak için hem de senin haklı olduğuna inandığım için. Sizinle savaşmayacağız."

O anda Müslüman komutan söze girdi;

"Zaten siz bize savaş açmadan, biz size asla savaş açmazdık."

Şaşırdı Türk komutan;

"Neden ki?"

"Çünkü peygamberimiz yasakladı."

"Sizin peygamberiniz mi. Kim o?"

"Adı Muhammed (s.a.v.)"

"Size ne dedi ki?"

"Türkler sizinle savaşmadıkça sizde onlarla savaşmayın. (Muaviye Bin Hudeyc.)"

"Bak gördün mü? Peygamberiniz de bizim gücümüzün farkında imiş."

"O, sizin gücünüzden ötürü değil, O, size olan merhametinden ötürü bunu söylemişti, çünkü O, sizin bir gün Müslüman olacağınıza ve tek olan Allah'a inanacağınıza inanıyordu."

"Bizim ilahımız, Gök Tengri'miz var zaten."

"Bizim de Allah'ımız var, ama bil ki o tek ve yücedir. Ondan başka ilah yoktur ve o her şeye gücü yetendir."

"Nereden öyle oluyor ki?"

"Komutan biraz düşünsene, öne sürdüğüm bu çelimsiz askerim, senin en iyi iki adamını devirdi."

"Tamam, o konuda bende şaşkınım. Peki, ama başka nasıl açıklayabilirsin ki?"

"Komutan her gücün diz çöktüğü güç nedir bilir misin? Şu kalpteki imandır ve inandığım şu

İslam'dır."

Durdu bir anda Türk komutan. Dondu yüzü. Gerçekten haklı olabilir miydi? Gerçekten bu din doğru din olabilir miydi? Sonra başını kaldırdı ve tek bir soru sordu;

"Peki, bu dine herkesi alıyor musunuz?"

"Bu din bizim değildir, Allah'ın dinidir. İsteyen herkes girebilir."

"Peki, nasıl girilir?" Gülümsüyordu Müslüman komutan.

***

Toplanmıştı Heyet, konu Araplardan çıkan peygamberdi. Yıl 639 Hz. Peygamber'in vefatından yedi yıl sonraydı. Karşılarında ise Hz. Ömer'in komutanıyla karşılaşmış ve konuşmuş Türk komutan vardı. Adı Kürşad. Kürşad'a soruldu;

"Bu din hakkında ne dersin?"

Kürşad;

"Efendim, onların inandığı din ile bizim inandığımız din arasında neredeyse hiç fark yok gibi.

Tek farkımız varsa onların peygamberlerinin ve kitaplarının olması."

O arada Heyetten başka biri girdi söze;

"Kürşad, senin görüşlerine hep biz değer verdik, fakat Atilla zamanında da Hıristiyanlığı doğru din bellemiştik."

"Hayır, efendim hayır. Sözünüzü kestim affedin, ama bu öyle bir şey değil. Hem biz o dine neden inanmıştık. Ondan önce, Metehan zamanında gelen Dede Korkut bize gelecek son peygamberi haber vermiş ve bizde o dini son din zannetmiştik, ama sahtekâr papazların hâkim olduğu bir din haline geldiğini hepimiz gördük. Hem size orada yaşadığım olayı anlatmadım mı? Bir çelimsiz asker benim en iyi iki askerimi devirdi. Sizce bunun savaşçılık ile alakası olabilir mi?"

Herkes suskundu. Bu arada Heyetin başkanı girdi konuya;

"Neyse bu konuyu sonra konuşacağız. Biz seni aslında başka bir mesele için buraya çağırdık Kürşad."

"Buyrun efendim."

"Bildiğin gibi Türk halkı resmen Çinlilerin egemenliği altında esir olarak yaşamakta ve biz ne zaman diriliş ateşini yakmak istesek, içindeki ateşi söndürülmüş Türk halkı ile karşılaşmaktayız. Kürşad, birileri bu uyutulmuş Türk halkına aslında kim olduklarını öğretmeli ve bunu da bizden başka kimse yapamaz. Metehan'ımız da zaten bundan dolayı bize bu gücü, bu emri vermedi mi? Lafı çok uzatmaya gerek yok Kürşad. Uygulamaya sokacağımız plan ile Türklere kim olduklarını öğretecek ve onların dirilişini gerçekleştireceğiz."

"Ne yapacağız efendim?"

"En iyi kırk adamını topla ve hepsine ölmeye hazırlar mı değiller mi sor. Hazır olanlarla birlikte Çin sarayını basacak ve yapabilirsen Kral'ı da öldüreceksin. Ama şunu da bil ki Kürşad, bu yolda ölme ihtimalin çok yüksek."

"Efendim, ben ve adamlarım davamız uğruna bir değil bin kez ölmeye hazırız. Peki, efendim yanlış anlamasanız bir şey soracağım. Bunu neden yapıyoruz?"

"Bu soruyu sormak hakkındır zaten Kürşad. Soruna gelince, senin bu yaptığın şeyi tüm beyin-

leri uyutulmuş Türk halkına yayıp, aslında onlara kim olduklarını göstereceğiz. Senin bu fedakârlığını kullanıp, onların sönmeye yüz tutmuş içlerindeki o alevi tekrardan parlatacak ve tekrardan onları ayağa kaldıracağız. Zaten Türk halkı bir uyanmaya dursun. Artık kim durabilir önünde. Sana son kez söylüyorum Kürşad, bu yolda son karşılaşacağın kişi Azrail'den başkası olmayacaktır."

"Efendim, sizde şunu çok iyi biliyorsunuz ki önemli olan şu fani beden değil, baki olan yüce davamızdır. İzin verirseniz ben hemen yarın operasyonu başlatmak isterim."

"İzin senindir evlat. Gazan mübarek olsun, töremiz daim olsun, ruhlarınız şimdiden şad olsun. Gök Tengri'ye emanet olun."

"Sizde Allah'a emanet olun efendim."

Şaşırdı bir anda Heyet, Allah da kimdi. Sordu baş Heyet;

"Allah da ne Kürşad?"

"Muhammed'in (s.a.v.) rabbi olan ALLAH."

"Sen, Müslüman mı oldun Kürşad?"

"Evet, ben o gün Müslüman oldum ve inanıyorum ki bir gün sizlerde, sizlerle beraber tüm Türkler de Müslüman olacak." dedi ve çıktı Kürşad.

Hiç kimse hiç bir şey dememişti. Herkes sadece arkasından baktı Kürşad'ın. Öbür gece başlayacaktı operasyon. Peki, Heyet Müslüman olacak mıydı?

***

Ve bir gece vakti başlamıştı operasyon. Yağmurluydu hava. Operasyon gizli yürütülüyordu. Tam kırk adam, otuz Çinli asker olarak giyinmiş, diğer on asker de esir alınmış, Türk askerleri rolünde saraya doğru ilerliyorlardı. Hiçbir sıkıntı çıkmamıştı. Saraya kadar girmişlerdi, fakat karşılarına bir anda bir saray görevlisi çıkmıştı. Durdurdu onları ve sordu;

"Nereye gidiyorsunuz böyle?"

"Saraya girmeye çalışan on tane Türk asker yakaladık, Kral'ın yanına götürüyoruz, görmek istediğini söyledi"

"Kral şu an uyuyor. Hem bize böyle bir emir gelmedi. Hem siz kimsiniz?"

İşler karışmaya başlıyordu. Bunu anlayan Kürşad, çekti kılıcını ve emir verdi askerine;

"Saldırın."

Bir anda sarayın içi karışmaya başlamıştı. Karşılıklı savaş sürmeye devam ediyor, fakat Çinli okçular yüzünden asker kaybı hızlanıyordu. Hemen Kürşad yedi yiğidini de yanına alarak Kral'ın odasına yöneldi ve orada beş adamını da kaybetti. Uzun bir mücadeleden sonra odaya girmeyi başardı, fakat Kral yoktu. Pencerenin açık olduğunu fark edince hemen koştu. Kral'ın ata binip, adamları ile kaçmak üzere olduğunu gördü. Hemen pencereden atlayıp, hançerini Kral'a fırlattı. Kral'ı sırtından vurmuştu, fakat öldürememişti. Bir anda onu takip eden okçular meydana çıkmış ve onu ok yağmuruna tutmaya başlamıştı. Onlarca ok yemişti, fakat atından düşmemişti Kürşad. O gün orada ölmüş, fakat atı onu orada bırakmamıştı. Bizim yanımıza kadar getirmişti atı.

-Peki usta, Kral öldü mü?

Öldürücü yara alsa da ne yazık ki kurtuldu evlat. Zaten bizim amacımız Kral'ı öldürmek değildi. Görevini yapmıştı Kürşad. Bizde bu olayı kulla-

narak tüm Türk halkına, aslında biz Türklerin ne olduğunu istese neleri başaracağını gösterdik. Ve evlat, Kürşad'ın yazdığı bu destan, dilden dile dolaştı da bizim bile hayal edemediğimiz bir uyanışı gerçekleştirdi. Aradan yirmi yıl geçti ya da geçmedi, Türkler tekrardan kim olduklarını hatırlamış ve Çin devletine isyanları gerçekleştiriyordu. Artık taban tamamdı, tek sıkıntımız o tabana bir lider lazımdı, fakat biz ne zaman iyi bir lideri başa getirsek, Çinliler onu indirmeyi başarıyordu. Bizde diğer planımızı devreye soktuk ve sır kâtibini çağırdık.

-Kimdi sır kâtibi?

Bilge Tonyukuk.

-Şu bize öğretilen, vezir Bilge Tonyukuk mu?

Aynen öyle evlat.

-Peki, sırrı kime açtınız. Yine hünkâra değil mi?

Zaten hünkâra sırrı açmıştık. Adı Kapgan Kağan, fakat dirilişi o gerçekleştirmeyecekti. O bu yolda bile bile ölecekti.

-Bile bile ölecek miydi? Şu olayı en baştan anlatsana usta?

Evlat, Çinliler yani Altılar Meclisi başa getirdiğimiz her adamın ipini çekiyor ve öldürüyordu, çünkü o kadar içimize hainleri sokmuşlardı ki. Bizde düşündük ve karar verdik, önce hainleri temizleyeceğiz daha sonra Çinlilerle mücadele edeceğiz.

Bunun için sır kâtibimiz Bilge Tonyukuk'a;

"Kapgan Kağan'dan sonra tahta, ismini vereceğimiz kişiyi geçireceksin ve ona da sırrımızı açacaksın. O tahta normal yollarla geçmeyecek.

Bizim kendi adamımız Kapgan Kağan'ı öldürerek geçecek ve Çinlilerden gibi görünüp öyle yaşayacak. Daha açık anlatmak gerekirse, hain görünüp hainleri temizleyecek. Daha sonra ise Çinliler onun hain olduğunu fark etse bile önemi yok. Biz zaten gücümüzü elde etmiş olur, onlarla savaşır ve Türkleri özledikleri o bağımsızlıklarına tekrardan kavuştururuz."

"Kime açacağız efendim sırrı, İstemi Yabgu'ya mı?"

"Hayır, Tonyukuk. O sabırsız ve çok hareketli biri, o bu oyunu oynayamaz. Biri ona hain dediğinde, oyunu bırakıp onun kellesini uçurur."

"Kime açacağız sırrı, onun kardeşine mi?"

"Aynen öyle Tonyukuk, kardeşine. Kardeşi Bilge Kağan'a sırrı açacağız, o bu oyunu sürdürebilir. Ayrıca Tonyukuk, ben de çok yaşlandım. Önümüzdeki seneyi belki görürüm belki görmem. Tonyukuk, biz kararımızı verdik. Benden sonra Heyetin başına sen geçeceksin. Devleti bırak Bilge Kağan yönetsin, asıl devleti sen yöneteceksin."

-Nasıl yani usta, Tonyukuk Heyetin başında mıydı?

Aynen öyle evlat, hatta Tonyukuk o kadar başarılı götürdü ki bu işi, adı sadece kağanların isminin yazıldığı o taş abidelere bile yazıldı. Her neyse biz konumuza dönelim.

-Hakikaten usta ne oldu sonra?

Planlar bir bir işlemeye başladı. Bilge Kağan, Çinlileri uğraştıran adamımız Kapgan Kağan'ı öldürüp tahta geçti ve Çinlilerden gibi görünüp bir bir içimizdeki hainleri temizlemeye başladı ve çokta başarılı oldu. Fakat bir süre sonra Çinliler, Bilge Kağan'ın kendilerinden olmadıklarını anlayınca hemen harekete geçti ve Bilge Kağan'a savaş açtılar. Zaten bu savaş eninde sonunda bek-

lediğimiz bir savaştı. Çoğu Türk Beyi bu savaşta Bilge Kağan'dan olsalar da tam yedi Türk boyu Çinlilerin safında olacaktı ve bu ordu bizim ordumuzun tam üç katıydı. Yıl 697. Yer Yeşilırmak. Savaş başlamıştı.

Türkler ani bir baskın ile harekete geçtiler, fakat o da ne? Çinliler adeta birbirleriyle savaşmaktalar. Hayır, hayır, onlar Çinliler değil onlar hain görünen yedi Türk boyuydu.

-Nasıl yani usta?

Evlat sana hain dediğim ve Çinlilerin safında savaşa katılan o yedi Türk boyu, aslında hain değildi. Savaştan çok önce gelip, yaptıklarından ötürü tövbe edip bizim, yani Bilge Kağan'ın safına katılmak istediler. Biz bunu kabul ettik, ama hâlâ hain görünmelerini, Çinlilerin safında savaşa katılıp tam savaş vakti saf değiştirmelerini istedik ve böylece ordu içinde bir karmaşa olacak ve bizde vurucu hamlemiz ile savaşa son noktayı koyacaktık. Koydukta zaten ve özlediğimiz egemenliğe ve o büyük hanlığa da kavuşmuştuk. İkinci Göktürk hanlığını tekrardan kurmuştuk. Yüce bir zaferle Çinlileri alt etmiş, şanımıza şan

katmıştık. Bu olaylar yaşanırken Asya'nın doğusunda farklı hareketlenmeler devam ediyordu. Müslümanlar sınırımıza Maveraünnehir'e kadar yaklaşmışlardı.

-Hakikaten usta o olay ne oldu. Heyet Müslüman olmuş muydu?

***

Kaçıyordu Müslümanlar, kovalayan Çinli küffar. Düşmüştü İslam'ın bayrağı, düşürmüştü Çinliler. Artık Hz. Peygamber'in kurduğu İslam devleti yenilmişti. Hem de yenen Çinlilerdi. Hızla geriye doğru kaçıyordu Müslüman Araplar. Büyük bir gururla izliyordu Çinli Kral olanları ve emir verdi. Hedef Müslümanlar, saldırın ve yok edin. Hızla koca Çin ordusu düştü Müslümanların peşine. Sonra Kral, ölmüş ama İslam bayrağını elinden bırakmamış bir Müslümanın yanına geldi. Çinli Kral, Allah ve Muhammed (s.a.v.) yazan bayrağı alıp yere attı. Sonra bindi atına, ezecekti İslam bayrağını, fakat bir anda sağ koluna bir ok saplandı, bu okta neydi? Bu ok Türklerin okuydu. Bir anda bir ses geldi; efendim Türkler geliyor... Ne oluyordu böyle demeye kalmadan, bir okta

sırtına saplanmıştı. Ezememişti İslam bayrağını, ezdirmemişti Türkler. Çinli Kral gözlerini kaparken hayata her şeyi anlamıştı. Türklerin ve Müslüman Arapların oyununa gelmişti.

-Nasıl yani usta?

Evlat, Türkler aslında sana anlattığım o olayla ilk defa Müslümanlığa girmeye başlamıştı. Heyet ilk defa, Kürşad o kapıdan çıktıktan sonra Müslüman olmuştu. Ardından bu Talas Savaşı meydana geldi. Bu savaş da plan şöyleydi; İlk başta Araplar saldıracak ve yenilmiş gibi yapıp kaçarken, Türkler ortaya çıkacak ve sağdan soldan bastırıp aldıkları çember içinde onları yok edeceklerdi.

-Bu Metehan'ın uyguladığı kurt, yani hilal- turan taktiği değil mi usta?

Aynen öyle evlat. Bu planı sunan ise bu savaştan önce Müslüman olmuş Heyetti. Bundan sonra Gök Tengri adına değil, göğünde rabbi Allah adına can verecek, can alacaktık ve artık Heyet sadece Türklerin değil, tüm Müslümanların da gizli gücü olacaktı. Heyetin hikâyesi asıl şimdi başlayacaktı. Artık Asya'nın değil, dünyanın liderliğine oynayan bir Heyet vardı.

***

İkinci Göktürkler artık dünya siyasetinde gücünü yitirmeye başlamıştı ve kendilerini yönetemiyorlardı. Çinlilerin kulu olmuşlardı resmen. Aramıza soktukları ajanlar ile büyük bir mücadele veriyorduk, fakat her zaman başarılı olamıyorduk. Nitekim artık Göktürkler gücünü iyice kaybedince, Beylere isyan etmeleri için emir verdik. Zamanı geldiğinde başa geçecek kişiyi biz belirleyecektik. Ardından; Uygurlar, Karluklar ve Basmiller ayaklandı. Böylelikle Çinlilerin kuklası haline gelen Göktürk İmparatorluğu'nu yıktık.

-Peki, bu sefer görevi kime verdiniz?

Bu sefer görevi Uygurlara verdik, çünkü bu işi yapabilecek sadece onlardı.

-Peki ama ilk Müslüman boy Karluklar değil mi, niye onlara vermediniz?

Evlat zaten Karluklar, Uygur Hanlığına bağlıdır.

Neyse biz devam edelim. Sana anlattığım gibi Talas Savaşı oldu ve oradaki taktiğimizle Çinlileri yerle bir ettik. Ardından Tang Hanedanından ve bize bağlı olan birini tahta geçirdik. Nitekim bunu bilen bazı Çinliler hemen ayaklanmaya ge-

çip onu indirmek istediler. Araştırırsan görürsün. Tarihte buna An Luşan Ayaklanması denir. 762 yılında olmuştur.

-Peki, ne oldu?

Ne olacak evlat, Uygur Hanı'na emir verdik, yardım edesin dedik. Tang Hanedanına yardım ederek ayaklanmayı bastırdık. Bunu tarih sahnesinde sadece yardım olarak görürsün, ama insan biraz düşünürse, bu yardımın kaşlarına gözlerine hayran olduğumuz için yapılan bir yardım olmadığını görür. Yardım etmemizin tek sebebi, onun bizim adamımız olmasından ötürüdür. Her neyse, Talas Savaşından sonra Türkler hızlı bir şekilde Müslümanlığa geçiyordu, çünkü emri veren bizdik. Fakat emri verdiğimiz Uygur Hanı Bögü Kağan isyan etmiş ve öyle ki töremize uymayan yağmalar yapmış ve kendini bizden güçlü zannederek, bize inat Müslümanlığa değil Mani dinine geçmişti.

-Peki, siz ne yaptınız?

Sence?

-Tabii ki de kalemini kırdınız. Zaten benim merak ettiğim, nasıl yaptığınız. İsyan mı çıkarttınız?

Evlat beni iyi dinliyorsun ama yarım da dinliyorsun. Unutma devlet demek biz demektir zaten. Bizim öyle uzun işlere ihtiyacımız yoktur. Biz tüm hâkimiyeti elimize aldığımızda, devletin damarlarına öyle bir sızarız ki senin güvenip sır verdiğin adam aslında bizim adamımız çıkar. Nitekim Bögü Han da bunu gördü ve güvenip sır verdiği kardeşi, Tun Baga Tarkan tarafından öldürüldü. İstersen araştır bunun gerçek olduğunu görürsün. Her neyse, onu öldürtüp başa kardeşini getirdik. O da bizim adamımızdı zaten.

Çok geçmedi bir yıl sonra Müslümanlığa adım atan Karlukları ödüllendirmek adına onlara özerklik verdik. Zaman böyle geçerken bir plan yaptık ve buna göre artık doğuda değil, batı da da seferlere gitmemiz gerektiğini gördük. Batı dünya imparatorluğunun merkeziydi. Kim ki Anadolu'ya sahip olursa, o dünyanın tek imparatoru olurdu. Hele o Anadolu'nun incisi İstanbul. Hayallerimizin şehriydi.

-Nasıl yani, siz İstanbul'u gördünüz mü ki?

Hiçbirimiz görmedi, sadece duydu.

-Peki ama hayallerinizin şehri nasıl oluyor o zaman?

Çünkü İslam'ın peygamberi buyurmuş ki;

"İstanbul mutlaka fethedilecektir. Onu fetheden komutan ne güzel komutan, onun ordusu ne güzel bir ordudur."

İşte biz sadece bu söz için onu hayal edindik. Bunun içinde batıya kaymamız gerekiyordu, fakat çok yavaştık. Uygurlar da işi uzatan ve direk Müslümanlığa geçmeyen Kağanlar da vardı.

Zannediyorlardı ki töreye karşı iş yapıyoruz. Ama bitmişti artık, ikna etmek için uğraşmayacaktık. Çünkü Kağanları değiştirsek bile sistem bozuktu. Hepsi de rahatlıklarına ve tembelliklerine fırsat veren Mani dininden ayrılmıyordu. Bizde o yüzden, Heyet olarak gücümüzü Uygurlardan çektik ve çekmemizle erimeleri bir oldu.

-Eee ne oldu sonra?

Sonrası yok. Bizde zaten bunu istiyorduk. Uygur Kağanlığını yıktık. Sırrı yeni bir güce, Karluklara verdik ve Karluklar ilk Müslüman Türk devletinin temelini attı, tabii tarihte bunları Karluklar diye göremezsin. Bir süre sonra Karluklar, isimlerini değiştirecek ve Karahanlılar olacaklardı ve işte o zaman başlayacaktı, Türklerin Allah Allah nidalarıyla savaşmaları.

-Peki usta, neredeyse 800'lü yıllarda Müslümanlığı seçmemize rağmen neden 200 yıl sonra ancak gerçekten Karahanlıların Müslümanlığı benimsemesiyle Müslüman olarak sahneye çıkıyoruz. Niye 200 yıl boyunca bir Müslüman devlet ortada yoktu?

Evlat, biz Müslümanlığı benimsemiştik, fakat Müslüman Araplar artık Hz. Peygamber'in yaşadığı gibi yaşamıyorlardı. Biz Türkleri sadece savaşlarında ve hizmetlerinde kullanıyorlardı. İçimizdeki Türkler de bu haksızlığı görüp bunu Arap yöneticilerden bilmek yerine, İslam'ın böyle olduğunu zannediyorlardı, fakat yanlıştı. Bilemediler. Ne onlar bildi ne de biz. Ancak sonradan farkına vardık. Aslında farkına varmamızda Heyet üyelerinin aynı gecede aynı rüyayı görmesiyle oldu.

-Ne gördüler?

Biri rüyada çıkıyor ve durmadan; beni bulun, ben Abdülkerim, beni bulun, diyordu. Bu rüyalar sıklaşmaya başlayınca, o gün tüm Türk beylerine baktık, fakat Abdülkerim diye biri yoktu. Onların yerine geçecek olanları araştırdık, yine

yoktu. Kimdi bu Abdülkerim? Sonradan anladık, Türklerden şehzade olan biriydi. Karlukların taht varislerinden, Satuk Buğra Han'dı. O da gizlice Müslümanlığı seçmiş ve adını da Abdülkerim olarak değiştirmişti. Tabii o zamanlar Karluklar vardı ve yöneticisi de Oğulcak Kadir Han'dı, ama o Müslümanlığa geçmemişti. Bizde o rüyayı bir işaret bildik. Gücümüzü, sırrımızı, Satuk Buğra Han'a açtık. Görevi ona verdik, o da bizden aldığı görevle amcasına gidip Müslüman olmasını istedi. Kağan olan amcası Oğulcak Kadir, bunu kabul etmedi.

-Peki, o zaman ne oldu?

Amcasına dönüp; Müslüman Türkleri ancak bir Müslüman Kağan yönetir dedi ve gitti. Bizde Heyet olarak gücü Oğulcak'tan alıp, Buğra Han'a verince, ordu da onun hizmetine geçmeye başladı. Nitekim emrine verdiğimiz profesyonel üç bin askerle tarihe, Fergana diye geçen savaşta amcasını yerle bir etti. Amcasını öldürdü ve ardından tahta o geçti. Tahta onun geçmesiyle, Türkler hızlı bir şekilde Müslümanlığa geçmeye başladı. Öyle ki bir gecede iki yüz bin çadır Müslüman olmuştu. Sır kâtibimiz Ebul Hasan Muhammed ise ona yol

gösterdi. Tarihte beylerin bir bir ona biat ettiğini görürsün. Sence neden hepsi birden biat etmeye başladı, çünkü biz emir verdik. İki tane biat etmeyen; Yağma ve Çiğil beyleri vardı. Onları da kanlı bir emirle, zorla biat ettirdik. Fakat bu sırada Karahanlıların içinde bulunan hanedan komutanlarından Bazır Arslan Han, Altılar Meclisi'nin, tabiri caizse doldurmasıyla Satuk Buğra Han'a isyan etti. Çinlilerden aldığı desteğe güvenerek, Balasagun Meydanına geldiler. Bir yanda Bişkek bir yanda Issık gölü bulunmaktaydı. Ortada ise Satuk Buğra Han ve hain Şehzade Bazır Arslan.

-Eee ne oldu?

Büyük bir hezimetle Satuk Buğra Han kazandı ve işte o zaman başladı biz Müslüman Türklerin destansı mücadelesi. Satuk Buğra Han'dan Allah razı olsun, onun ile nice fetihler yaptık. O âlemi fethetti, biz ise gönülleri fethedecek Allah dostlarını gönderdik o yerlere. Hele pirimiz Ahmet Yesevi yok mu? Onun dergâhından çıkan nice dervişler Anadolu'da köy, kasaba, hatta şehir bile kurdular. Kurmakla kalmayıp, hem Türkleştirdiler hem de Müslüman ettiler. Bunları ilerde anlatacağız zaten evlat. Nitekim pirimiz Ahmet Yesevi,

bizim Heyeti sistemleştirmiş olması bakımından pek kıymetlidir. Her neyse, biz kaldığımız yerden devam edelim.

Satuk Buğra Han'dan sonra tam elli yıl geçmişti. Karahanlıları yönetenlere bir daha sırrı açmadık. Biz yer altına çekildik ve artık yer altından izlemeye devam ettik. Sebebini söylemiştim, sırrımızı korumak içindir bu. Eğer sorarsan;"Peki nasıl el altından yönetiyordunuz?" diye, aslında basitti. Çünkü padişahın fikir danışacağı vezirleri hep bizdendi.

-Peki usta, farklı bir soru olacak ama bu Müslüman olan Karahanlılar 999 yılında Müslüman olan diğer Samani Devletini yıkıyor. Hâlbuki bu devlet nice insanların Müslüman olmasını sağlamış bir devlet. Peki, söyler misin neden bir Müslüman devleti yıkmasına izin verdiniz?

Evlat o devleti yıkmalarını söyleyen bizdik zaten.

-Ama niye?

Çünkü evlat, Samaniler İrani bir devlettir, fakat ırktan dolayı yıkmadık. Samaniler bir sure sonra İslam da yanlış ve sapık zihniyetler üretmeye baş-

ladılar. Onlara göre Hz. Ali'nin hakkı yenmiş, Hz. Ömer, Hz. Ebubekir ve Hz. Osman kâfir olmuş ve daha nice nice sapık zihniyetleri vardı. Bir bakıma Emevi Devletinin devamı gibiydi. Tamam, belki nice insanların Müslüman olmasını sağladılar, fakat bir süre sonra ise sapık zihniyetleri yüzünden çoğunun kâfir olmasına da sebep oldular ve bunlar bu yanlış fikirlerini devlet olarak yaymaya başlamışlardı. Bizde, biraz da buna müdahale etmek adına, Karahanlı Sultanına vezir aracılığı ile fikir adı altında emir verdik, yıkasınız dedik. Bu birinci ve en önemli sebebiydi. İkinci sebebi ise içlerinde bulunan ve asimile olmaya başlayan Türklerdi. İşte aynı zamanda bunu da engellemek için bu müdahaleyi gerekli bulduk. Nitekim Samaniler yıkılmış ve içindeki Türklere verdiğimiz destek ile orada bir Türk devleti kurulmuştu. Adı Gazneliler. Eğer sorarsan onlara da sırrı açtınız mı diye, hayır açmamıştık. Biz o zaman tüm hücrelerimizi, sırrın sır kalması için uykuya geçirmiştik. Artık Türkleri el altından yönetiyorduk.

-Peki, neden Heyeti uykuya geçirmeye başladınız? Neden önceden bunu yapmayıp da şimdi yapmaya başladınız?

Artık anladık ki evlat, sırrın sır kalabilmesi için bazen sır olmak gerekirmiş. Devletimiz yüceldikçe biz uykuya geçtik, ne zamanki Türkler ve Müslümanlar tekrar bölündü, tekrar tüm hücreleri uyandırdık ve tekrar ortaya çıktık. Tabii hücreleri uykuya geçirdik diye de zannetme ki tümden çekildik. Bu arada başka yerlerde, başka teşkilatlandırmalar var ettik. Nitekim emrimizde olan Boylardan, Oğuz Boyunu Asya'dan çekmiş, Anadolu'ya yaklaştırmıştık. Tamam, belki Oğuzlar daha Müslüman değildi, ama içlerinden biri olacaktı.

-Siz mi yaptınız onu Müslüman?

Bu sefer bizle alakası yoktu. Bu sefer resmen Allah tarafından bir seçilme vardı. Bir gün o gencin, genç dediğime bakma otuz yaşlarındaki o yiğidin rüyasına büyük evliya, Beyazid-i Bestami Hazretleri girecekti. Beyazid-i Bestami Hazretleri ona, Müslüman olmasını söyleyecek ve o yiğitte bu rüyaların çoğalması sonucunda Müslüman olacaktı. Büyük evliya ve sır kâtibimiz Beyazid-i Bestami Hazretleri, bize onun seçilmiş olduğunu söylese de şahsen biz pek ihtimal vermiyorduk. Ne bilelim evlat, kendine ait bir devleti bile yoktu

ki onun. Sadece Oğuz Yabgu devletine bağlı bir obası vardı, ama nereden bilelim Allah'ın gücü kime vereceğini. Bu arada söylemiş olayım, o ve o obası Müslümanlığı seçtikten sonra Türkmen olarak anılır oldular.

-Niye ki?

Müslüman olmayan Oğuz Türklerinden ayırt etmek için. Her neyse o ve obası Müslümanlığı seçmişti, ama hâlâ Oğuz Yabgu devletine bağlı olup aynı zamanda vergi vermeye devam ediyorlardı. Bir gün yine Oğuz Yabgu devletinden bir elçi gelmiş ve o obadan vergiyi istemişti. Türkmenlerin Beyi hemen yerinden kalkmış, elçiye yaklaşmış ve yüzünü kaldırıp;

"Gidesin hakanına diyesin ki Müslüman olan bir Bey, Müslüman olmayan bir ite vergi vermez. Hadi git ve bu dediklerimi ona söyle. Artık bizden vergi alamaz."

Bu sözden sonra ne olacağını biliyordu. Burada durdurmazlardı artık onu. O da zaten obasını toplamış ve bir kâfirin egemenliğinde yaşamaktansa kendi topraklarımızda nice zorluklarla yaşar ve gerekirse de ölürüz diyerek oradan ayrılmıştı.

Maveraünnehir'e gelip Cend bölgesine (Bugün ki Kazakistan'a) yerleşti.

-Yav usta, o kadar anlattın ama ismini bir söylemedin. Kimdi bu sonradan Müslüman olan bu yiğit?

Aslında hepimizin yakından tanıdığı biri, Selçuklu Devletine ismini vermiş ve bu devletin temelini atmış Selçuk Bey'di. Selçuk Bey devleti kurunca, bizde Beyazid-i Bestami Hazretleri'ne boyun eğdik ve Heyetin gücünden Selçuk Bey'e de verdik. Yer altındaydık, ama yer üstüne çıkmaya başladık. Sırrı açtık. Gücümüzü Karahanlılardan aldık, Selçuk Bey'e de açtık. Zaten bizde hücreleri uykuya geçirdiğimizden beri Gaznelilerin ve Karahanlıların söz dinlemez ve durmadan birbirleriyle savaşan beylerinden bıkmıştık. Emir verdik o yöredeki beylere, bir bir biat edesiniz diye. Nitekim araştırırsan görürsün, Beylerin bir bir biat edip Selçuk Bey'in emrine girdiğini. Hâlbuki Selçuk Bey'e biat edenler arasında, ondan güçlüler bile vardı. Sence niye normal bir güçte olan beye durup dururken biat etsinler? Biz, kurulan bu yeni devlette Selçuk Bey'e nice badireler atlattırdık.

Sonradan anlayacaktık, neden sırrı Selçuk Bey'e açmamız istendiğini. Nitekim Selçuk Bey'den sonra başa yine o hanedandan Arslan Yabguyu geçirdik. Arslan Yabgu ile Selçuk Bey'in kurduğu temellerin üzerinden yükselerek devleti daha da yücelttik. Bu hızlı yükselişleri gören Karahanlılar ve Gazneliler;

"Acaba Heyet tekrar mı ortaya çıktı? Çıktı da sırrı bunlara mı verdi?" diye şüphelenmeye başladılar.

Çünkü biz ne kadar ortaya çıksak da her şeyi şimdilik perde arkasından idare ediyorduk. İşte böyle devam ederken her şey, bir gün Gazne Hükümdarı Mahmud, Selçuklu Bey'i Arslan Yabgu'yu, dostane bir davetle sarayına çağırdı, ama biz öyle zannediyorduk. Meğersem Mahmud, Heyetin varlığını haber almış ve sırrı onlara verdiğimizi anlamıştı. Aklınca da Arslan Yabgu'yu yok ederse, Heyetin sırrı onlara vereceğini düşündü.

-Usta bu Gazneli Mahmud mu?

Hayır evlat, o yiğit sonradan gelecek. Bu başka bir Mahmud, ama güvendiğimiz bir adamdı. Bu yüzden hiç şüphe duymamıştık, yanlış bir iş

yapacağına karşı. Nereden bilelim insanın çiğ süt emdiğini.

-Peki, o gidince ne oldu?

Arslan Yabgu'ya oyun kurdu.

-Hile yaptı yani?

Aynen evlat, aynen. Misafirlik töresini çiğnedi de misafirini zindana attı. Sonradan anladık ki bunlar bizim onlara sırrı vermeyeceğimizi iyice anladıkları için, Ateşoğullarından yardım almışlar. Ve evlat, Ateşoğullarının desteği ile de töre üstüne töre çiğnediler de nice yiğit Türkmen'in canına kıydılar, sırf Heyet olarak bizden intikam almak istercesine. İşte biz o zaman emir verdik tüm hücrelere uyanasınız diye, çünkü karşımızda artık bir Türk devletinden daha çok Ateşoğullarının hâkimiyetine girmeye başlamış Gazneliler vardı. Artık bıraktık gizliden gizliye devlet yönetmeyi ve uzun bir süreden sonra tekrar çıktık meydana. Güvenimiz çok büyük zarar oldu bize. Çok şey kaybettik, ama önemli değildi. Arslan Yabgu zindana atılıp zehirlenerek öldürülünce, bizde onun varisi olan Tuğrul Bey'e açtık sırrı. Çoğu Türk Beyini verdik emrine. 1035 de Gaznelileri püskürterek Horasan

içlerine girdik. Büyüktü öfkemiz, intikamımız da büyük olacaktı elbet. Herkes görecekti, Heyetin hiç bir zaman gücünü kaybedip ölmeyeceğini. 1037 de Merv şehrini, 1038 de Gaznelilerin en önemli şehri, Nişabur'u aldık. Gazneliler pişman olsalar da biz affetmiyorduk. Tek şart vardı, o da Tuğrul Bey'e biat edeceksiniz. Onlar kabul etmeyince, bizde yürüyor ve ilerliyorduk durmadan üzerlerine. Güvendikleri Ateşoğulları ise hiçbir şey yapamıyordu çünkü karşılarında biz vardık.

Gazne hükümdarı Mahmud öldükten sonra onun yerine oğlu Mesud geçti tahta. Bizde bir mektup gönderdik ona. Babanın düştüğü hataya düşme, emrimize gir ve biat et Tuğrul Bey'e, ama etmedi. Zannetti ki güç bendedir, devlet benimdir. Aklınca da bunu tüm cihana göstereceğini duyurdu. Topladı ordusunu, yürüdü Selçuklunun yani Tuğrul Bey'in üzerine. Yıl 1040. Yer Dandakan, karşı karşıya idi şimdi iki ordu. Aralarındaki en büyük fark ise asker sayısıydı. Mesud'un ordusu Tuğrul Bey'in ordusunun tam üç katıydı ve yeneceğine inancı tamdı. Herkes görecekti ki Türklerin tek hükümdarı Gazneliler'dir. Heyet ise artık ömrünü doldurmuş güçsüz bir teşkilattır.

Birazdan başlayacaktı o büyük savaş. Mesud gülüyordu, çünkü karşısındaki ordu kendi ordusu karşısında bir avuç kalıyordu. Neden bu Heyet bana değil de bu bir avuç Selçuklu Devletine sırrı açmıştı ki? Bunlar mı beni yenecekti? Aptallıktı bu aptallık. Hâlbuki benim ordum onun üç katı idi. Bana verselerdi sırrı, nice devletleri getirirdik tekrardan dize. Ama gösterecekti, Gazne Devletinin gücünü ve Sultan Mesud'un kudretini. Gösterecekti, hem dünyaya hem de Heyete. Bu düşünceleri bir ses böldü;

"Efendim Selçuklular saldırıya geçti, ani saldırıya."

Bu ahmaklıktı, bu aptallıktı. Resmen ölüme geliyorlardı. Bu ani saldırı ile bir şey yapmazlardı ki. Geldikleri gibi yerle bir olurlardı. Peki, ama neden böyle bir aptallık yapıyorlardı ki. Yoksa hilal taktiğini mi yapacaklardı. Hayır yapmazlardı. Bu taktik hiç bir Türk'e karşı yapılamazdı, yapsa da tutmazdı. Etkisi olmazdı. Peki, o zaman neden ani saldırıya geçtiler. Amaan neyse neydi. Zaten yok olmaya geliyorlardı. Emri verdi Sultan Mesud. Saldırın, yok edin onları diye, ama o anda bir şey oldu.

-Ne oldu usta?

Gazneli ordusunun komutanlarının neredeyse yarısı, Sultan Mesud'un emrini dinlemiyordu ve bununla da kalmayıp tam tersi Mesud'un emrini dinleyenlere saldırıyorlardı. Ordunun neredeyse tamamı Sultan Mesud'a isyan edip, Selçukluya değil de kendi ordularına saldırıyordu. Peki, ama ne oluyordu, niye böyle yapıyorlardı. Niye kendi emrini dinlemiyordu bunlar. Kimden emir aldılar da böyle yapıyorlardı. Kimden, kimden? Ve bir anda durdu beyni. Eskiye döndü. Evet, Heyetti bu. Heyetin savaştan önce gönderdiği mektup geldi aklına, ne yazıyordu orda;

"Biz ki devletler kurup, devletler yıkanız. Vakit gelende sırrı birinden alır, bir diğerine veririz. Bazen bu sade bir şekilde, bir törenle olur, ama gel gör ki bazen de kanlı bir şekilde olur. Madem sen sade töreni tercih etmedin, o zaman bilesin ki çıkacağın her meydan kanlı meydandır."

O an dank etti kafasına, bu komutanlar resmen Heyete biat etmişti. O an anlamıştı, gerçekte Heyet demenin zaten devlet demek olduğunu.

-Usta gerçekten de dediğin gibi tarih sahne-

sinde de aynen böyle oluyor. Bende merak ediyordum, neden durup dururken Sultanlarının emrini dinlemeyip de Selçuklu Devletine yardım ettiklerini.

Daha neler var evlat, hem de neler. Neyse biz söze devam edelim. Savaşlar bitince yerle bir oldu Mesud ve ordusu. Sultan Mesud canını zor kurtarmış ve hemen kaçıp sarayına sığınmıştı. Peki, sana söylemiştim git araştır bakayam Mesud nasıl öldü diye. Araştırdın mı nasıl öldüğünü?

-Usta kölesi tarafından öldürüldüğü öğrendim. Yoksa yoksa?

Evet, tam da üzerine bastın. O köle bizim bir adamımızdı ve onu orada öldüren, aslından bizden başkası da değildi.

Artık bu savaşla da tüm Beyler anladı ki Heyet bitmez, ama bitirir. Bir bir Tuğrul Bey'e biat ettiler. Tüm Türklere baş olmuştu, en yüce Türk devleti Selçuklu olmuştu. Sadece Türklerin değil, artık Müslümanların da liderliğine oynuyordu Selçuklu ve ardında Heyet.

***

Şii devlet olan Büveyhoğulları halifeyi kaçırmıştı. Onu kurtarmaya Abbasilerin gücü yetmeyince, devreye bizler girdik. Sürdük ordumuzu Büveyhoğullarının üzerine ve en sonunda karşılaştık, Bağdat önlerinde. Yıl 1053. Yerle bir ettik Büveyhoğullarını. Hem halifeyi kurtardık, hem de böyle bir rezilliğe kimse cesaret etmesin diye, Büveyhoğullarının hükümdarını esir alıp devletlerini ortadan kaldırdık.

Bağdat'a girmiş, bunlarla kalmayıp halifeyi koruma görevini de üzerimize almıştık. Hiç kimse hiç bir ses edemedi, zaten edemezdi. Artık sadece Türklerin değil, İslam'ın da sancağını dalgalandırıp, Allah'ın lütfüyle koruma görevini de üstleniyorduk. Ama gel gör ki bitmiyordu hainler.

Yine Ateşoğullarının doldurmasına gelen bir şehzade, adı İbrahim Yınal, Tuğrul Bey'in üvey kardeşi. Darmadağın ettiğimiz Büveyhoğulların dan sağ kalan komutanların desteğini alarak ve aynı zamanda Gazneli Devletindeki makamlarını özleyen bazı komutanların, Tuğrul Bey'e isyan etti. Çocuk aklıydı işte, ne edeceksin. Gazneli Mesud'un ordusunu yerle bir etmişiz, bu ise karşımıza Mesud'un ordusunun yarısı etmez bir

ordu ile tekrar çıkıyordu. Ama hamdolsun böyle bir isyana kalkıştı. Bizde bu sayede devlet içinde ne kadar mikrop varmış öğrenmiş olduk. Karşımıza geldiğinde ise çakma ordusu ile onu ve ona biat eden, hatta hatasından dönen beyler de dâhil yerle bir etmiş, öldürüp yok etmiştik.

-Nasıl yani usta? Hatasından dönenleri niye öldürdünüz?

Evlat, ne kadar bazı Türkmen beyleri bu hain şehzadeye biat etse de sonradan yataklarına bıraktığımız hançer ve kısa bir not ki o notta yazan ise şuydu;

"İstesek bu hançeri daha yumuşak bir yere, yüreğine de saplardık."

Bundan sonra hepsi biatinden vazgeçmişti. Bunu tam zamanında yapmıştık. Biraz geç kalsak, şehzade orduyu bize doğru yürütecekti. Böylece savaşa ramak kala, kendisine biat edenler bir bir sözlerinden dönüp Heyete biat ettiler. Eğer biz onları tehdit etmeyip bu gücümüzü göstermeseydik, onlar asla yollarından dönmezdi. Hainliklerinin bedelini canlarıyla ödettik.

-Madem öldürecektiniz, neden ayaklanma ol-

madan yapmadınız da ayaklanma olduktan sonra öldürdünüz ki?

Evlat, bazen kazanılan bir zaferden daha çok ibreti âlem olsun diye ders vermek gerekir. Sırf biz bu yüzden bu isyana göz yumduk ve bu isyanı yok ettik. Ettik ki böylece herkes Heyetin gücünü tekrar anlasın.

-Peki, isyancı şehzadeye ne oldu?

Tuğrul Bey tarafından yay kirişi ile boğularak idam edildi.

-Niye kılıçla kesmiyor da boğuyorsunuz ki usta?

Evlat, ne olursa olsun Türkler için hanedanın kanı daima kutsaldır. Zorda kalınmadığı sürece asla kanı akıtılmaz ve bizde bu yüzden boğarız da kanlarını akıtmayız. Her neyse isyan bastırıldıktan sonra tümden hâkimiyetimizi ortaya koyduk ve aynı zamanda Tuğrul Bey halifenin kızı ile evlendi. Böylelikle halife ona, aslında onun adı altında Heyete doğunun ve batının hükümdarı unvanını verdi. Aslında hiç kimse fark etmese de halife bize gizliden gizliye;

"Siz zaten doğunun hükümdarısınız, artık batının hükümdarlığı da sizin olsun demekteydi. Zaten çok geçmedi, Tuğrul Bey'in ölümünden sonra tahta geçen Sultan Alparslan'a tek bir emir verdik. Batıya gidesin, Anadolu'yu biz Türklere yurt edesin. Ama işi biraz da zordu, çünkü karşısında iki buçuk katı Bizans ordusu vardı Yer Malazgirt, yıl 1071'di."

-Peki, nasıl yendi bu kadar büyük orduyu?

Bak o çok kolay oldu.

-Nasıl yani?

Dur ben sana en baştan anlatayım.

Yer, Tanrı Dağları. Her şeyden uzak sessiz ve sakin ama sadece ortam sessiz ve sakin, aslında Tanrı Dağlarının derinlerinde Heyet, toplantısını yapmaktaydı. Tam yedi büyük lider oturmuş, karşılarındaki iki kişiyi dinlemekteydi. İkisi de Heyetin yetiştirdiği muazzam kişilerdi. Yıl 1063. Bir yanda Nizamülmülk, diğer yanda Hasan Sabbah.

-Nasıl yani, şu bildiğimiz Nizamülmülk ile Hasan Sabbah mı?

Evet evlat.

-Vay canına, buyur devam et usta.

Heyetin başı konuya girdi ve direk sordu;

"Tuğrul Bey ölmüştür ve şu an bir taht kavgası olmakta. Sizler ki tahta aday iki kişiyi iyi bilenlerdensiniz. Şimdi size soruyoruz; görevi şehzade Süleyman'a mı verelim yahut Şehzade Alparslan'a mı?

Hasan Sabbah girdi hemen söze;

"Efendim, bu görevi en layık bir şekilde Süleyman yürütebilir ve göreceksiniz, emriniz doğrultusunda nice beldeleri dize getirecektir.

Peki, sen ne dersin Nizamülmülk?

"Efendim Hasan'ın haklılığı var. Gerçekten iyi bir hükümdar olur. Alparslan da aynıdır. Aslında ikisi de bu konuda eşittir, fakat efendim Süleyman tehlikelidir. Benim gözlemim sonucunda ben şunu fark ettim ki Süleyman çok hırslı biri. Yani anlayacağınız Süleyman, Heyet ile nice beldeleri fethettikten sonra gücü kendinden zannederek, kendince sizi de alt etmeye kalkışır. Belki başaramaz, ama yine de bu Heyete zarar verir. Ama Alparslan böyle değildir. Onun hır-

sı sadece düşmanınadır. Dünya ayakları altında kalsa, yine sizin önünüzde diz çöker ve emrinizi bekler."

"Peki, şimdi siz dışarı çıkın ve konuşup kararı duymanız adına sizi tekrardan buraya çağırırız." Bu söz üzerine Hasan ile Nizamülmülk dışarı çıktılar. Bir süre sonra tekrar içeri çağrıldılar. Konuya Heyetin Reisi girdi;

"Biz konuştuk ve Nizamülmülk'ün fikrine olur verdik. Artık yeni sultan Alparslan'dır. Sırrımızı ona açın ve gücümüzü ona verin. Nizamülmülk, seni de ona vezir eyledik. Gören gözümüz duyan kulağımız olasın."

Aradan bir süre geçtikten sonra bir haber aldık. Hasan ortalarda yoktu, Heyetten ayrılmıştı.

-Neden?

Ona haksızlık ettiğimizi düşündü.

-Eee siz ne yaptınız?

Hiçbirimiz bir şey yapmadık aslında. Yaptığı yanlıştı, fakat o Heyetin yetiştirdiği en muazzam adamlardandı. Yani diyeceğim sır olup kaybolmasını iyi bilirdi. Bizde onu pek önemsemedik, zaten

bir kişiden ne olacak ki? Heyete ne zarar verebilir ki? Düşüncelerimizde yanıldığımızı ilerde anlayacaktık. Binlerce kişi Heyete bir şey yapamaz, ama Heyetin yetiştirdiği bir adam Heyetteki binlerce kişiye, binlerce şey yapabilir. Yaptı da zaten, bunu ileride sana anlayacağım.

-Buyur usta devam et...

Alparslan başa geçtikten sonra Tuğrul Bey'e verdiğimiz gücü ona da verdik. Nice yerleri fethedecekti, ama ilk sefer yeri Gürcistan'dı. İlk başta kimi beyler bunun yanlış olduğunu, bu seferin sıkıntı çıkaracağını düşünse de Alparslan fikrinden vazgeçmedi. Hatta bu iş o kadar tartışıldı ki halk arasında türkü bile oluştu. Belki duymuşsundur.

-Neydi usta?

Gürcistan'a sefer vardır,

Mert gelsin namert gelmesin.

Kanlı çaydan geçen gelsin,

Mert gelsin namert gelmesin.

-Evet, bunu duymuştum, ama hikâyesinin bu olduğunu hiç bilmiyordum. Her neyse usta sonra ne oldu? Ne yaptı Alparslan? Sefer oldu mu?

Tabii ki de oldu evlat. Alparslan çıktığı ilk seferde, az ordusu da olsa keskin zekâsıyla bu işi başardı. Oğlu Melikşah ile veziri Nizamülmülk de bu savaştaydı. Bu başarılı seferden sonra ordu ona tam biat etti. Her gidelim denilen yere sorgusuz sualsiz gidiliyordu. Öyle nice fetihler etti ki halife ona, -Fetih Babası- unvanını verdi. O bu savaşlar devam ederken iyice Anadolu'ya yani Bizans'a yaklaşmaya başladı. Bizde artık heyecanlanıyorduk, çünkü uzun bir zamandan sonra eski baş düşmanımız Tapınakçılar yani Bizans ile karşılaşacaktık. Atilla'dan beridir öfkemiz hâlâ sıcaktı ve hâlâ savaşmayı beklemekteydi. Heyetin gücünü onlara tekrardan gösterecektik.

-Peki usta, Bizans mı daha yüce yoksa Tapınakçılar mı?

Evlat, Bizans sadece bir perdedir. Perde arkasından ise devleti yöneten Tapınakçıların ta kendisidir. Her neyse biz söze devam edelim. Tapınakçılar bizim geldiğimizi iyiden iyiye hissetmeye başladıklarında, Bizans imparatoruna Türklerin üzerine sefer düzenlemelerine istediler ve komutan Romen Diyojen topladığı ordusu ile Türklerin üzerine yürüdü. Onlar ilerleye dursun biz aynı

günlerde yeni bir haber almıştık.

-Ne?

Adamımız Hasan Sabah bize ihanet etmiş ve Mısır'daki Şii devlet Fatımilere sığınmıştı. Sırrımızdan onlara da pay açmış ve Müslümanların üzerine yürütmüştü, kendince bizden intikam almak için. Bizde Nizamülmülk'e emir verdik;

"Söyle Alparslan'a, Bizans'ı şimdilik bıraksın ve Fatımi'lerin, yani Hasan'ın üzerine yürüsün." dedik.

O da öyle yaptı. Yönünü değiştirip Fatımilerin üzerine yürüdü. Onları Ortadoğu'dan geriletip, Mısır'a geri döndürdü. Aslında üzerlerine yürüyüp yok edecekti onları, ama Bizans da yaklaşmaktaydı. Geri dönmek zorunda kaldık, ama bu zaferle de büyük bir itibar elde ettik. Halife, Mekke ve Medine de Sultan Alparslan adına hutbeler okuttu. Aslında bu Müslüman devletlere açık bir mesajdı. Artık bir bir Heyete biat edin diye.

Bunlar olurken, bir ara Alparslan'ın kumandanı yanına gelip;

"Efendim, Bizanslılar ordumuzun iki buçuk

katı ordu ile bize yaklaşmaktalar." diye telaşlı bir şekilde söyleyince, Alparslan gülümseyip;

"Bizde onlara yaklaşıyoruz."der.

Artık iki ordu karşı karşıya gelmiştir. Yer Malazgirt. yıl 1071. Bir yanda otuz bin kişilik ordusuyla Alparslan, diğer yanda yetmiş beş bin kişilik ordusuyla Bizans. Bizans'ı kimse yenemezdi bu şekilde. Tüm düşünceler öyleydi, ama hesap etmedikleri bir şey vardı.

-Neydi usta?

Türklerdi evlat, Türklerdi.

Ne oluyordu böyle, kaçıyordu Türkler. Ne yani Alparslan dedikleri bu muydu? Resmen önce saldırmış, şimdi ise bir korkak gibi kaçmaktaydı. Resmen biraz savaşmış ve kaçın emrini vermişti. Kaçan Türkler, kovalayan ise Bizanslılardı. Romen Diyojen, kazandığı muhteşem zaferin sevinci ile olanları izliyordu. Malazgirt Türklere mezar olmuştu.

Emir verdi Bizans Kral'ı Diyojen;

"Takip edin Türkleri ve yok edin."

Bizanslılar durmaksızın takipe devam etmek-

teydi. İşte kaçıyordu Türkler, fakat bir anda durdular ve geri döndüler. Ne oluyordu böyle, niye durmuşlardı. Çok geçmedi ve bir ses geldi;

"Efendim Türkler sağdan geliyor ve bir ses daha, efendim Türkler soldan geliyor."

Ne oluyordu böyle, bu da neydi? Diyojen, öfke ile sordu kumandana;

"Bu ne demek kumandan?"

Kumandan girdi söze;

"Efendim bizi kıskaca alıyorlar. Aslında bir tuzağa düştük."

"Ne tuzağı?"

"Türkler buna kurt yahut turan taktiği diyorlar. Türklerin bu tuzağına düştük."

"Kurtuluş yok mu peki?"

"Ne yazık ki Kral'ım, buradan ancak cesedimiz çıkar. Biz resmen bir kapana girdik."

Bu arada ise yeni bir haberle dehşete düştü Kral. Bizans ordusunda savaşa katılan Peçenekler de yer değiştirmiş ve Alparslan'ın safına geçmişlerdi. Aslında onlar zaten Türk'tü ve savaştan

çok önce Heyete biat etmişlerdi. Ama Heyet elini güçlendirmek adına bu saf değişimini tam savaş ortasında yapmalarını istemişti. Nitekim öyle olmuş ve hem turan taktiği hem de bu saf değiştirme Bizans'ı yerle bir etmişti. Savaş bitmiş, Diyojen ise Alparslan'a esir düşmüştü. Tapınakçılar, Heyet tarafından büyük bir darbe ile geriletilmişti. Artık buralarda Tapınakçılar değil, Heyet hüküm sürecekti. Nitekim tüm beylere emir verdik, Anadolu'ya gidesiniz ve topraklar alıp beylikler kurasınız diye. Bunu ise Anadolu'nun hızlı Türkleşmesi ve Müslümanlaşması için yaptık. Nitekim emrimiz doğrultusunda; Çaka beyliği, Danişmentliler, Anadolu ve Suriye Selçukluları bir bir cihana yayılıyorduk. Bu ilk başta iyi olsa da sonradan hata ettiğimizin farkına vardık. Çünkü kurulan bu farklı farklı Türk devletlerinden, farklı farklı sesler çıkmaya başlamış ve yönetimi de zorlaştırmıştı. Anlamıştık ki devlet tek ola. Ama yine de bu yaptığımız iş sayesinde de Anadolu'daki fetihler hızlandı.

-Hem de Türkleşmeye ve Müslümanlaşmaya ön ayak oldular değil mi?

Hayır evlat, bu konu farklıdır. Anadolu'nun

Türkleşmesinde ve Müslümanlaşmasında en büyük emeği olan, sır kâtiplerimizden pirimiz Ahmet Yesevi'dir. Onun dergâhından çıkan nice dervişler Anadolu'ya inmiştir. Gittikleri yerlerde kimileri köyler, kasabalar ve hatta şehirler bile kurup, oraların hem Müslümanlaşmasını ve hem de Türkleri oralara çekerek Türkleşmesini sağlamışlardır. İşte bu yüzden Ahmet Yesevi hazretlerine, Türklerin hep Pir'imiz dediğini duyarsın, çünkü o Heyet, yani Türklerin tarihi için çok önemli bir simgedir. Heyet onun sistemleştirmiş olduğu düzen ile yeni bir boyuta geçmiş ve artık Müslüman âleminin reisliğine de hızlıca başrol olarak geçmişti. Bunu sağlayan Pir'imiz Ahmet Yesevi'dir. Tabii bunları sana yine anlatacağım, ama bunlar burada olurken, İran taraflarında bambaşka bir şeyle karşılaşmıştık.

-Kimle karşılaştınız?

Bize ihanet eden Hasan Sabbah ile ama bu sefer daha güçlü idi.

-Nasıl yani?

Heyetten öğrendiklerini, kendine bağladığı adamlarına öğretiyor ve onları kusursuz bir sui-

kastçı olarak yetiştiriyordu. Hasan, aslında böylece çok büyük bir şey keşfetmişti.

-Neydi keşfettiği?

Binlerce askerle savaşmaktansa, binlerce askeri yöneten komutanla ve padişahla savaşmanın daha kolay olduğunu keşfetmişti. Ne yazık ki evlat, durdurulamaz gücümüz, içimizdeki hainin bizden öğrendikleri ile bizi alt edecekti.

-Nasıl yani?

Anlatacağım evlat, anlatacağım. Sen hele şu çayları bir tazele, ben anlatmaya devam edeceğim.

***

-Eee usta, şu Hasan Sabbah'ı anlatacaktın?

Anlatayım evlat, anlatayım. Dedim ya işte bizden biriydi, ama en önemlisi Heyetin yetiştirdiği muazzam kişilerdendi. Heyetin çoğu savaş sırrını bilen biriydi. Zaten Heyetin suikast ekibindeydi, ama dedim ya insan çiğ süt emmiştir diye. İşte o da böyleydi. Görevi kendisine değil de Nizamülmülk'e verince, hırsına yenildi de Heyeti terk etti. Tamam, belki aklına takılabilir, neden onu öldürmediniz diye, fakat evlat, iş hiçte öyle uzaktan gö-

ründüğü gibi olmuyordu. Heyetin yetiştirdiği bir adamı yok etmek hiçte öyle kolay değildi, çünkü yapacağımız her hamleyi önceden hesap edebiliyordu. Ne yazık ki bizim ona karşı uygulamaya çalıştığımız çoğu suikast hamlelerimiz başarısız oluyordu.

-Yani her şeyi o sizden mi öğrendi?

Tek bir şey hariç evet, her şeyi bizden öğrendi.

-Neydi o?

Kendisini peygamber olduğuna inandıracak hamle. Sahte cennet yaratmayı bizden öğrenmemişti ve zaten bizde böyle bir saçmalığı asla uygulamazdık, ama o uygulamıştı. Emelleri doğrultusunda bu hainliği yapmıştı. Hâlbuki biz Allah adına iş yapardık. Onun için savaşır, onun dini için can alır can verirdik. Ama şeytan onu öyle bir ele geçirmişti ki bu yaptığını ona güzel gösteriyordu. Onun yanına uğrayan, tuzağına düşmüş ve ona kul olup, canından vazgeçmiş demekti.

-Nasıl bir yerdi usta bu?

İlk içeri girdiğinde bir tütsü kokusu alır seni, seni senden geçirir. Bir uyuşturucudur o. Onu içi-

ne çektikten sonra artık düşünememeye başlarsın. Sadece görürsün, sadece duyarsın ve her söylenene inanırsın, çünkü artık sen, sen değilsindir. Bir anda etrafını kadınlar çevirir, hepsi birbirinden güzel, çıkarırlar elbiseni çekerler seni kendi vücutlarına. Sen hem onlara hem de etrafa bakarken bir süt ırmağı görürsün. Evet, bildiğin bir süt ırmağıdır o. Yanına gidersin o ırmağın, içine girersin. Sonra biraz ileride vücudu toprağa gömülmüş, sadece kafası dışarı bir adam görürsün.

"Ey adam, sen burada ne arıyorsun?" dersin.

Karşındaki;

"Burası cennettir. Bende buranın ahalisiyim, ama şimdilik dünyada yaşıyorum. Efendim Hasan Sabbah'ın yanında, ama onun uğrunda öldüğümde tekrar buraya geleceğim. Senin içinde aynısı geçerli. Şimdilik buradasın, birazdan efendimiz seni yanına, dünyaya çağıracak ve sen onun yanına gideceksin. Zamanı geldiğinde ve onun uğrunda öldüğünde, tekrar buraya geleceksin."

O adamı yanındaki kızlar oradan alır. Adam haşhaş ile uyuşturulduğu için tüm olanları gerçek sanır. Kızların götürdüğü yere doğru gider. O

gün orada onlarla eğlenir, daha sonra haşhaş yüzünden uyuya kalır. Sabah uyandığında kendisini Hasan Sabbah'ın karşısında bulur. Hasan Sabbah karşısındaki adamın yanına yaklaşıp;

"Üzülme kulum, seni en yakın zamanda tekrar oraya göndereceğim. Sen benim emirlerime uy yeter ki."

Ve evlat, artık o adam bu tüm olanları Hasan Sabbah'tan bilir ve ona kul, köle olur. Onların bu kul ve köleliği Hasan Sabbah'ı daha da azdırır ve o da kendisinin bir yarı Tanrı olduğuna inanmaya başlar. Çünkü elindeki bu güç dünyada kimsede yoktur. Senin için adam öldüren insanı çok bulursun, ama senin için ölmeye gelen insanı pek az bulursun. İşte Hasan Sabbah'ın elinde, uğruna ölecek binler vardı. Hem de hepsi profesyonel suikastçılardı.

-Peki, kimse durduramıyor muydu bunları?

Evlat bunlar bir komutanı, padişahı öldüreceklerinde oraya onu öldürmeye değil, aynı zamanda onu öldürdükten sonra kendini de öldürmeye gidiyordu. Yani onlarda ya ölürsem korkusu yoktu. Zaten bunu istiyorlardı. Ölüp, Hasan'ın cenneti-

ne girmek istiyorlardı. Bu doğrultuda nice canlara kıydılar be evlat.

-Peki, gelirlerini nasıl sağlıyorlardı?

İki türlü. Bir haraç topluyorlardı. İkinci ve en önemli gelirleri ise adam öldürme karşılığında para almalarıydı. Ne kadar belalı da olsalar, yine de müşterileri hiç eksik olmuyordu. Husumeti olanlar, makam peşinde olanlar, hemen onların kapısını çalıyor ve çok yüklü miktarlar ile düşman oldukları kişileri öldürtüyorlardı. Onların hançerinden kimse kurtulamazdı. Bir görev mi aldılar, işte o zaman bilesin ki o kişi ne olursa olsun çoktan ölmüş demektir. İster köle olsun, ister padişah, tek bir hançer darbesiyle yok olmaya mahkûmdu.

-Ne yani padişahları da mı öldürebiliyorlardı?

Evlat onların hançerinden kimse kurtulamazdı. Onları yok etmek isteyen tüm padişahlar ise öldürülüp yok edilirdi.

-Peki, onca koruma?

Yapma be evlat, ne onca koruması. Adamın güvenip sır verdiği ve hatta yatağını paylaştığı

kişi, onun baş düşmanı çıkıyordu.

-Peki, hiç bir padişah onu yok etmek için uğraş verdi mi?

Tabii ki de verdi. Bunların ilki ise Melikşah'dı. Onu ve Alamut kalesini yıkmak adına nice seferler yaptı ve başarılı olmaya da yaklaşıyordu.

-Sonrası ne oldu?

***

Söze ilk komutan girdi;

"Sultanım bu hızda devam edersek, çok geçmez bir iki ay içinde Hasan ve kalesindekileri yerle bir ederiz. Zaten artık dayanacakları bir güç kalmadı. Bu kuşatmadan dolayı içeri ne bir su, ne de bir erzak, hiç bir şey girmiyor. Anlayacağınız bir iki ay sonra Hasan'ı, önünüzde diz çöktürmüş bir vaziyette size sunacağız."

"Hiç sağ yakalayacağız diye uğraşmayın. Yakaladığınız yerde kopartın kellesini gitsin. Neyse hadi artık gidin, vakit geceye yaklaşmakta. Yarın daha detaylı konuşmaya devam ederiz."

Melikşah'ın emriyle herkes dışarı çıktı, fakat veziri Nizamülmülk hâlâ içerde idi.

"Sende çıksana dışarı Nizamülmülk."

"Sultanım canınızdan çok endişe ediyorum. Acaba şu Hasan yakalanana kadar başınızda mı beklesem?"

Güldü Melikşah;

"Yapma vezir bunu, bir çapulcudan mı korkacağız. Hadi sende git ve rahat rahat uyu. Ha illa ben sizin canınızdan endişe ediyorum diye inat edeceksen, kapıda nöbetçilerle sende bekle. Zaten o iki nöbetçiyi geçebilecek suikastçı bu dünyada yok. Eğer pencereden girerler diye korkarsan ki bu pencereye hiç kimse, ama hiç kimse tırmanamaz. hâlâ var mı içinde korku? Gördüğün gibi her şey kontrol altında."

"Sultanım meselede bu ya. Hasan ve fedaileri görünen değil görünmeyen tehlikedir."

"Vezir tamam artık, işi uzatma. Rahat ol sen, bu odada hiç bir hain yok. Eğer sende Hasan'a köle olduysan onu bilemem."

Zoraki güldü Nizamülmülk, padişahın bu cevabına. Peki dedi ve çıktı dışarı, ama gözü hâlâ içerde idi. Bu iki nöbetçi hain olabilir miydi? Ha-

yır, hayır olamazdı, çünkü bunlar ihtiyarlar Heyetinin yetiştirdiği en muazzam kişilerdi. Ya Heyete de sızabildi ise? Yok, yok bunu yapamazdı. Yine de dönüp kapıdaki nöbetçilere;

"Evlatlarım, siz Heyetin yetiştirdiği muazzam insanlarsınız, ama o da öyle idi. Eğer olurda aranızda ihanet içinde olan biri varsa, bundan vazgeçsin. Eğer aranızdan biri Melikşah'a ihanet ederse, Allah şahidimdir ki ikinizin de evlatlarınızı öyle bir yetiştiririz ki her gün mezarınıza lanet okumak için gelip dururlar."

O anda söze, kapıda ki nöbetçilerden biri girdi;

"Efendim biz Heyetin terbiyesini almış biriyiz, tamam endişenizi anlıyoruz, ama inanın bizden kimse hain değil."

"Evlatlarım, sizi kırdı isem beni affedin, ama işte insan kimseye güvenemiyor. Neyse ben şimdi gideceğim ve biraz uyuyacağım. Gece namazı için kalktığımda tekrar buraya uğrarım."

"Allah rahatlık versin efendim. Biz her daim buradayız, içiniz rahat olsun."

"Allah razı olsun evlatlar, hadi kolay gelsin size."

Bu konuşmanın ardından, Nizamülmülk oradan ayrıldı. Padişahı için çok endişeliydi. Ya biri onu öldürse? Bu düşünceler ile yatağına uzanmış uyumaya hazırlanırken, bir anda kapı çaldı.

"Kimdir gelen?"

Gelen Melikşah'ın eşiydi.

"Efendim, Sultan Hanım geldi. Önemli bir konuyu konuşmak adına yanınıza gelmek istiyor."

"Biraz bekleyin, hemen geliyorum."

Aklında onlarca soru ile hemen dışarı çıktı Nizamülmülk. Karşısında Sultan Hanım vardı.

"Buyrun Sultanım."

"Seninle çok önemli bir şey konuşmam lazım vezir, Sultanın hayatı tehlikede."

"Ne oldu? Sultana bir şey mi oldu?"

"Hayır hayır, hiç bir şey olmadı, ama şüphelendiğim kişiler var. Biraz konuşabilir miyiz? Çünkü şu an bu sarayda."

"Peki, Sultan Hanım'ım, buyrun dışarı çıkalım.

Nöbetçiler siz burada kalın, ben birazdan dönerim. Ahmet sende Sultanımın kapısına git ve benim gönderdiğimi söyle. Bu gece suikastçı burada olabilir, çok dikkatli olsunlar."

"Peki efendim, hemen gidiyorum."

Nizamülmülk, Sultan Hanım'a yol gösterdi;

"Buyrun Sultan Hanım'ım gidelim."

Ve yürümeye, ilerlemeye başladılar, sakin bir alana.

Geldiklerinde konuya Nizamülmülk girdi;

"Kimden şüpheleniyorsunuz Sultan Hanım'ım?"

"Bunu söyleyeceğim, ama yanlış anlama."

"Estağfurullah Sultan Hanım'ım, lütfen buyrun."

"Nizamülmülk, belki senin için şok olacağın bir şey ama kardeşin hain. Hasan'a bağlanmış ve bugün Sultanın odasına gizlice girmek isterken yakalandı. Sultan çağırmadığı halde, Sultan beni çağırdı diyerek içeri girmek istedi, sonradan yalan olduğunu anladık. Ben tutuklansın dedim, ama

padişahımız senin hatırına onu bağışladı. Ama çok yanlış yaptı. Şimdi odasında, lütfen onu uyar veya saraydan çıkar yahut gözlem altına al."

Nizamülmülk şaşkınlık içerisinde Sultan Hanım'a bakıyordu. Şok olmuştu. Demek kardeşi de haindi.

"Sultan Hanım'ım bu yaptığınız gerçekten çok doğru bir hareketti. Hiç kimse benim hatırım var diye affedilemez. Padişahımız bu hatayı neden yaptı anlamıyorum. Ama ben şimdi bu işe son noktayı koyacağım, siz rahatlıkla uyuyabilirsiniz."

Ve geri dönmüştü Sultan Hanım. Tekrar padişahın yanına geçti. Nizamülmülk sinirden deliriyordu, ama sakin olmalıydı. Sakince gidip kardeşi ile her şeyi konuşacaktı. Hızlıca kardeşinin odasına doğru ilerledi. Kapıya geldi ve çaldı, ama ses veren yoktu. Bir daha çaldı, yine yoktu. Hemen kapıyı açıp içeri girdi, yorganı çekti, ama olamaz, olamazdı. Kardeşi hançerle öldürülmüştü, kim yapmıştı bunu kim? Ve bir anda sırtında bir acı hissetti. Bir hançerin soğukluğu şimdi sırtında idi. Ne oluyordu böyle. Döndü yüzünü, arkasında

bir suikastçı. Kimsin sen?

"Ben hakkını yediğiniz efendimiz, Hasan Sabba'ın kulu. Sana selam gönderdi."

"Sen benim buraya geleceğimi nereden biliyordun?"

"Yazık sana Nizamülmülk. Herkesten şüphe ettin, ama padişahın hanımı Sultan Hanım'dan hiç şüphe etmedin. Kendinden şüphe etmene rağmen ona güvendin."

"Ama o, o hain olamaz."

"O zaten efendimiz, Hasan Sabbah'ın eşi olmuştur. Yakın zamanda da Melikşah'ı bizzat o öldürüp, efendimizin cennetine gidecek. Tıpkı şimdi benim yapacağım gibi."

Ve adam çıkardığı hançer ile gözünü hiç kırpmadan canına kıydı. Son nefeslerini alırken Nizamülmülk, gözü yaşlı bir şekilde kardeşine bakıyordu. Birazda mutluydu, o Sultan Hanım'ın dediği gibi hain değildi, ama padişahı düşündükçe yarası daha da acıyordu. O bu oyuna nasıl gelmişti. Sultan Hanım'a böylesine neden güvenmişti. Artık bu düşüncelerin hiç bir önemi yoktu. Hadi şim-

di biraz sürünüp kendini nöbetçilere gösterse de hainin kim olduğunu söyleyip padişahı kurtarsa, ama hayır, hiç gücü yoktu. Suikastçı hançeri nereye saplayacağını çok iyi biliyordu. Bunu ona kesin Hasan Sabbah öğretmişti, çünkü bu taktiği hep Heyetin suikastçıları kullanırdı. Son nefeslerini verirken son sözünü, şahadetini getirdi.

Gözleri açılmamak üzere kapanırken padişah içeri girdi. Nizamülmülk'ü hemen boynundan tutup kaldırdı, arkasında ise hanımı vardı. Bağırıyordu Melikşah;

"Uyan, uyan!"

Ama her şey bitmişti. Tarihler 10 Ekim'i gösterirken, kapattı gözlerini, bir daha açmamak üzere bu aleme. Melikşah durmadan bağırıyordu;

"Uyan, uyan!"

Ama nafile. Nizamülmülk ölmüş, Hasan ise kendince bizden intikamını almıştı. Ve gerçekten bu bizim için büyük darbeydi, ama daha büyükleri henüz gelmemişti.

-Ne oldu ki başka usta?

Evlat Heyeti hiç bir kâfir o güne kadar yıka-

mamıştı, ama Hasan hiç kimsenin başaramadığını, bizim ona öğrettiklerimizle yapacaktı. Tarihler 19 Kasım'ı gösteriyordu. Nizamülmülk'ün ölümünden neredeyse bir buçuk ay geçmişti ve o gün çok büyük darbe almıştık be evlat.

Melikşah sinirli bir şekilde çağırdı komutanlarını;

"Size emrediyorum, eğer Hasan iki değil, bir ay içinde ölü olarak önüme getirilmez ise hepiniz ölü olarak önümde durursunuz bilesiniz. En sevdiğim adamım Nizamülmülk öldü. Aradan bir buçuk ay geçmesine rağmen hiç bir şey yapmadınız."

"Ama efendim gerçekten çok iyi stratejileri var."

"O zaman sen daha iyisini üret."

"Efendim gerçekten çok zor."

"Çok mu zor? Sürün bu gafili çöllere. Yeni bir komutan tayin edeceğim. Başka sözü olan var mı? Eğer onları yok edemezseniz, hepiniz yok olursunuz."

O anda kapı çaldı.

"Efendim Sultan Hanım geldi, sizinle görüşmek istiyor."

"Beklesin!"

Ama Sultan Hanım beklememiş ve hemen içeri girmişti.

"Padişahım önemli olmasa toplantıyı bölme hadsizliği yapmam, ama Nizamülmülk ile ilgili."

"Ne oldu?"

"Arzu ederseniz sizin kulağınıza söylemek isterim. Sır kalması lazım."

"Peki gel."

Ve yaklaşmaya başladı Sultan Hanım. Geldi padişahın yanına iyice yaklaştı. Kulağına yaklaşırken gizlice zehirli hançeri çıkartıp;

"Efendimizin selamı var." dedi ve hançeri sırtına sapladı. Herkes donakalmış öylece bakıyordu ve hemen Sultan Hanım oradakilere dönüp;

"Efendimize herkes biat edecek dedi ve kendini öldürerek o zehirli hançer ile hayatına son verdi."

Herkes donakalmış, herkes şaşkındı. Ne kadar müdahale etseler de padişahı kurtaramadılar. Herkes korku dolu gözlerle birbirine bakıyordu. Bu adam, bu kadar mı içimize sızmıştı.

-Usta ne hain kadınmış bu ya!

Evlat orada sende olsan, sende aynısını yaparsın. O kadına hain diyorsun ama o kadın Hasan'ı yarı Tanrı biliyordu ve o öldüğünde cennete gideceğine inancı tamdı. Anlayacağın hepsi de Hasan'ın sahte tanrılığına kurban olmuştu.

-Peki, Melikşah öldükten sonra ne oldu?

Biz gücümüzü iyiden iyiye kaybetmeye başladık, devlet üzerinde. Onlarca bela üst üste geliyordu. Taht kavgaları, fırsattan istifade isyan eden beyler. Biliyorlardı ki Heyet şu an güçsüz bir konumda. Sonradan tahta geçirdiğimiz Sultan Sencer ile tekrardan Hasan Sabbah'ı ve Alamut kalesini yerle bir etmek üzere saldırdık. Sultan Sencer, ilk başlarda korkmuyordu, fakat sonradan Hasan'ın üzerine yürümekten vazgeçecekti. Bizimde elimiz bağlıydı. Onu tahttan indirsek daha iyisi yoktu. İşler daha da karışacaktı.

-Peki usta, neden vazgeçti. Neden korktu?

Evlat, Sultan Sencer ardı ardına seferler düzenliyordu, fakat bir gece her şey değişecekti.

-Ne oldu?

Bir gece yatmış uyuyordu. Her şey sakince ilerlerken sabah vakti olmuştu, Sultan Sencer gözünü açtığında yanında bir hançer, yastığına saplanmıştı.

-Neee!!!

Hançer de ise bir not. Neydi bu böyle? Ama Sultan Sencer buna pabuç bırakmamıştı. Notu yakmış ve tüm askeriyeyi toplayarak, Hasan'ın üzerine daha büyük seferler yapılması için talimat vermişti. Fakat o anda bir hizmetçi geldi ve Alamut kalesinden Hasan'ın gönderdiği bir elçinin geldiğini söyledi.

"Girsin." dedi Sultan Sencer.

Girdi Hasan'ın suikastçısı elçi. Herkes hem öfkeli hem de korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Korkuyorlardı, çünkü bunların her an ne yapacağını kimse kestiremezdi. Sultan girdi söze;

"Konuş, ne söyleyeceksin? Eğer yine seferlerden vazgeçmemi isteyecekseniz, hiç konuşmayasın."

"Hayır Sultan Sencer, senden bunu istemeyeceğiz. Başka şey söylemek için geldim buraya, ama gizli."

Bu söz üzerine emir verdi Sultan Sencer, herkes dışarı çıksın diye. Herkes çıkmıştı. Bir vezir, iki hizmetçi, iki koruma birde yardımcısı ve yaveri kalmıştı.

"Evet, konuş ne söyleyeceksin?"

"Sultanım veziriniz de çıksın."

"Peki, çık vezir."

"Ama sultanım."

"Çık dedim."

"Peki, sultanım."

"Evet, şimdi konuşacak mısın?"

"Hadsizliğimi bağışlayın, ama şu hizmetçileriniz de çıksın."

"Adam bunlar sadece hizmetçi, neyse hadi sizde çıkın. Evet, şimdi konuşacak mısın? Eğer yaverimin de çıkmasını istiyorsan, artık bunu kabul etmem. Zaten yaverim demek ben demektir. Artık konuş!"

"Yaverinizin çıkmasını istemeyeceğim, tam tersi burada kalmasında zaten hiç bir sıkıntı yok, çünkü yaveriniz demek, zaten biz demektir."

"Nasıl yani?"

Bu arada söze yaver girer;

"Sultanım bir şiir vardır. Bilmem bilir misiniz? Sadece tek cümledir o aslında. Okusam bir yerden size tanıdık gelir. Neydi o, hah buldum. Şair demiş ki;

"İsterdim ki bu hançer daha yumuşak bir yere, o yüreğine saplana. İşte bu da bana araştırmam için verdiğiniz hançer. Bunu oraya kim sapladığını sanırım artık anlamışsınızdır."

Her şeyi donmuş bir vaziyette izlerken Sultan Sencer, yaver elindeki bıçakla Hasan Sabbah'ın gönderdiği elçinin yanına gelip gözlerini elleriyle kapatarak, cennette beraber olacağız deyip elçiyi öldürmüş ve Sultan Sencer'e dönüp;

"Artık anlamışsınızdır efendimizin gücünü. Eğer hâlâ niyetli iseniz, devam edin Alamut'un üzerine gitmeye. Bir gün uyandığınız da o hançer elbet yastıkta kalmaz, bilesiniz." dedi ve kendi kendini hançerleyerek hayatına son verdi.

Sultan Sencer ise olanları şaşkınlıkla izlerken, bir anda kendine geldi ve dışarı çıkıp ilerlemeye başladı. Dışarıdakiler ise içerde olanları gördük-

ten sonra korku dolu gözlerle birbirlerine bakmaya başladılar. Hiç biri de Sultan Sencer'e gidip olanları sormaya cesaret edemedi. Aradan iki gün geçmişti ve Sultan Sencer, Alamut çevresindeki askerlerine çekilmelerini emretti.

-Korktu mu?

Evlat, buna sadece korku denmez. İnanmayacaksın belki, ama koca padişahîn psikolojisi bozulmuştu. Çünkü güvendiği bu yaver onun eskiden çocukluk arkadaşı idi. Hiç kimsede bulamadığını onda bulmuştu. Böylesi bir adamın bile hain çıkması, onu gerçekten korkutmuştu.

O devirden sonra Heyet içine çekildi ve Hasan Sabbah'ın hamlelerine odaklandı ve yeni bir şey daha keşfettik. Hasan Sabbah'ın mali gücü.

Hep araştırıyorduk, bu kadar serveti nereden buluyor diye. Sonradan anladık ki bize düşman olan Heyetler bir bir Hasan'a parasal destek vermekte. Ateşoğullarından tut, Tapınakçılara, bize düşman olan herkes onun ardında birleşmekte idi. Artık Selçuklu padişahları da ondan korkar oldular. Ne zaman biri harekete geçse, içlerine saldıkları bir hainle onu durdurmakta idiler. Bu

arada Hasan Sabbah'ın destek verdiği Fatımilerin Mısır'daki devleti yükselmekte idi. Sapık zihniyetli bir devletti onlar. Hz. Ali'yi, Hz. Peygamber'den bile üstün tutarlar. Sahabelerin çoğunun, Hz. Ali'yi ilk halife yapmadıkları ve hakkı olan halifeliği ona vermedikleri için kâfir olduklarını söylerlerdi.

-Nasıl yani. Bunlar sahabelere kafir mi der?

Evlat bunlara Şii denir. Şu an hâlâ İran da bu zihniyet devam etmekte. Bunlar, Hz. Ömer'i, Hz. Ebubekir'i, Hz. Osman'ı ve daha nice sahabeleri kâfir kabul ederler ve onlara küfretmeyi sevap bilirler. Bu Hasan'dan önce çıkan bir zihniyet, ama Hasan gücünü bu sapık zihniyeti adeta devlet kuralı olarak kabul eden Fatımilere verdi. Böylece birde Fatımi denen böyle bir sapık zihniyet İslam âlemini tehdit eder oldu. Selçuklu devleti eğer o eski gücünde olsaydı, tıpkı Tuğrul Bey zamanındaki gibi, üzerlerine yürür yerle bir ederdi. Ama şu an Selçuklunun eli kolu bağlı idi.

-Siz ne yaptınız, yoksa sırrı başka bir devlete mi açtınız?

Hayır, sır Selçukludan, Osmanlıya geçecekti, ama yine de sırrı vermesekte gücü başka birine verecektik ve bunu ilk defa yapacaktık.

-Neyi?

***

Kendisi bu ordunun komutanlarından biri idi. Çadırın önünde bekleyen askere selam verdi ve direk içeri girdi. Kimse dur demedi, demezdi zaten, çünkü o bu ordunun komutanlarındandı. Çadıra girdiğinde gözleri Sultan'ı aradı. Sultan köşede uzanmış yatıyordu.

Desene iş daha kolay olacaktı. Yaklaştı Sultan'a, üzerini örtmüş bir vaziyette öylece yatmaktaydı. Çıkardı hançerini, ucunun bedenine değmemesi için azami gayret gösteriyordu. Çünkü bu hançerdeki zehir ile bir insan, bir değil binlerce kez ölürdü. Şöyle bir yüzünü açsa mıydı ki Sultan'ın. Amaan, pek gerek yoktu. Zaten birazdan yüzü bu zehir ile kıpkırmızı sonra ise bembeyaz kesilecekti. Melikşah'ı ve Nizamülmülk'ü öldürürken de bu zehri kullanmışlardı. Şimdi ise tarihin göreceği yüce bir Sultan'ı öldürmek için kullanacaktı. Hançeri yaklaştırdı ve var gücüyle yatakta yatan

Sultan'a sapladı. Tamam, işte ölmüştü. Sultan ölmüştü, fakat neden bir ses gelmedi. Neden acı dolu bir inleme sesi yoktu. Telaşlandı bir an, açtı yerde yatan Sultan'ın yüzünü, hayır olamazdı bu, bu Sultan değildi. Bu kendisine emri ileten elçi, Alamut fedaisinin elçilerindendi. Peki, ama eğer bu Sultan değilse Sultan neredeydi?

Bir anda durdu, çünkü boğazına tutulmuş bir kılıç vardı. Eyvah her şey bitmişti. Arkasından biri şu an onu kılıcı ile esir almıştı. Ama nereden öğrenmişti bunu? Yavaşça yüzünü dön, diye bir ses duydu. Ama olamaz, bu Sultan'ın sesiydi. Resmen oyuna getirilmişti. Yavaşça döndü yüzünü, evet bu Sultan'dı. Artık her şey bitmişti.

"Neden?" dedi Sultan. Neden ihanet ettin? Sende mi Hasan'a çalışıyorsun. Neden öldürmek istedin beni?"

Adam, Sultan'a baktı ve biraz da gülümseyip;

"Çünkü Tanrı böyle istedi." dedi. Boğazına tutulmuş kılıcı tutarak, boğazını keserek can verdi. Şok içindeydi Sultan. Bu kadar mı gözü dönmüştü bunların. Tamam, ama bana niye düşman olmuşlardı, diye düşündü.

-Usta bu hangi Selçuklu sultanı?

Bu Selçuklu sultanı değildi evlat. Bu Eyyubi devletinin sultanıydı.

-Kimdi?

Selahaddin Eyyubi.

-Vay canına, ona niye düşman oldular?

Çünkü Hasan'ın güç verdiği Fatımilerin üzerine durmaksızın sefer yapıyordu.

-Peki, nereden aldı kendine yapılacak suikast haberini?

Biz verdik evlat.

-Nasıl yani?

Hani sana anlatmıştım ya artık Selçuklu Sultanları ile Fatımilerin ve Hasan'ın üzerine yürüyemediğimizi. Bizde işte bu yüzden bunu yapabilecek birine yöneldik.

-Nasıl yani? Ama bana dedin ki sır Selçukludan, Osmanlıya geçecekti. Yoksa sırrı Selahattin Eyyubi'ye de mi açtınız?

Hayır evlat, ona açmadık. Sadece ona Heyetin gücünü verdik ve onun korunmasını üstlendik. As-

lında bu konuya direk girdim, ama bu da hemen olan bir şey değil. Aradan biraz zaman geçti, bu arada Heyet kendini toplamak için sessizliğe bürünmüştü. Aldığımız karar ile şu zamanda Selçuklu devleti ile Hasan'ın fedailerinin üzerine gitmek artık hiçte kolay değildi. İşte bu yüzden bizde, Hasan'ın güç verdiği Fatımileri durdurmak adına, o dönemde bunu tek başarabilecek olan Selahattin Eyyubi'ye yöneldik. Artık Hasan'ın tüm hamlelerini öğrenmeye başladık ve ona göre Sultanların etrafını çevirmeye ve donatmaya yöneldik.

-Peki usta, ama Selahattin Eyyubi Türk değil ki. O bir Kürt. Yani amacım ırkçılık değil de sadece Türklere açılmıyor muydu bu sır?

Evet dediğin gibi, sadece Türklere açtığımız bir sırdı bu. Bende dedim ya sana, ona zaten sırrı açmadık. Ona o vakit gücümüzden verdik. Hem unutma evlat, Heyet böyle zor zamanlarda Müslümanların ve Türklerin kurtuluşu için hiç bir ırk ayrımı önemsemez. Heyet zaten bu ayrımı asla yapmaz. Hem unutma evlat, ha Alparslan'ın ordusunda bir Kürt olarak can vermekle, Selahattin Eyyubi'nin ordusunda bir Türk olarak can vermenin ne farkı var. Hem ne der Orhan Gazi;

"Bizim maksadımız kuru bir kavga ve cihangirlik davası değildir. Yolumuz Allah yoludur. Maksadımız Allah'ın dinini yaymaktır."

-Anladım usta anladım. Peki, sonra ne oldu?

Selahaddin Eyyubi ile Fatımilerin üzerine gitmiş ve onları yerle bir etmiştik. Selahaddin Eyyubi'yi araştırırsan görürsün, sadece iki bin askeri ile otuz bin kişilik Fatımi devletini yenmişti. Elbet Allah'ın yardımı hep vardı, ama o savaşta Selahaddin Eyyubi'nin ordusunda savaşan dört yüz asker de bizim Heyetin yetiştirdiği muazzam askerlerdendi. Onlarında çok desteği oldu bu savaşta.

-Peki, Kudüs'e yürümesini de mi siz istediniz?

Hayır evlat, o kendi düşüncesi idi. Ne yalan söyleyeyim, bunu basaracağına inanmasam da bizi hayretlere düşürdü ve Kudüs'ü de almayı başardı. O gerçekten çok keskin zekâlı bir komutandı.

Her neyse evlat, işte böyle geçerken zaman artık Hasan da çoktan ölmüştü. Onların tehlikesi öyle böyle azalmıştı, ama Moğollar vardı bide. Kuralsız ve ahlaksız savaşçılar.

-Usta sen böyle diyorsun ama Cengiz Han ve Moğollar için Türk diyorlar, ona ne dersin?

Evet, 1980'li yıllara kadar öyle zannediliyordu, fakat biz buna hiç inanmadık. Ne kadar o Türk değil desek de çoğunluk onu ve ordusunu Türk bilirdi. Fakat bir süre sonra, ırkların kafa yapılarına göre ayrıldığını fark etti bilim. Bunun için Moğolların kafatasıyla, Türklerin kafatasları ölçüldü ve tahmin ettiğimiz gibi çıkmıştı. Cengiz Han yani Moğollar, Türk değildi. Birbirlerinin kafa yapıları farklı idi, ama şunu da belirtiyim ki Cengiz Han'ın ordusunda birçok Türk savaşçı da vardı ve ona destek vermişti. Zaten o Türk destek vermeseydi Cengiz Han'a, o bu kadar ilerleyemezdi.

-Peki usta, neden o Türkler Cengiz Han'a destek verdi?

Çünkü Oğuz'un mührü Cengiz Han'ın elindeydi.

-Oğuz'un mührü de nedir?

O öyle bir simgedir ki evlat, kimin elinde o mühürden ola Türkler onun ardında can verir. O, Oğuz Han'ın yani diğer adı ile Mete Han'ın

yaptığı bir mühürdü ve hepte bizim elimizdeydi. Fakat Cengiz Han bu mührü ele geçirince, bu mührün gücünü de Türklerin üzerinde kullanmaya başladı. O mührü Cengiz Han da gören her Türk, onun seçilmiş olduğuna inanıyor ve ona biat ediyordu. Ama tabii ki ona biat edenler Asya da kalan, İslam dininde olmayan Türklerdi.

-Peki usta, o mühre neden sahip çıkamadınız?

Evlat hâşâ, biz Allah değiliz ki kusursuz olalım. Elbet bizim hatalarımızda oluyordu. Ben sana bunu anlatınca sen zannediyor musun ki hep biz güçlüyüz ve hep biz kazanıyoruz. Bu karşılıklı bir savaş evlat, kimi zaman onlar güçleniyor biz güç kaybediyoruz, kimi zaman ise biz gücümüzü kazanıyor, onlar erimeye başlıyor. Bu karşılıklı dövüş evlat. Hep biz kazanacağız diye bir şey yok. Bunu iyi öğren.

-Anladım usta anladım. Peki usta, şu Cengiz Han'dan devam etsene.

Evlat dedim ya aslında Cengiz Han'ın bu kadar büyümesinin sebebi gücü ve zekâsı değildi. O kural tanımaz bir savaşçı idi. Ne töre bilir ne de savaş adabı. Ülkeleri ele geçirmedeki en büyük

özelliği, saldığı korku idi. O gelmeden korkusu gelirdi, o yörelere. Ve evlat, ikinci en büyük gücü ise hainleri kullanmasını çok iyi bilirdi. Nitekim ilerlemesindeki en büyük sebep de onlar idi. Tabii bu yanlış bir şey değil. Biz de Heyet olarak çok insan satın aldık. Bu yanlış bir şey değildi. Zaten bunu kullanabilen gerçekten hızlı bir şekilde güç sahibi olabiliyordu. Bak geçen Amerika eski dışişleri temsilcisi ne dedi;

"Bizde bir hain varsa onu yok ederiz, ama başka bir memlekette hain varsa onu sonuna kadar kullanırız. Gücümüzün sırrı budur."

Tabii bu açıklama ile kendince belli bir kısmı tehdit ediyordu o ayrı ama neyse biz konumuza dönelim.

-Usta o hain meselesine gelmeden, hiç Moğolların karşısında duracak bir Türk olmadı mı? Neden buna önem vermediniz?

Evlat sen hiç mi tarih okumazsın. Cengiz Han'a yıllarca engel olan Celaleddin Harzemşah'ı bilmez misin? O, onları durdurmak adına devletini feda etti. Nitekim çok zayıflattı da. Ha bu arada onların meclisinin adının ne olduğunu bilir misin?

-Evet, okul da tarih kitabında görmüştüm. İhtiyarlar Heyeti yazıyordu. İlk başta senin anlattıkların geldi aklıma. Acaba bir bağlantısı var mı ki diye. Hakikaten bu ismin verilmesinde özel bir gerekçe var mı usta?

Hayır, hayır evlat, bu seferkinde özel bir gerekçe yok. Ama bu ismi onlara veren, yani o Heyeti öyle bir isimle andıran. Celaleddin Harzemşah idi.

-Peki, amacı ne idi?

Cengiz Han'ın ordusundaki Türklere, asıl Oğuz'un torunları biziz mesajını bir nebze olsun vermekti. Ama işte evlat, gel gör ki bu o kadar bir işe yaramadı. Nitekim Cengiz Han'ın elinde Oğuz'un mührü vardı. Aslında Celaleddin Harzemşah bu isim ile kendi ordusuna da güç vermek istedi. Siz Oğuz'un kurduğu geleneğin torunlarısınız diye. Tabii şu an bu anlattıklarım sana çok basit gelebilir, ama o zamanki Türkler de Oğuz Kağan'ın yani Mete Han'ın yeri bambaşkaydı. Şu an da hâlâ öyledir. Önce Hz. Peygamber, sonra ise Oğuz, bizim kanunumuzdur, bizim töremizdir. Nitekim bizim Asya'dan çıkıp buralara kadar gelmemiz de en büyük sebepler-

den biri de o Kutlu Nebi'nin İstanbul müjdesi idi. Her neyse, bak yine konu dağılmaya başladı. Biz kaldığımız yerden devam edelim. Ne diyordum evlat?

-Valla usta, anlattıklarına kapılınca benim kafamda dağıldı. Ha ha hatırladım. Cengiz Han'ın karşısında duran Türk, Celaleddin Harzemşah da kalmıştık. Sen onların Heyetine verilen ismin sebebini anlatırken buralara geldik. Buyur usta, sen devam et. Cengiz Han'dan devam et.

Sende de hiç mi merhamet kalmadı be evlat. Hadi şu çayları bir tazele, biz de bir soluklanalım.

-Doğru söylersin usta. Şahsen olaylara kaptırdım kendimi, o yüzden bunları unuttum. Ama usta anlattıklarında hep bir şey dikkatimi çekti.

Ne?

-Anlattıkların aslında hep tarihte olmuş. Sen ise o olayların aslında neden var olduğunu anlatmaktasın.

Anlattıklarımızın tarihte olup olmadığını araştırıyor musun? Eğer yapmıyorsan anlattıklarımızdan eksik tat alırsın. Dediklerimizi aynı zamanda

araştır. Bak o zaman beni dinlemek daha zevkli olacak.

-Olsun usta, böyle de zevkli. Neyse ben çayları tazeleyeyim. Sen demli içiyorsun değil mi?

Çay dediğin zaten demli içilir evlat. Kokusunu içine çeke çeke biraz da kafa ağrısı ile derinlere dalarak içilir. Öyle sulu çaydan ne beklersin. Hele senin gibi birde şeker doldurursan içine, helva olur öyle içersin.

***

Gülüşmelerle mutfağa doğru ilerledi, ustayı dinleyen genç. Çayı doldururken düşünmeye başladı. Ustanın anlattıklarını başkalarına anlatsa acaba nasıl tepki alırım diye. Gerçekten, sağlam bilgilerdi bunlar. Hepsi de tarihi olarak gerçekleşmiş şeylerdi. Aslında üç beş arkadaşına da anlatmıştı bunları ve hepsi de heyecanla dinlemişti. Peki, herkes bunları bilse herkese anlatsa? Aslında ne güzel olurdu. Sadece Heyeti anlatmıyordu ki usta, adeta tarihi anlatıyordu. Hem de ibretleri ile. Aslında ustaya gidip söylemeliydi. Usta bir kitap yazmalıydı. Evet, kesinlikle bunu yapmalıydı. Herkese bu bilgileri yaymalıydı. Çünkü ustanın anlattıkları, He-

yetten daha çok adeta ibret dolu şeylerdi. Hemen çayı tepsiye koyup odaya girdi. Usta elinde bir kitap ile oynuyordu. Bu kitap, evet onun kitabıydı. Kitapçıdan almıştı, adı Kabala idi. Cinlerden bir ordu kurabileceğin kitap, Süleyman Peygamber zamanın da Yahudilerin yazdığı bir kitap.

Genç elindeki çay tepsisini bıraktığında ustaya dönüp;

-Usta istersen bu kitabı sana verebilirim. Hem belki bilmezsin bu kitabı. Yasaklı kitap, Kabala derler buna. Hediyem olsun.

Güldü usta. Kitaptan gözünü ayırmadan konuşmaya girdi;

Hem yasaklı kitap dersin hem de bir kitapçıdan bile alabilirsin. Evlât seni pek kandırmışlar.

-Nasıl yani. Böyle bir kitap yok mu?

Var ama bu değil. Şu an nerede olduğunu sırlı kimseler hariç kimse bilmez. Lanetlenmiş bir kitaptır o. Tarihin gördüğü en belalı cümlelerin yazılı olduğu bir kitap. Her neyse, şimdi seni korkutmayım. Bunları zaten anlatacağım. Hatırlat gündüz bir vakit anlatayım.

-Usta sende bizi çocuk belledin. Yirmi bir yaşında adamız.

Değil yirmi bir yaşında olmak, yirmi bir asırlık adam olsan ne fayda. Hele o kitapla karşılaş, seni senden alır. İçindeki cümleleri fısıldamaya başladığında sana vereceği güç ile sapıtır da hâşâ kendini Tanrı zannedersin. Her neyse, sen ne soracaksın bana. Aklında tutma sor.

-Usta sen... Sen nereden bildin benim sorum olduğunu?

Sırlı güçlerim var.

-Ne?

Şaka lan şaka. Görmez misin iki tane çay getireceğine iki tane sıcak su dolu bardak getirmişin. Biraz da çay koymayı akıl edemedin mi?

-Usta vallaha dalmışım.

Anladım zaten. Sor ne soracaksın.

-Aslında bir soru değil usta, bir istek.

Söyle bakayım.

-Usta acaba bu anlattıklarını yazsan da kitap yapsak olmaz mı? Bir ben değil herkes bilsin bunu.

Güldü usta. Elindeki kitabı masaya koyup gence döndü. Genç olumsuz bir cevap bekliyordu, ama ustanın cevabı ile bin kat şaşıracaktı. Usta gencin yüzüne bakıp;

"Biz ne diye sana anlatırız sanırsın. Biz biliriz, ama kaleme iyi dökemeyiz. Olduğu gibi yazar, insanlar da hiç bir şey anlamaz. Ben sana bunları anlatıyorsam, bunları yazasın diyedir."

-Yani yazmama izin var mı?

Var ama bir şartla.

-Nedir usta?

Bundan sonra çayı demli içen bir adama sırf su getirecek kadar uzaklara dalmayacaksın.

-Sözüm söz usta. Eyvallah, ben o zaman şu çayları yenileyip geleyim.

Soracağın bir şey varsa sor da öyle git. Sonra yine su içmeyelim.

-Yok usta yok, zaten sen hepsini anlatıyorsun. Ben şöyle iki tane demli bir çay getiriyim.

***

Gülüşmeler arasında genç mutfağa yöneldi. Mutluydu, hem de çok mutluydu. Bu sırları artık kitap yapabilecekti. Neyse dedi, şimdi yine karıştırmayalım çayı, alıp bir ustaya götüreyim de."- Hadi bakalım Hafız, Kuran'ı ezberlediğin gibi şu adamın her sözünü de ezberle ki insanlara eksik bir söz aktarmayayım." dedi ve elindeki çaylarla tekrar odaya girdi ve muhabbet kaldığı yerden tekrar devam ediyordu.

"Nerede kalmıştık evlat, Cengiz Han'daydı değil mi?"

-Aynen usta, Cengiz Han da kalmıştık.

Anlattığım gibi evlat işte. Aslında muazzam bir adam değildi. Sadece kuralsız ve töresiz biriydi. Ordusu da ondan farklı değildi, kızlara tecavüz, çocuklara ve yaşlılara zulüm ve ölüm. İşte onlar böyle tanınırdı, ama biz onları daha acı bir şekilde tanıyacaktık. Biz onları, canımızı emanet ettiğimiz adamları, satın alınmış bir köpek haline getirmeleri ile anlayacaktık. Adını duymuşsundur, Sadeddin Köpek. Tam bir ajan çıkmıştı. Heyetin istihbaratı olarak farkına vardığımızda geç bile kalmıştık. Öyle ki evlat, ordu

içine, yönetimin her yerine adamlarını gizliden gizliye yerleştirmişti. Devlet içinde bir devlet olmuştu adeta. Aslında ipini çekmek ve indirmek istiyorduk, ama onun tahttan indirilmesiyle oluşacak olası bir isyan, hele şu zamanda Selçuklu devletini çok zora sokardı. Bizde zamanının gelmesini bekliyorduk. Zamanı gelince de defterini dürdük.

-Nasıl Sadeddin Köpek eceli ile ölmedi mi?

Tabii ki de hayır. Tam tersi bizim ona ayarladığımız bir suikast ile öldürülüp, tarihin çöplüğüne gömüldü. Her neyse, bu kadar yeter o adam için ayırdığımız zaman. Biz kaldığımız yerden devam edelim. Aslında böyle dediğime bakma, nice zaferle sonuçlanacak savaşlar bu hainler yüzünden kaybedildi. Misal, Kösedağ Savaşı. Orada Moğollar otuz bin, Selçuklu ise yetmiş beş bin kişi idi. Ama gel gör ki içimizdeki hain ve satılmış komutanların yanlış taktikleri yüzünden o savaşı da kaybediyorduk. Bu milletin en büyük talihsizliği buydu evlat. Cihan da en fazla kahraman çıkaranda bizdik, ama Cihan da en fazla hain çıkaran da yine bizdik.

-Peki, siz ne yaptınız?

Ne yapacağız evlat. Artık anladık ki bu iş Selçuklu ile yürümez, artık Selçuklu gidecekti yerine yeniden temiz bir devlet gelecekti.

Çünkü ne kadar Selçukludaki hainleri temizlemeye çalışıyor olsak da güç yetiremiyorduk. Anlayacağın tabirle çoğu korkudan ve makam hevesinden dolayı hain çıkıyordu. Aynı zamanda Sadeddin Köpek'ten kalma köşe bucağa serpilmiş hainlerde hiç az değildi. İşte bizde bu yüzden anladık ki bu devletle yürümez. Bu devlet artık ömrünü doldurmuştur. Zaten Sultan Alaeddin'den sonra yönetimde adete Moğolların kuklası olmuştu ve bizde emir verdik tüm Anadolu beylerine, artık devletiniz Selçuklu değildir. Artık bağımsız olasınız. İsyan edin ve beyliklerinizi kurun. Bu emir üzerine tüm beylerin Selçukluya bir anda isyan ettiğini görürsün. İşte sırf bizden gelen emirden ötedir. Onların hepsi isyan etmiş ve böylece Selçuklu güçsüz kalmış ve Selçuklunun güçsüz kalması ile de Moğollar Anadolu'daki kukla devletini kaybetmeye başlamıştır. Artık Moğollar yavaş yavaş Anadolu'dan sökülürken, sıra sırrı açacağımız yeni Bey'e gelmişti. Sırrı ona açacak

ve diğer beyleri onun kuracağı yeni devletin sancağında toplayacaktık.

-Kime açtınız sırrı Osman Bey'e mi?

Hayır, ona değil. Babasına, babası Ertuğrul Bey'e.

***

Yıkılan bir devlet yoktu aslında. Sadece isim değiştiren bir güç vardı. Yoksa 16 Türk devletini, yine 16 Türk devletinin yıkması ve yerine geçmesi nasıl açıklanırdı ki. İşte asıl soru burada başlıyordu. Peki, isim değiştiren o güçte kimdi? Hem bu deli saçması deyip hem de bu sözü bana nasıl açıklayabilirdiniz?

***

Buradan sonra size anlatılacaklar sadece Heyet ile ilgili olmayacaktır. Osmanlı İmparatorluğu, Tapınakçılar ve gizli saklı her olay olacaktır. Kitabın, belki de en farklı bilgileri bu sayfadan sonra olacaktır. Eğer bir mola vermek istiyorsan burada ver. Yoksa bu kitap seni yine bırakmayacaktır.

-Peki, neden Ertuğrul usta? Onca Bey arasından neden Ertuğrul'u seçti Heyet?

Bunun iki sebebi vardır evlat. Bir, sır kâtiplerimizin bu doğrultuda karar vermiş olması. İki, onun kutsal kandan gelmiş olması.

-Kutsal kan derken?

Bunu açıklayamam.

-Peki, o zaman sır kâtibi kimdi?

Pek yüce biriydi. Sırların sırrı verildiği yüce bir zattı. Onun fikirlerinin ve maneviyatının derinliği o kadar yüceydi ki insanların hiçbiri onu tam anlamamıştı ve Allah onu adeta o zaman için kurtarıcı olarak göndermişti.

-Kimdi o usta?

Muhyiddin İbnü'l-Arabî Hazretleri.

-Peki, neden kurtarıcı dedin ki ona?

Evlat, hani bana gösterdiğin kitap, Kabala...

-Evet usta...

Sence onun tarihini ve ne zamanlarda kimlerin elinden geçtiğini bilir misin?

Belki biraz farklı bir konuya gireceğiz, ama olsun ben yine de anlatayım. Evlat, bu kitap tarihin en belalı cümlelerinin yazıldığı bir kitaptır. En lanetli ve büyülü sözler, işte bu kitabın içindedir. Tabii bu kitap öyle kitapçılarda satılan kitaplar değildir.

Bu kitabın tarihçesine gelecek olursak, taa Hz. Süleyman peygambere dayanır. Bilirsin Hz. Süleyman peygamber hem cinlere hem insanlara hükmetme gücü verilmiş bir peygamberdi ve onun milleti genellikle Yahudilerden oluşmakta idi. Hz. Süleyman bir gün Allah'tan, kimseye verilmemiş ve verilmeyecek zenginliğin kendisine verilmesini istedi. Amacı, artık sapkınlığın en üst düzeye vardığı bu zamanda tümden insanları düzeltmekti. Her neyse, biz konumuza gelelim. Hz. Süleyman peygambere bu güç verildikten sonra, Hz. Süleyman bir mabet yaptırmak ister ve bu mabedin yapımında, hem insanları, hem hayvanları, hem de cinleri kullanır.

Bu mabedin inşası sürerken cinler insanlara görünmekte ve mabedi onlara verilmiş güçleri ile yapmaktaydı.

Taşları havaya kaldırıyorlar, çok hızlı hareket ediyorlar, uçabiliyorlar ve daha nice şey. Bunu gören Yahudiler, onlarla konuşmak ve dostluk kurmak isterler ve bu dostluk arttıkça sırlar ise birbirlerine verilmeye başlanır. Cinler insanlara, onlarla nasıl iletişim kurulacağını, nasıl büyü yapılacağını ve daha nice şeyi anlatırlar. Bunu Allah görmektedir, ama bu işte ayrıca bir imtihandı. Sen Hafızsın bilirsin, Kuran-ı Kerim'de bu olay geçer. Harut ve Marut diye iki kişi vardır. Araştırırsan bu sözlerimizin doğruluk payını görürsün.

İşte evlat, onlar böyle iletişim kurarken, cinlerden o sırlı cümleleri öğrendiler, öğrendiler de bunları bir kitaba kaydettiler. Bu kitabın adı Kabala idi. Yasaklı kitapta derler buna. Tarihin en belalı cümlelerinin yazıldığı kitaptır bu kitap. Hz. Süleyman bu kitabın varlığını öğrenince hemen bu kitaba el koyar, çünkü Yahudiler bu kitap ile iyice hadlerini aşmış ve halkın başına bela olmaya başlamışlardı. Hz. Süleyman bu kitabı alır ve kimsenin bilmediği, kimsenin ulaşamayacağı bir yere koyar.

-Neden yok etmedi?

Bu kitap kalemle yazılmış bir kitap değil ki yok olsun. Elbet Allah istese peygamberine bu gücü de verirdi, ama imtihan vardı evlat. O kitap ile imtihan daha bitmeyecekti. Nitekim büyü de vardır bilirsin. Gerçekten uygulanır ve etkisi de olur. Allah bunu yasakladı ama büyüyü yok etmedi, istese yok ederdi. Cinleri ve insanları birbirlerine imtihan eyledi. Her neyse, biz konumuza dönelim.

Hz. Süleyman bu kitabı sakladı ama Yahudiler bundan asla vazgeçmedi ve hep aradılar, ama nafile. Hiç bir yerde yoktu. Aradan yıllar geçmişti tarihler 1100'lü yılları gösteriyordu. Tapınakçılar Kudüs'ü fethetmek için geldiklerinde, bir gurup Tapınakçı geceyi geçirmek için bir yere, bir mağaraya girmişlerdi. Fakat aralarından bir Şövalyeyi uyku tutmayınca mağaranın daha da derinliklerine yürümeye başladı. İlerlemiş, ilerlemiş ve en sonunda bir yere rastlamıştı, bir çıkıntıya. Hemen eğilip üzerindeki toprağı çekti, fakat bir kaya daha vardı. Uğraştı ama olmadı. Askerlerini çağırıp hepsi beraber çıkarmak için uğraştılar yine olmadı. Bu sefer kayanın kırılmasını emretti. Askerler hemen kayayı kırmaya yöneldiler. Aradan belki saatler geçti ve ancak kaya kırılmaya başla-

dı. Kayanın altında bir sandık ve onunda içinde bir kitap çıktı. İlk başta ne olduğunu anlamasa da Tapınakçı Şövalye, sonradan anlayacaktı, bu kitabın o aranan saklı kitap olduğunu. Bu kitap Kudüs'ten daha değerli bir kitaptı. Hemen Roma'ya geri dönmüş ve bu kitabı efendilerine teslim etmişti. Bu kitaptaki büyülü sözlerle cinleri kullanmaya başladılar. Allah da Muhyiddin İbnü'l Arabî'yi gönderdi. O gerçekten sırlı sözlere sahipti ve büyük bir evliya idi. Allah ona bu nimeti bağışlamıştı.

Muhyiddin İbnü'l Arabî yazdığı bu kitap ile o Kabala'nın içindeki her büyüyü etkisiz hale getiriyordu. Bu kitap Müslümanlar da olduğu sürece o kitabın aslında hiçbir etkisi yoktu. Tamam, belki bu sözlerim sana biraz fantastik gelebilir, ama inan gerçek böyledir ve şu an hâlâ o cinler gizlice kullanılmaya çalışılmakta. Anlayacağın evlat, tarihteki komutanlar bir yiğitse o evliyalar aslında on yiğittir.

-Peki, bu Muhyiddin İbnü'l Arabî'nin yazdığı kitap nerede?

Sırlı kimselerde.

-Sır kâtiplerinde mi?

Hayır, hayır sırlı kimseler derken, evliyaları kast etmiştim. Ama şu an tam bir isim vermem ne yazık ki imkânsız.

-Peki, usta bir şey daha soracağım?

Sor evlat.

-Tarih sahnesinde Muhyiddin İbnü'l Arabî Ertuğrul Bey'den önce yaşamasına rağmen nasıl oluyor da ondan haber verebiliyor?

Bak bu soruyu bekliyordum zaten. Sen Ebced hesabı nedir bilir misin?

-Tam bilmiyorum.

Ebced hesabı, Kuran-ı Kerim'deki ayetlerin harflerine bazı sayılar verilerek ve bu sayıların toplamında çıkan tarih ile o ayetin manası birleştirilerek, gelecekten Allah'ın izni ile haber vermedir. Şimdi detaylı anlatmayacağım ama araştırırsan bunu görürsün ve bana sorarsan bunu araştır. Şu an yanlış hatırlamıyorsam piyasada Muhyiddin İbnü'l Arabî'nin harflerin dili adlı bir kitabı var. Oradan bu söylediklerimizin doğruluğunu görürsün.

-Peki, bunu yapmak günah mı?

Tabii ki de hayır. Bunu evliyalar zaten yaparlar ve yasak bir şeyde değildir bu. Nice nice Allah dostları bunu yapmıştır.

-Peki, sen yapabilir misin?

Bunu yapmak sadece o ilmi bilmekle olmaz. Allah dostu da olmak gerek. Yani anlayacağın bizim gibiler sadece bu ilmi öğrenir, ama uygulamaya öyle kolay kolay getiremez. Her neyse evlat, bak yine konu dağıldı. Ben sana Muhyiddin İbnü'l Arabî'nin Osmanlı daha kurulmadan neredeyse iki yüz yıl önce Osmanlıyı haber ettiği yazısını okuyacaktım.

-Nee Osmanlı çıkmadan Osmanlıyı mı haber etti?

Evet evlat. Ebced hesabı ile bunu kendi kitabında yazmıştı, hatta bu satırları Sultan Abdülhamid çerçeveletip saraydaki odasına astırmıştı. Kitabın adı da aslında bambaşka bir şeydir. Kitabın adı;"-Şeceretü'n-Nu'maniyye fi Devleti'l-Osmaniyye." Bu sözleri internetten bile kolayca bulabilirsin, ama sen şimdi tembellik edersen araştırmazsın.

Ben sana şimdiden söyleyeyim. Derki Muhyiddin İbnü'l Arabî kitabının bu satırların da;

"Bu sıkıntılar bir süre daha devam eder." Burada evlat kendi zamanını anlatır. Nitekim o zamanlar Moğol belası her yeri sarmış ve Müslümanlar sıkıntı içerisinde idi. Daha sonra şöyle devam eder; "Bu sıkıntılar en sonunda sona erer de uzun bir süre Müslümanlar rahat içinde yaşarlar."

İşte tam burada adeta Osmanlıyı anlatır ve devam eder;

"Daha sonra bu ferahlıkta biter, biter de İslam bir fetret, yani bir duraklama dönemi yaşar." İşte burada Osmanlıdan sonra İslam âleminin durumunu anlatır ki tıpkı dediği gibidir ve devamına gelince;

"Ya Şam'dan ya Kudüs'ten yahut da Konya'dan biri çıkar."

-Konya'dan mı?

Bende Konya da Tahir Büyükkörükçü Hoca'dan bunu ilk dinlediğim de aynen böyle şaşırmıştım. Hakikaten bu arada onun internette

geçen bu konuyu anlattığı videosunu da görmüştüm. Bir ara sende bakasın. Her neyse, ben devam edeyim anlatmaya. İşte bu; "Ya Kudüs'ten, ya Şam'dan, ya da Konya'dan çıkacak bu zat, İslam âlemini tekrar diriltir." diye yazar. Bu kişi katı, yani diktatörler zamanında çıkar ve yine onların zamanında ölür.

-Bu Mehdi mi?

Hayır, bu değildir Mehdi. Bu sadece İslami tekrardan diriltecek bir yiğittir. Onu yirmi sekiz defa hac yapmasından tanırsınız der, bu söz mecazi de olabilir. Devamında ise o adam öldükten bir süre sonra İslam âlemi yine sıkıntılı günler geçirir ve en sonunda, yani kısa bir süre sonra Hz. Mehdi toplanan ordunun başına geçer diye yazmıştır.

-Peki usta, o Konya'dan çıkan kim?

Evlat, elbet bir şeyler tahmin ederiz, ama burada söylemek uygun değildir şu an. Ama kopya vermek gerekirse, bu zat şu an hayatta değil. Beş altı yıl önce vefat etti, artık buradan ne anlarsan. Neyse evlat zaten konu çok dağıldı. Gel biz kaldığımız yerden devam edelim Hakikaten nerede kalmıştık?

-Muhyiddin İbnü'l Arabî, Osmanlı daha ortaya çıkmadan Osmanlıyı haber vermesinde kalmıştık ve sen oradan bir konuya girdin ki tutana aşk olsun. Oralardan buralara geldik, ama Allah razı olsun çok farklı bilgilerde paylaştın usta. Neyse ben sözü çok uzatmayayım buyur sen devam et.

O zaman Ertuğrul Bey'i anlatmadan devam edelim. Ama sen hele şu çayı dök de bir yenisini ısıt, soğuk soğuk muhabbet ettiriyorsun adama.

-Valla usta sende daldırıyor gidiyorsun adamı. Suç aslında sende usta.

Hadi öyle olsun bakayım.

-Bende hemen ısıtıp geliyorum usta.

Ama çabuk gel, çünkü anlatacağım şimdiki konular, anlattıklarımın en sıcağı olacak haberin olsun.

***

Genç hemen kalkıp tekrar mutfağa yöneldi. Hakikaten bu anlattıklarından daha sıcak hangi konuları anlatabilirdi ki. Bak şimdi çok merak etmişti. En iyisi şu çayı hızlıca bir ısıtıp içeri götürmeliydi. Bu düşünceler arasında mutfakta bek-

lerken, içeride oturan ustayı düşünmeye başladı. Saçı, yüzü, sakalı, aslında çok yaşlı olmamasına rağmen ne de çok ağarmıştı. Onu bu kadar yaşlandıran tuttuğu bu sırları mıydı yani. Peki, ama niye bana anlatıyordu ki? Neden beni seçmişti. Onunla okulda, daha doğrusu okulun yanında kaldığı yurtta karşılaşmıştı. Bir ara namazdan sonra sohbet ederken, bu usta takılmıştı gözüne. Pek önemsemeden sohbetine devam etmişti. Aslında gözü iki üç defa ustaya takılmıştı, çünkü kendini hayran hayran dinliyordu. O gün orada anlattığı ise cinlerin alemi idi. Sohbetten sonra usta yanına gelmiş ona kim olduğunu sormuştu. O kendisini tanıttıktan sonra ise usta kendini tanıtmadan onunla sohbet etmeye başlamıştı ve işte o zaman usta ile içli dışlı olmuştu. Usta anlattıkça o genç hayran hayran dinliyordu. Cumartesi günleri çarşıya çıktığında uğradığı halk kütüphanesinde onu daima orada bulurdu. Arkadaşları ile gittiğinde pek onunla görüşmez, yalnız gittiğinde hep onun yanına giderdi. Bu binada onundu zaten. İçi binlerce kitap dolu bir yer. Peki, ama bu kadar bilgiyi nereden öğrenmişti? Neyse bunları sonra sorarım diye düşündü. Bu arada çayın ısın-

maya başladığını fark edince hemen altını kapatıp içeri girdi. Tekrar oturdu koltuğa. Usta ise yine o köşede duran tekli kanepede idi. Elinde yine başka bir dergi vardı. İki dakika dinleneyim demezdi ki boş durmayı asla sevmezdi. Kesinlikle durmadan elinde bir kitap okur dururdu.

Genç içeri girince dergiyi bıraktı usta. Gözlüğünü de çıkarıp;

"Artık eskisi gibi değiliz be evlat. Önceden bir otururdum, kitabın bitmesiyle kalkardım, ama şimdi şu ihtiyar gözler buna izin vermiyor. Sen aman bu günlerini iyi kullan, durmadan oku. Durmadan oku, çünkü bize durmadan test çözen başarılı insanlar değil, durmadan okuyan değerli insanlar lazım. Sen başarılı olmayı bırak ve değerli olmaya çalış. Neyse görünen o ki senin aklın benim anlatacaklarımda. Hadi o zaman şu çayları dök de kaldığımız yerden, Ertuğrul Bey ve oğullarından devam edelim."

Ve muhabbet kaldığı yerden aynı sıcaklığı ile devam ediyordu. Usta anlatıyor, genç not ala ala dinliyordu.

***

Tarih sahnesinde; Ertuğrul Bey'in Anadolu'ya geldiğinde o küçük obası ile birlikte Selçuklu ordusunun Moğollar ile yaptığı savaşın birinde ettiği muazzam yardımdan ötürü, Sultan Alaeddin'in karşılık olarak Anadolu'dan toprak verdiğini yazar. Bir bakıma ne kadar mantıklı görünse de aslında mesele bu kadar basitte değildir.

-Peki, sebebi ne?

Aslında Ertuğrul Bey daha Anadolu'ya gelmeden onun için o toprakların verilmesi kararlaştırılmıştı. Alaeddin'e gönderdiğimiz bir mektupta Ertuğrul Bey ve iki oba da dâhil bunlara Anadolu'dan yer vermesini emretmiştik. O anlatılan olay ise bu işin görünen tarafıdır.

-Usta peki o yardım meselesi ne?

Evlat, Ertuğrul Bey obasını toplayıp da ilerlerken Anadolu'ya tam da bir savaşın ortasına düşmüştü. Moğollar bir Selçuklu kalesini kuşatmış, yakıp yok etmeye çalışıyorlardı. Kale içindekilerin ise büyük ihtimal kuşatma uzun bir süredir devam ettiği için artık silahları ve erzakları bitme aşamasına gelmişti. Eğer kapıyı açsalar biliyorlardı ki Moğollar hepsini öldürecek ve kadınlarına,

kızlarına ise tecavüz edeceklerdi. İşte bu yüzden olsa gerek sonuna kadar dayanmaya çalışıyorlar ama nafile. İşte tam bu sırada Ertuğrul Bey ve o kendisi ile gelmeyi seçen küçük obası bu savaşın ortasına düşer. Bir kısım bu kuşatmayı durdurmaya güçlerinin yetmeyeceğini ve bu yüzden savaşa dâhil olmadan devam etmeleri gerektiğini söylese de bir kısım ise bunun nankörlük olduğunu, devlete yardım etmeleri gerektiğini söylüyordu. En sonunda tüm gözler Ertuğrul Bey'e yöneldi. Ertuğrul Bey atına bindi ve karşısındaki dört yüz alpine dönüp;

"Ne kadar gücümüz zayıf olsa da biz Selçuklunun askerleriyiz, ama mesele buda değil. Biz bu yola niçin çıkmıştık. Sadece evlatlarımıza iyi bir gelecek kurmak içindi. Yoksa mazluma uzanan el olmak için mi? Alplerim, yiğitlerim hiçbirinizi zorlamayacağım. Gerekirse tek başıma da olsa o kale içindeki kandaşlarımıza, dindaşlarımıza yardım edeceğim. Arzu eden eşinin yatağına geri dönsün. Biz bu zulme asla rıza göstermeyeceğiz."

Tam bu sırada önlerden bir alp;

"Beyim yolun yolumuz dur. Eyvallah, ama biz bir avuç alp ne yapabiliriz ki?"

Ertuğrul Bey atından inip o alpin yanına geldi. Gözlerine derin derin baktı. Hayır, bu korku değildi. Bunu korkusundan dolayı söylememişti. Sadece bu yardımı yapamayacaklarını düşünerek söylemişti. İçi biraz rahatladı, çünkü korkak askerler ile ancak yenilmek için bir savaşa girildi. Ama bunlar o korkak alplerden değildi. Bir süre daha askerlerini süzdükten sonra atına binip tüm ahaliye dönerek;

"Siz Allah'ın kitabında anlattığı Fil Suresini masal olsun diye mi dinlediniz. Oradaki Ebabiller koca koca filleri yok etmişti. Allah bunu masal olsun diye mi anlattı. İsteseydi filleri, fillerle de yok ederdi, ama o kuşlar ile filleri yok etti. Sırf bize ibret olsun diye. Dün Ebrehe filine güvenmişti, ama Allah kuşları ile onu ve ordusunu yok etti. Şimdi bu insanlar, bu Moğollar ise silahına, mancınığına güvenmektedir. Allah yine o Allah, değişen sadece silahlar. Alplerim, beylerim, bugün yine o gün gibidir. İster ardımdan gelin ister ise eşlerinizin yatağına geri gidin, ama bugün Ebabil olup Ebrehe'lerin üzerine inme günüdür."

O anda hep birden alpler tekbirler getirmeye başladı. Zaten onlarda böyle bir konuşma beklerdi. İşte o zaman kim durdurabilirdi.

Evlat, o gün Ertuğrul Bey ve dört yüz alpi kuşatmanın ortasına dalarak Moğolların püskürtülmesinde yardımcı ve hatta en büyük etken olmuştu. Sonradan anlaşılacaktı ki o kale içinde binlerce Selçuklu altınının olduğu ve aslında bu yardımın devlet içinde büyük bir önemi olduğunu. O gün, o savaştan sonra anlayacaktı ve çok durmayacak obası ve alpleri ile kendilerine tayin edilen yere gideceklerdi. Önce Ankara çevresinde yaşayacaklar, fakat sonradan ise Bursa, Söğüt tarafına ilerleyecekti, Ertuğrul Bey ve obası. İşte böylece ilerlerken Konya üzerinden de geçecekler ve o zamanın incisi, aşkın yeryüzünde ki dili, Hz. Mevlana ile görüşme fırsatı elde edecekti. Oğlu Osman ise neredeyse yedi yaşına basacaktı.

-Eeee, Mevlana ile ne konuştular?

Pek bir şey konuşmadılar. Tam tersi Mevlana konuştu, onlar dinledi. Pek kimse anlamasa da Ertuğrul Bey, Mevlana'nın oğlu Osman için dediklerini aklına mıh gibi kazımıştı.

-Ne dedi ki?

Ne demedi ki.

Uzun bir yolculuktan sonra Ertuğrul ve obası Konya yakınlarına varmıştı. Ertuğrul, Konya'ya yaklaştıkları için, birde Mevlana Hazretleri'nin yanına uğramak istedi ve aldı oğullarını sürdü atını Konya'ya. En sonunda Konya'ya geldiklerinde hemen dergâha girdiler. Onları Mevlana kapı önünde karşıladı. Bilmiyoruz artık ya tesadüftü ya da zaten Mevlana bu yiğitleri bekler haldeydi. Her neyse, Ertuğrul Bey, Mevlana Hazretlerini görür görmez atından indi ve yanına yürüyerek ilerledi.

-Neden?

Edepten evlat, edepten, senin ataların böylesi edepli insanlardı. O yüce zattan yukarda olmayı edepsizlik bilirlerdi. Bizimde aslında kaybımız bu değil mi? Edepten mahrum bırakılmadık mı? Her neyse, biz söze devam edelim. Ertuğrul Bey ve oğulları Mevlana'nın yanına geldiğinde Mevlana sanki büyük bir hasretle onu beklermiş gibi kollarını açtı da ona sarıldı. Yanında ise Konevi Hazretleri vardı.

-O kim?

İbnü'l Arabî'nin terbiyesini almış kişi. İbnü'l Arabî vefat ettikten sonra onun işareti ile Mevlana Hazretlerinin yanına geldi ve onu şeyh edindi. Zaten o da gözleri umut içinde Ertuğrul Bey'e değil de yedi yaşındaki Osman'a bakıyordu. Daha sonra Mevlana'nın, Ertuğrul Bey ile konuşmaya başlaması ile kendini toparlayıp yüzünü Ertuğrul Bey'e çevirdi.

-Peki usta, neden Konevi Hazretleri Osman'a öyle dikkatli baktı. Bir şey mi biliyordu?

Biliyordu, ama kendinden değil. Hani sana İbnü'l Arabî 'nin o yazısından bahsetmiştim ya işte o sırları İbnü'l Arabî Hazretleri öğrencisi Konevi Hazretleri ile de paylaşmıştı ve Konevi Hazretleri gelecek günleri düşünerek aslında ona böyle umutla bakıyordu.

-Peki usta, Konevi Hazretleri de sır katiplerinden miydi?

Hayır.

-Peki ya Mevlana?

Onu inan bende bilmiyorum evlat. Ama babası Bahaeddin Veled, bak o işte hem büyük evliyalardan hem de sır kâtiplerimizdendi. Oğlu Mevlana ya da bu sır açıldı mı bilmiyorum, ama bence açılmıştır. Çünkü onun yaptıkları ile Moğollar Anadolu'dan yok edilmişti.

-Ne yaptı ki?

Evlat, Moğollar tüm Anadolu'yu sarınca aslında bizim amacımız onları kazımaktı bu diyarlardan, fakat olmuyordu işte. Ama Mevlana Hazretleri çok daha farklı bir şekilde onları Anadolu'dan kazıyacaktı.

-Ne yaptı ki?

Herkese buralara gelen Moğollara iyi davranmalarını ve isterlerse ev, arsa vermelerini, yiyeceklerini onlarla paylaşmalarını ve onlarla iyi geçinmelerini istedi. İlk başta tuhaf karşılansa da bu hareket, çok sonradan anlayacaktık Mevlana'nın bu çok uzun vadeli planını. Evlat, Mevlana'nın isteği doğrultusunda tam da onun istediği gibi davranılmış ve aradan uzun yıllar geçtikten sonra Moğollar adeta asimile olmuş ve çoğu da Müslüman olarak taşkınlıkları yok olmuştu. Mevlana bu

hoşgörülü hamlesi ile hem kısa vade de Moğollardan oluşacak belayı def etti, hem de çoğu insanın Müslüman olmasını sağladı. Ama gel gör ki zamanımızın bazı okumuş cahil hocaları Mevlana'yı bu yaptığından ötürü Moğolların ajanı diye kabul eder.

-Gerçekten bunu diyen var mı?

İlk dinlediğim de bende çok şaşırdım, ama ne yazık ki var evlat. Hatta hâlâ internette videoları bile var. Neyse evlat, birde onları anlatıp konumuzu kalabalık etmeyelim. Gel biz kaldığımız yerden, Ertuğrul Bey ile Mevlana Hazretlerinin karşılaşmasından devam edelim. İşte evlat o gün Ertuğrul Bey ile Mevlana karşılaşmış uzun uzun sohbette etmişlerdi. Fakat Mevlana Hazretlerinin gözü de daima tıpkı Konevi Hazretleri gibi Osman'daydı. Bir süre sonra Mevlana herkesin hal hatırını sorduktan sonra Osman'a döndü;

"Eee evlat, sen nasılsın. Şu hal için ne dersin?" dediğinde, herkes küçük bir gülümseme ile karşılık verdi, çünkü Osman daha yedi yaşında bir çocuktu. Bu sorunun muhatabı olamazdı, ama bir süre sonra gülüşmeler kesildi. Çünkü Mev-

lana gerçekten bu sorunun cevabını bu çocuktan bekliyordu. Osman ise elindeki çalı ile oynamakta onu kırmaya çalışmakta idi. Bir süre sonra elinden düştü, ama o hiç kimseye bakmıyordu. Ne babasının bakışlarına ne Mevlana Hazretlerinin sorusuna, hiçbiri ile ilgilenmeden çalıyı tekrar alıp, iki üç vuruştan sonra kırmayı başarıp, kırılan çalıları ise Mevlana Hazretlerine uzatarak;

"Bunları tekrar birleştirebilir misin?" dedi.

Mevlana Hazretleri;

"Allah isterse neden olmasın." deyince, küçük Osman;

"Ya Allah istemezse?"

"İşte o zaman tüm insanlar birleşse yine de bunu birleştiremez."

"Ya koca koca orduları ve böyle çok koca koca silahları olsa da mı?"

Mevlana gülerek cevap verdi;

"Koca koca ama böyle çok koca koca dağlar bile olsa yine Allah istemediği sürece hiç bir şey yapamazlar."

"Peki, madem Allah neden o koca koca kâfirlerin ordularını yok etmiyor. Neden bu zulümlerin olmasına göz yumuyor?" Güldü Mevlana. Herkes şaşkındı. Ertuğrul Bey Osman'ı susturmak için davransada Mevlana Hazretleri buna engel oldu. Sonra küçük Osman'ı yanına yaklaştırıp;

"Allah yeryüzündeki adaleti, yeryüzündeki koca koca yürekli insanlarla sağlar evlat. Ne zaman ki o koca yürekli insanlar ortaya çıkar, işte Allah'ta o kuluna koca koca güçler ve yürekler vererek adaleti sağlar."

Osman, hemen babasını eli ile işaret edip;

"Benim babam var ya koca yürekli bir adamdır. Dedem de aynı koca yürekli bir komutandı."

"Ama biz ne demiştik, koca yürekli değil koca koca yürekli insanlar bunu başarır dedik. Baban ve deden koca yürekli insanlar, ama sen koca koca yürekli bir komutansın!"

Ertuğrul Bey öylece Mevlana'ya bakıyordu, çünkü bu söz sadece bir çocuğu avutmak için söylenmiş bir söz değildi. Açık açık bir şeye işaret ediyordu Mevlana. Ertuğrul Bey söze girdi;

"Peki Şeyhim koca koca yürekli bu çocuk sizce Allah'ın adaletinin yeryüzündeki temsilcisi olur mu?"

Güldü Mevlana. Baktı Ertuğrul'a;

"Evlat biz seni sabırlı bilirdik. Bu acele de nedir? Bakalım bakayım, bize fısıldananlar gerçek midir? Ama görmekteyim ki gerçektir. Ama en iyisini tabi ki de Allah bilir. Hele içeri gidelim. Dışarıda kaldık böylece. Birazda içerde konuşalım."

Bu söz üzerine hepsi tümden içeri girdiler ve o an bu yaşananları Ertuğrul Bey'in bize anlatması ile anlamıştık evlat, sırrın sahibini kim olacağını. Ama evlat bununla da bitmeyecekti, Osman'ın bu kutlu müjdeler alması. Bir olay daha vardı ki aslında hocamdan ilk dinlediğimde içim titremişti.

-Neydi usta o olay?

Anlatırız evlat zamanı gelince. Gel biz kaldığımız yerden devam edelim.

-Buyur usta.

Evlat zaman geçip giderken Ertuğrul Bey'i, Bizans sınırlarına Söğüt yaylalarına gönderdik,

obası ile birlikte. Orada nice akınlar, nice seferler yapmaktaydı. Şanı artık tüm Türk beyleri arasında yayılmıştı, ama yetmezdi. Emrimiz doğrultusunda Ertuğrul Bey'i akıncı başı yaptık ve böylece yakın zamanda gerçekleştireceğimiz diriliş için tüm beyleri hazırlıyorduk. Ve evlat, zamanı geldiğinde tüm beylere emir verdik, artık Selçuklu devletine isyan edesiniz. Kendi beyliğinizi kurasınız. Önceden de dedim ya artık Selçuklu devleti Moğollara köle olmuştu. Bir kukla yönetimden ötesi değildi. Nitekim emrimize uydularda hepsi isyan etti.

-Usta öyle diyorsun ama Ertuğrul Bey tarih sahnesinde isyan etmiyor. Yani isyan dediğim, ayrı bir beylik kurmuyor. Buna ne dersin?

Evlat ona isyan etmemesini biz söyledik zaten.

-Neden?

Çünkü beyliği kuracak Ertuğrul değil oğlu Osman'dı. Nitekim Ertuğrul Bey'in isyan etmediğini, ama Osman'ın başa geçtikten sonra Selçukludan ayrılıp bir beylik kurduğunu görürsün. İşte bu bizim doğrultumuzda olmuş bir şeydir

-Yani Osman Bey sizin emrinizi tutmak adına babasının emrini dinlemedi öyle mi?

Hayır evlat, bunu demek istemedim. Hem zaten Ertuğrul Bey'e obanı Selçukludan ayırıp beylik kur deseydik, o da sözümüzü ikiletmez ve emrinizi yerine getirirdi. Biz dedik Ertuğrul Bey'e, sen isyan etmeyesin diye. Çünkü beyliği o değil oğlu Osman kuracaktı. Nitekim Osman yirmi yaşlarına gelince emir verdik sır kâtibimize ve hem de Ertuğrul Bey'e, açasınız sırrı oğul Osman'a diye.

-Ama daha 20 yaşındaki bir genci tam tanımadan ne diye ona hemen güvenip de sırrı açtınız ki?

Evlat biz görev vereceğimiz adamı iki türlü seçeriz. Bir, onun ile yaşayan kişilerin görüşlerini dinleriz ki burada Ertuğrul Bey'in olur vermesinde bizim için zaten geçerli idi. İkincisi ise evliyalardan oluşan sır kâtiplerimizin onu seçmesiydi. Hani bir bakıma görevi vereceğimiz adam aslında Allah dostlarının olur vermesiyle, yani ne bileyim daha açık konuşmak gerekirse Rabbimin bir bakıma rızası ile olurdu. Allah dostları manevi âlemlerden hep işaret aldıkları kişileri bize söylerlerdi. Aslında bu da Rabbimin bizlere bahsettiği büyük bir nimetti. Nitekim İslam'ı seçtikten sonra hiç bir zamanda erenlerin işaret edip sırlarımızı

verdiğimiz kişilerden bir kötülük, bir başarısızlık görmedik. Hepte işaret etmezlerdi. Biz her padişah değişeceğinde onlara müracaat etsek de onlar istemedikçe bize sır vermezlerdi. Sözde biz sırlı bir güçtük, ama erenlerin halleri ise bambaşka bir sırdı evlat. Anlayacağın biz istedik diye sır vermezlerdi. Bizde bu yüzden onlar bir şey demeden onlara gidip sır istemezdik. Onlar zamanı geldiğinde bizleri bulur, sırrı bizlere fısıldarlardı ve işte biz o zaman anlardık ki yeni bir diriliş vakti gelmiştir. Çünkü onlar ne zaman gelse ve ne zaman bize birilerini işaret etse, biz ona sır verir peşine düşer ve nitekim Müslümanları tekrar ayağa kaldırırdık.

-Peki, size Osman'ı kim söyledi. Mevlana mı?

Evlat o olay bizim için bir işaretti, ama Osman'ın asıl seçilmesi Hacı Bektaş-ı Veli Hazretleri ile olur.

-Ne oldu ki?

Bu olayı anlatmam için biraz geriye gitmek lazım. Bu arada bu anlattığımı, bizzat Hacı Bektaş-ı Veli; "Velayet." adlı eserinde anlatır.

-O kadar kesin yani?

Aynen, o kadar kesin.

-Buyur usta o zaman. Şimdi çok merak ettim.

Evlat zaman, Ertuğrul Bey zamanıdır. Daha başta bulunmaktadır, Ertuğrul Bey. Osman ise büyümüş, on dokuz yaşına basmış bir yiğittir. Tabii şunu da söyleyeyim ki kafan karışmasın. O zamanlar on dokuz yaşındaki biri senin gibi değildi. Onlar küçüklükten beridir asker olarak yetiştirildiğinden ötürü daha o yaşlarda güçlü kuvvetli yiğitlerdi. Şu zamanda otuz-otuz beş yaşındaki bir adamla aynı bünyeye, ama inan yine de ondan daha güçlü bir bedene sahiptiler. Her neyse konuya dönmek gerekirse, Osman da öyle pek sakin biri değildi. Anlayacağın tabirle deli dolu biriydi. O ve alpleri durmadan Bizans sınırlarına girer, üç beş haçlı öldürüp çıkarlardı, ama tabii bunu sebepsiz yapmazlardı. Haçlılar bilerek onların sinirini bozan hareketler yaparlardı. Bu hareketleri rahatlıkla yaparlardı, çünkü Selçuklu ile Bizans arasında barış vardı ve o Bizanslı komutanlar ise sırf bu barışa güvenerek Osman'ın buralara gelemeyeceğini düşünür, onu ve alplerini sinir edecek alaycı cümleler kullanırlardı. Gel gör ki Osman bu sözlere bir dayandı iki dayandı, ama sonunda

dayanamaz ve bu sözleri sarf edenlerin kanı ile kılıçlarını sularlardı. Bizans ise bu olanları Selçuklu Sultanına öyle olduğu gibi aktarmaz, Osman'ın barışı çiğnediğini söylerlerdi. Bu şikâyetler artınca Selçuklu Sultanı, Osman'ı Ertuğrul'dan ister, yanına çağırır. Ertuğrul Bey emre itaat eder ve Sultanın yanına gönderir Osman'ı.

-Eee siz ne diye bu olayları izler de Sultana doğru olanı anlatmazsınız?

Hele sabret de dinle evlat. Daha sözümüzün sonuna gelmedik, senden azar işitir olduk.

-Yok, öyle demek istemedim usta, estağfurullah. Yani...

Tamam, evlat anladım ne demek istediğini. Soruna cevap vermek gerekirse zaten bu görüşmenin olmasını biz istedik. Çünkü ne kadarda bu görüşme Sultanın isteği ile olmuş görünse de aslında bizim için önemli olan büyük bir toplantıya perde oluyordu. Herkes Osman'ın Sultanın emri ile çağrıldığını zannetse de aslında bizim isteğimiz ile saraya gelirdi.

-Peki, siz niye onu çağırdınız, hem bu önemli olan gizli toplantıda ne, hem niye bunu gizleme ihtiyacı duydunuz?

Evlat sen eskiden beni dinlerken bu kadar sabırsız değildin hele az sabret.

-Çok özür dilerim usta, heyecanlanıyor insan işte. Sen buyur anlat.

Anlatırım evlat. Seni anlıyorum bende hocamdan bunları ilk dinlediğimde senden daha çok heyecan içerisinde idim.

Her neyse biz söze devam edelim. İşte o gün Osman saraya geldiği gün onu bizzat Sultan karşılamış ve hayran hayran bakmıştı. Osman azar beklerken böyle muazzam bir ilgi ile karşılaşması ona çok garip gelse de o bir süre sonra Sultanın soracağı sorulara vereceği cevapları kafasında tasarlıyordu. Sultan niye barışı çiğnedin diyecek o da olanları anlatacak, Sultan neden bunu yaptın diyecek, o da kendince haklı sebebini Sultana iletecekti. Ama hiçbiri olmadı evlat. Sultan, Osman'ı odasına çağırdı. Bir o vardı birde Osman. Sultan ayağa kalkıp Osman'ın yanına geldi. Tuttu omzundan biraz sıktı. Gerçekten çok güçlü kuvvetli idi. Sonra yüzünü pencereye dönüp;

"Eee Osman, soracağım sorulara kafanda bir cevap hazırladın mı? Sana onca soracağım hesap

için ne diyeceksin. Eğer bir şey diyeceksen deme, çünkü seni buraya bunun için çağırmadım. Unut aklındaki tüm cevapları. Bir kahpenin şikâyeti yüzünden seni aşağılayacak değilim. Osman, baban bahsetti mi bilmem ama bana senin ismini ilk söylediklerinde inan ki hiçte şaşırmamıştım, çünkü sen Ertuğrul Bey'in oğluydun. Bilmem hatırlar mısın, küçükken Mevlana Hazretlerine verdiğin cevapları."

Osman hiçbir şey anlamadan dinliyordu. Ne demekti onun ismini verdiklerinde hiç şaşırmadım demek. Hem buraya hesap sormaya çağırmadı ise ne diye çağırmıştı. Bu aklındaki sorular ile Sultanı dinlemekteydi. Bir ara zamanının geldiğini düşünüp aklındaki o can alıcı soruyu sormuştu.

"Sultanım affınıza sığınırım, ama kim benim ismimi size verdi. Kim beni seçti. Ne demek bunlar Sultanım?"

Sultan yüzünü kaldırıp, Osman'a dikkatle baktı. Bekledi biraz. Hatta biraz daha sessiz kaldı. Sonra Osman'a dönüp;

"Evlat zamanı gelende o zaman sırlar ifşa olur. Benim söyleyeceklerim bu kadar. Devamı-

nı ise sırrın sahipleri sana söyleyecektir. Şimdi al şu mührü ve dışarı çık. Bahçede gül kesen birini göreceksin. Ona bu mührü ver ve güllerin dikenlerini ne ettiğini sor. O sana eğer yaktığını söylerse, o zaman mührü geri iste buraya gel. Yok, eğer o dikenleri tövbe ettirdiğini söylerse, ona ben de tövbe etmek isterim de. İşte o zaman o seni bir yere götürecektir. Ondan sonrasını ise artık orda anlarsın. Şimdi bana hiçbir soru sorma. Benim sana söyleyeceklerim bu kadar. Gazan mübarek olsun. Umarım seçilmenin hakkını verirsin. Zaten ben sana güvenmekteyim. Şimdi gidesin ve artık İslam'ı Mübin-i Allah'ın izniyle tekrar eski günlere getiresin. Kim bilir, belki gittiğin yerde bende olabilirim."

Osman, Sultan'ın sözlerini tüm şaşkınlığı ile dinlemişti, ama hiç bir soru da soramamıştı. Sultanın sözleri üzerine dışarı çıktı ve bahçeye geldi. Bahçede tam da Sultanın dediği gibi gülleri budayan bir adam vardı. Selam verdi ve adama dönüp dikenleri ne yaptığını sordu. Adam şaşkın bir şekilde;

"Ne yapacağız ki beyim, tabii ki de çöpe atıyoruz." diyince, şaşırdı Osman ve birazda beklediği sözü duymadığından ötürü adama bakıp;

"Nasıl yani, bunları tövbe filan ettirmiyor musunuz?"

"Beyim hiç diken tövbe eder miymiş? Her halde zatınız şaka yapmakta."

Osman iyice sinirlenmişti;

"Ne şakası dersin be. Bunları yakıyor yahut tövbe ettiriyor muşsunuz ya. Adam bak zaten merak içindeyim benimle dalga mı geçi..."

O anda duraksadı Osman, çünkü bir şeyi unutmuştu. Mührü adama göstermeyi unutmuştu. Tabii ya. Adam da mührü görmeyince hiç bir şey anlamamış gibi yaparak cevap vermemişti. Osman hemen mührü çıkardı. Adam mührü görünce gülümsemeye başladı, sonra Osman'a dönüp;

"Demek sizsiniz o kişi. Eee beyim sizde ne diye mührü göstermezsiniz de beni korkutursunuz. Bende öyle düşünmekteydim, bu adam bu soruları nereden bilir diye. Neyse sorunuza gelince beyim. Biz bu gülleri tövbe ettiririz."

"Bende tövbe etmek isterim."

"O zaman beni takip edesiniz."

Önde o adam, arkada Osman ilerlemeye başladılar. Adam, Osman Bey'i önce bir kulübe gibi bir yere soktu. Sonra orada üstlerini değiştirip, halktan biri olarak giyindiler. Sonra kulübenin içindeki bir tünelden başka bir kulübeye çıktılar. Osman merakla adamı takip etmekteydi. En sonunda bir dergâha vardılar. Osman'a yeni bir kıyafet verdiler, kıyafet bembeyazdı. Osman ise Sultanın bir bildiği vardır diye düşünüp tüm bu olanları sessizce izliyordu. Osman üstünü giydikten sonra dervişler Osman'dan abdest almasını istediler. Osman abdestli idi, ama yine de dervişleri ikiletmedi. Aldı abdestini. Daha sonra tüm dervişler dağıldı. Bir o gülleri kesen adam kaldı, ama işin tuhaf yani bu adam sanki oranın reisi idi. Herkes onun sözünü dinlemekteydi. Adam dönüp;

"Şimdi beni takip edeceksin ve hiçbir şey sormayacaksın."

Olur, manasında kafasını salladı Osman. Zaten hiçbir şey anlamıyordu olanlardan. Takip etti adamı. Ne oluyordu böyle, kimdi bu dervişler? Hadi biraz daha sabret Osman diyordu içinden, olmadı Allah affetsin der dervişleri tutar hepsini

sorguya çeker onları konuşasıya dekte bırakmazsın. O bunları aklından geçirirken, onla beraber yürüyen dervişte Osman'a ara ara bakıp gülüyordu. Osman bir ara şüphelendi. Ulan yoksa aklımdan geçenleri biliyor mu? Vallahi bunlar Allah dostu bilir mi bilir. En iyisi hiç bir şey düşünmemekti. Şimdi yanlış bir şey gelir aklına da sonra rezil olur. Kafasını sağa sola salladı, aklından geçenler sanki öyle yapınca gidiyormuş gibi. En sonunda adam durdu. Dergâhın mescidine gelmişlerdi. Ayakkabısını çıkardı, açtı kapıyı. Sonra Osman'a dönüp;

"Benden bu kadar, artık gerisini sen yürüyesin. Yolun da kutlu olsun. Allah başarılar ve nice fetihler ihsan eylesin."

Osman şaşkın bir şekilde adamı dinlerken, adamın sözünü yarıda kesip;

"Sen ne diye gelmezsin?"

"Korkma, üzülme, daha yolumuz seninle ayrılmadı. Hele şu Mescid'den çık sonra zaten yine beraberiz, hadi şimdi içeri gir, seni erenler bekler."

"Ya sen erenlerden değil misin?"

Adam bu soruya biraz gülüp Osman'ın yüzüne bakmadan gülümseyerek cevap verdi;

"Hamdolsun Rabbim bize de bir şeyler nasip etti, ama bu Mescid ayrı bir dergâhtır. İçerde bir şeyh değil on ayrı şeyh vardır. Bizler dervişiz, bizim makamımız bu yerlere yetmez. Bizdeki kerâmet sadece akıl okumaktır."

Osman yakalanmışçasına, biraz da telaşla ve korkuyla sordu adama;

"Herkesin mi aklını okursunuz?" Adam beklemediği bu telaşa kendini tutamayıp çok gülünce, Osman anlayacağını anlamıştı, ama adam Osman'a dönüp;

"Korkma beyim, okusak da bizden sır çıkmaz. Hadi artık gir içeri."

Osman adamın bu cevabı ile rahatlamış bir şekilde Mescid'den içeri girdi, fakat içeri girmesiyle şaşkınlığı bin kat daha arttı. Çünkü karşısındaki büyük evliya, Hacı Bektaş-ı Veli'ydi. En başta o oturmuş, etrafında ise onun gibi giyinmiş başka dervişler vardı. Tamam, ama benim burada ne işim var diye düşünmeye başlamıştı ki Osman, Hacı Bektaş-ı Veli Hazretleri söze girdi;

"Hele gel evlat, ne diye orada beklersin. Hele yaklaş şu yamacımıza, hele bir yakınlaşalım. Birbirimizden ne diye ırak oluruz. Hele gel. Bizi çok beklettin, ama olsun. Hele biraz daha yakınımıza gel."

Ne olduğunu anlamamıştı Osman, saraydan çıktığından beridir. Kendi kendini yönetmiyordu. Birileri ona yol gösteriyor ve işin garibi o da onları sorgusuz sualsiz takip ediyordu. Ne kadar içinde bunca gizlilikten ötürü bir tedirginlik olsa da yine de rahattı. Her neyse dedi ve Hacı Bektaş-ı Veli Hazretlerinin emrine uyup daha da yaklaştı. O yaklaşınca tüm şeyhler, Hacı Bektaş-ı Veli ile birlikte ayağa kalktı. Hacı Bektaş-ı Veli bakıp;

"Evlat baban Ertuğrul'u bilirdik, ama gel gör ki gelecek kurtuluş meğer senle olacakmış. Bilirim ne anlattığımı anlamazsın, ama zamanı geldiğinde anlarsın. Şimdi evlat, benim çekmemle Besmeleyi, sen okumaya başlayacaksın Fatiha'yı. Ben ne zaman tamam dedim o zaman okumayı bırakacaksın. Anladın mı dediği mi?"

Tamam, der manasında kafasını salladı Osman. Aslında hiç bir olayı anlamamıştı, ama herhalde

vardı bu emirde de bir sır. Çünkü karşısındaki büyük evliya Hacı Bektaş-ı Veli Hazretleriydi. Osman etrafına bakarken şeyhler bir bir gözlerini kapattılar. Başladılar; Hu Hu diye zikir çekmeye. Osman ise onlara göz gezdirirken, en sonunda Hacı Bektaş-ı Veli Hazretleri ile göz göze geldi. Hacı Bektaş-ı Veli'nin, sende gözlerini kapat der gibi işareti ile o da gözlerini kapattı. Hu Hu zikirleri daha da yükselmekteydi. Osman ise Hacı Bektaş-ı Veli Hazretlerinin ağzından çıkacak besmeleyi beklemekteydi. O dikkatle Hacı Bektaş-ı Veli Hazretlerine kulak vermiş bir şekilde bekliyor, ama bir türlü o besmele sözü gelmiyordu. En sonunda Hacı Bektaş-ı Veli ağır ve büyük bir sesle Hu dedikten sonra ortam sessizleşti. Biraz beklediler, biraz daha beklediler ve Hacı Bektaş-ı Veli en sonunda bağırdı;

"Bismillah" ve başladı Osman Fatiha'yı okumaya. Okuyordu, durmadan okuyordu. Bir oldu, iki oldu, üç, durmaksızın devam ediyordu. O içinden okurken Fatiha'yı, şeyhler ise durmadan Hu zikrini çekmekte Hacı Bektaş-ı Veli ise Fetih Suresini okumaktaydı. Zaman geçmek bilmiyordu aslında, ama şu an Osman başka âlemlerdeydi. Adeta Fa-

tiha'yı kendi değil sanki dili ondan bağımsız durmaksızın tekrar ediyordu. Sesler kesilmişti ama Osman hâlâ zikre devam etmekteydi. Herkes susa da Osman susmamıştı. Aslında susmayan diliydi. O gün onu orada bıraksalar, kıyamet kopasıya dek devam ederdi, durmadan Fatiha'yı okumaya, çünkü dili durmaksızın okumaktaydı. Sanki hiç bitmesin istiyordu Osman bu halin. Neden bunu istiyor bilmiyordu, ama işte istiyordu ve bir ara iki omzuna da iki el kondu ve;

"Tamamdır evlat," sözü ile kendine geldi Osman. Karşısında Hacı Bektaş-ı Veli Hazretleri vardı. Gülüyordu. Ellerini Osman'ın üzerinden çekti. O can alıcı gözleri ile Osman'a derin derin bakıp;

"Söyle Osman'ım kaç Fatiha okudun. Kaçı nasip oldu sana?"

Osman durdu bir süre sonra ellerine baktı, sol elinin başparmağında kalmıştı. Evet, evet tam otuz altı kere Fatiha okumuştu.

"Otuz altı Pir'im." dedi Osman. Hacı Bektaş-ı Veli Hazretleri ve aynı zamanda orada bulunan şeyhler bu sözü duyunca hepsi bir ağızdan;

"Maşallah, maşallah, ne bereket ne büyük lütuf verilmiş Osman, Maşallah."

Osman hiç bir şey anlamamıştı. Ne demekti bu. Niye bu kadar şaşırmışlardı. Merakından olsa gerek yapmadığını yapıp, şeyh konuşurken sözünü bölüp;

"Pir'im ne demek bu? Bu fakir hiç bir şey anlamaz."

Güldü Hacı Bektaş-ı Veli, sonra Osman'a bakıp;

"Anlamayacaksın zaten evlat. Tâ ki ahrete göçen de olur da cennete girersek, işte o zaman anlayacaksın bu otuz altının ne manaya geldiğini. Biliriz bir merak içindesin, ama bu söz sırdır evlat söylenmez. Ama şunu bil ki Rabbim yolunu pek açmıştır senin."

-Usta lafını bölüyorum ama hakikaten bende merak ettim. Bu otuz altı ne?

Evlat, Osmanlı'da kaç padişah vardır?

-Otuz altı padişah var. Anladım usta. O Otuz altı Fatiha, Otuz altı padişaha dek geliyordu.

Aynen öyle evlat, Osman Bey hiçbir şey anlamasa da aslında orada Hacı Bektaş-ı Veli hem

sırra bakardı hem de Osman bu işe ehil midir, ona bakardı.

-Peki usta, bu tüm anlattıklarını dediğin gibi Hacı Bektaş-ı Veli Hazretleri, Velayet kitabında olduğu gibi anlatmakta mı?

Hacı Bektaş-ı Veli Hazretleri, Velayet kitabında sadece Osman'ın Sultanın yanına geldiğini, Sultanın ise onu Hacı Bektaş-ı Veli'ye yani kendisine gönderdiğini ve o geldikten sonra bu olanları yazar. Yoksa İhtiyarlar Heyetinden söz açmaz orada. Nitekim bu sözlerimizi aslında Osmanlı adetleri de doğrular evlat.

-Nasıl yani usta?

Evlat, Osmanlı yeniçerisinde kazan kaldırmak diye bir tabir vardır bilir misin?

-Bilirim usta. Bu yeniçeriler için pek önemli bir olaydır. Her yeniçeri askeriyeye gireceği zaman önce buradan kaynatılan çorbadan içer ve bu kazan bir bakıma o askeriyenin namusu olur. O kazana bir şey olması demek o askeriyenin şerefine bir şey olması demektir. Hatta yeniçeriler isyan edeceği zaman o kazanı padişahın sarayı-

nın önüne getirip orada suyu dökerler ve böylece padişaha artık senin suyun bizim kazanımızda kaynamaz, sözün bizim askeriyede geçmez, diye tehdit edip onu indirirler.

Vay evlât, sende az değilmişsin hadi. Bilirmişsin üç beş bir şey. Peki, o kazanın ortaya çıkma hikâyesini bilir misin?

-Nedir usta?

O kazanı ilk kaynatan Hacı Bektaş-ı Veli Hazretleridir. O gün Osman, beyliğini kurunca tüm askerler oradan, o tek kazandan Hacı Bektaş-ı Veli Hazretlerinin taslarına doldurmasıyla çorbalarını içerler ve evlat o gün orada yüzlerce asker olmasına rağmen o tek kazandaki çorba bitmez ve bu kerametten ötürü bu kazan olayına çok önem verirdi Osmanlı. Çünkü onlar için Hacı Bektaş-ı Veli Hazretleri Baş Pir'lerdendi.

-Peki usta sonra ne oldu? O dergâhtan çıktıktan sonra?

İşte o zaman sıra Heyete gelmişti. Osman, sırlar sırrına ermişlerin izni ile bir bakıma olur iznini aldı. Aldı da biz onu yanımıza çağırdık, çünkü artık beyliğe geçme vakti gelmişti. Zaten Hacı Bektaş-ı Veli Hazretleri ile görüşmesinden çok

geçmeyecek Şeyh Edebali'nin kızı ile evlenecekti ve yakın zamanda ise...

-Evet usta...?

Yav bu arada Hafız, vakitte bayağı geç oldu. Sen yurtta kalıyorsun sana sıkıntı olur şimdi. Sen en iyisi şimdi git. Önümüzdeki hafta cumartesi tekrar gelirsin.

-Usta deme böyle ya. Sen anlat ben buradayım.

Olmaz evlat. Seninde okulun var. Hadi artık geri dön. Yarın pazartesi zaten. Hem bir hafta dediğin nedir, geçer gider. Sen de cumartesi yine buraya gelirsin, konuşmaya devam ederiz. Hem daha bu anlattıklarımı yazıya geçireceksin. Şimdi çok şey anlatıp, anlattıklarımı da unutmuş olmayasın. Hadi şimdi doğru yurda. İnşallah önümüzdeki hafta sen gelende biz tekrar görüşürüz.

-Aslında hiç gitmek istemezdim ama sende doğru dersin, daha bunları yazıya geçireceğim. Sırf o yüzden ısrar etmiyorum usta bilesin.

Hadi hadi, daha fazla konuşma. Hem daha ben dinleneceğim.

***

Güldü genç bu söze, çünkü usta dinleneceğim derken kitap okumayı kastederdi. Öyle uyuyarak dinlenemezdi. Eline aldığı kitap onu rahatlatırdı. Başka bir adamdı. Keşke bende de onun gibi bu istek olsa.

Neyse dedi genç. Topladı kitaplarını ve eşyalarını. Yine ustanın elini öpmek için uzansa da yine izin vermemişti usta gencin elini öpmesine. Aslında böyle şeylere takılan biri değil, ama o genç Hafız olduğu için onun elini öpmesini Kuran'a el öptürmüş saydığı için buna izin vermiyordu. Her seferinde genci alnından öpüp;

"Evlat ne diye elimizi öpmede ısrar edersin. Sen farkındasın ya da değilsin, sen yürüyen bir Kuran'sın. O yüzden bir daha yapma bunu. Kuran'a saygısız adam diye mi yazdırmak istersin bizi."

Bu söze ikisi de gülüştü. Sonra genç, ustanın evinden çıkıp yurdun yolunu tutmaya başladı.

Şimdi bu duyduklarını anlatsa yurttakilere ne derlerdi ki. Amaan, ne derlerse desinler o anlatacaktı. Bakalım bu bir hafta ustasız nasıl geçecekti.

Peki, yarın ilk ders neydi. Evet tarihti. Bakalım bu anlatılanları hocası biliyor muydu ya da bu anlatılanları tarih sahnesinde bulacak mıydı? Amaan neyse neydi. Onun asıl merak ettiği, ustanın Osman Bey hakkında söyleyeceği o yarıda kestiği sözdü. Hakikaten ne diyecekti. Of of. Bu bir hafta nasıl geçecekti. Dolmuşta geliyordu. Tamam artık. Dolmuşa binip yurdun yolunu sessiz ve sakin bir şekilde tutma vakti, yoksa bu düşünceler onu delirtecekti.

***

Bugün cumartesi ve genç yine öğle yemeğinden çıkıp direk ustanın yerine gidiyordu. Dolmuşa bindiğinde aklında tek bir soru vardı. O da tarih hocasının sorduğu soru;

"Ya o zaman neredeydiler?"

Genç aslında bu sorudan önce tarih hocasına ustadan duyduğu çoğu şeyi anlatmıştı, ama tarih hocası onun söylediklerine gülüp;

"Hafız madem öyle, söyle o zaman bu İhtiyarlar Heyeti tarih boyunca yaşadığımız sıkıntılı ve zor zamanlarda neredeydi. Niye uykudan uyanıp da yardım etmediler."

Bu söz üzerine susmuştu genç, söylenecek pek bir şey yoktu aslında. Hakikaten o zor zamanlarda neredeydi bu Heyet. Niye ortaya çıkmamıştı. Neden o yaşananlara müdahale etmemişti. Her neyse dedi, nasıl olsa ustanın elbet buna da vereceği bir cevap vardır diye düşündü. Çarşıya da gelmişti. Biraz yürüyecek sonra Yeni Caminin az ötesindeki kütüphanenin arka sokağında bulunan, ustanın evine girecekti. Yürürken bir şey dikkatini çekmişti. İnsanlar... Hakikaten kaç kişi bu anlatılanların farkında. Kaç kişi kurulan her devletin, yine kendi kendine yönetildiğini sanmakta. Köşeye oturmuş bir amca ve elinde gazetesi. Hakikaten gazeteyi okurken ne düşünmekte? Amerika'nın, Rusya'nın, Çin'in, Türkiye'nin hamleleri ve Ortadoğu da yaşananlar. Ne yani bu terör örgütleri başıboş terör örgütleri mi? Ne yani bunları yöneten bir güç yok mu? Elbette var. Ya Amerika?

Aslında genç, muhafazakâr bir aileden yetişmişti ve yaşadığı ortamda Amerika'nın aslında İsrail tarafından yönetildiğini hep duyardı. Hatta Masonlar diye bir tabir geçerdi hep sözlerde. Aslında bu Masonlar ya da İlluminati, ustanın anlattığı tapınakçıların isim değiştirmiş hali idi. Herkes

onları belalı, lanetli bir örgüt olarak anardı ve varlıklarına çoğu inanırdı. Tamam, yalan değildi zaten, vardı böyle gizli bir topluluk. Buna inanılır ama birde İhtiyarlar Heyeti var dendiğinde gülünüp geçilirdi. Efsane o Heyet derlerdi, efsane. İşte bu sinirime giderdi. Ne yani gâvurların böyle bir Heyet kuracağına inanıyorsun ama Müslümanların ve Türklerin böylesine bir gizli Heyeti oluşturacağına ihtimal vermiyorsun. Neden olmasın. Sence tarih boyunca kurduğumuz on altı Türk devletini yine on altı Türk devletinin yıkıp yerine geçmesi sadece bir tesadüf müydü? Hayır, hayır sadece bir tesadüf olamazdı bu. Bu kadar tesadüfün ardı ardına gelmesi ve bunlara tesadüf diye inanılması bence asıl bu tam bir saçmalıktı. Aslında geçen bu konu hakkında bir kitap okumuştu. Orada yazan ise aslında kafasındaki bu tüm sorulara net bir cevap olmuştu. Yazar orada diyordu ki;

"Aslında yıkılan hiç bir devlet yok. Sadece isim değiştiren bir sistem var."

Ne de güzel ve isabetli bir yorumdu bu. Gerçekten de tarihi gerçekler göz önüne alındığında çok isabetli bir yorumdu. Tam da yazarın dediği gibiydi. Değişen sadece isimdi, ama biz onları de-

ğişen devletler olarak görüyorduk. Durdu bir anda genç. Bak yine bu düşüncelere dalmasından dolayı geçmişti ustanın evini. Bu her hafta böyle tekrarlanıyordu. Neyse ki bu sefer o kadar da çok uzaklaşmamıştı. Şimdi geri dönüp ara sokaklardan ustanın evine ilerleyecekti. Tamam, burası kütüphane, işte buradaki sokaktan dönecekti. Tamam, işte dönmüştü. Şu ilerisi işte ustanın eviydi. Ne kadar eski bir evde olsa da aslında usta zengin bir adamdı. Aklınıza belki tevazu gelmiş olabilir, ama usta elbet tevazu sahibi bir adamdı. Ama bence kendini de pek belli etmek istemediği için böyle dikkat çekmeyen yerlerde oturmayı tercih ediyordu. Her neyse gelmişti işte. Şimdi cebindeki telefonu çıkaracak ve ustayı arayacaktı. Sebebini bilmiyordu ama usta kapı çalındığında kapıyı açmazdı. Bunu iki üç defa sorsa da bir cevap alamamıştı. Açmıyordu kapıyı işte. Burada yaşayanların ise onun varlığından pek haberleri yoktu. Başka adamdı usta.

Tamam, çalıyordu işte;

-Usta ben geldim, Hafız.

"Tamam." dedi usta ve kapıyı açtı. Girdi genç içeri. Usta sanki genci biri takip etmiştir diye sağa

sola baktı, biraz daha gözünü etrafta gezdirdi sonra içeri girdi. Kapıyı kilitledi ve o da içeri girdi. Genç biraz yumuşatmak için ortamı;

-Usta çok sırlı adamsın valla, bazen yaptıklarından o kadar korkuyorum ki acaba bir gün bir cinayete kurban olur muyum diye düşünmüyor değilim hani.

Gülüşmeler ile Usta gence yine o aynı yeri gösterdi. Sonra kendisi oturdu. Sonra tekrar kalktı ve;

Hay Allah, bak yine getirmeyi unuttum. Su da kaynamıştır.

Genç güldü sonra ustaya bakıp;

-Tamam, tamam otur usta ben giderim.

Usta tekrar oturmuştu yerine. Genç bu harekete gülmüştü, çünkü her geldiğinde böyle aynı manzara yaşanıyordu. Usta, Hafıza pek emretmez, onun o işi direk anlamasını isterdi. Zaten usta bir bu işi ona yaptırırdı. Ne kadar açık çayda içse, genç aslında çaydan anlayan biriydi ve gerçekten güzel de yapardı çayı. İşte sırf bu yüzden usta çay yapımına karışmaz, gencin demlemesini isterdi. Gence de direk emir vermez ve utanırdı,

çünkü genç, Hafız olduğu için ona emir vermek Kuran'a emir vermek olarak düşünür ve bunu da hep böyle kabul ederdi. Bu düşünceler arasında tekrardan mutfağa gitti genç, çay kaynadıktan sonra demledi ve ustanın önüne getirdi. Çayı bardağa döktükten sonra ustanın çayına çok az bir çay kaşığı ile şeker batırıp içine attı. Bu şeker den ne tat alıyor bilmiyordu, ama şunu çok iyi biliyordu ki bu adam çaydan anlıyordu.

Muhabbete girmeden önce usta;

Eee evlat nerede kaldık, şu ihtiyara bir hatırlat. dedi.

Genç bu soruya gülümseyip ustaya;

-Usta muhabbete başlamadan önce sana bir şey sormak istiyorum?

Buyur evlat.

-Usta senin bu anlattıklarını ben okulda da anlatıyorum. Hele bu son anlattıklarını tarih hocama da anlattım. O da bana dönü-

Bu arada usta gencin sözünü bölüp;

Madem böyle bir Heyet var o zaman neden zor zamanlar da ortada yoktu diye soru sordu, değil mi?'

-Aynen dediğin gibi usta, aynen de bunu sordu. O değil de sen nereden tahmin ettin?

Usta yılların verdiği bir tecrübe gülümsemesi yapıp;

Ah evlat ah, daha bu sözler ile çok ama çok karşılaşacaksın. Bir sen mi anlattın sanırsın bunları. Bizler de çok anlattık ve bize de bu sorular geldi. Ama bu soru çok yanlış bir soru, çünkü Heyet, hâşâ bir Tanrı değil ki hep galip olsun. Bu karşılıklı bir dövüştür evlat. Kimi zaman gelir onlar kazanır, kimi zaman gelir biz kazanırız, o insanlar bunu anlamıyor. Bu mücadele de kazanmanın olduğu gibi kaybetmenin de yeri var evlat. Kimi zaman biz Heyet olarak kazanırız ve kimi zaman da onlar Tapınakçılar olarak, Ateşoğulları ya da Altılar Meclisi yahut başka bir isim olarak kazanırlar. Biz bunu anlamıyoruz.

-Hiç gerek yok usta çok iyi anladım. Aslında bu cevabı ben vermeliydim, ama neden aklıma gelmedi gerçekten bende şaşkınım. Aslında tam da dediğin gibi usta, bu karşılıklı bir savaş. Kimi zaman onlar, kimi zaman ise biz kazanırız. İnan bu cevap benim çok yeterli."O zaman biz kaldı-

ğımız yerden devam edelim. Hakikaten nerede kalmıştık?'

-Daha başlayamadık ki usta.

"Hadi o zaman başlayalım, başlayalım ki sözler tez bite ve sende bizden duyduklarını tez yazıya geçirip tez âleme yaymış olasın."

-Öyle ola usta öyle ola, şu şiir gibi konuşmam bir de bizde olsa ola...

Gülüşmeler ile tekrardan boşalan bardaklara çaylar dökülüp, muhabbet geçen haftaki kaldığı yerden devam edecekti. Bakalım usta bu hafta neler anlatacaktı ve söze girdi usta;

Hadi bakalım, Bismillah diyelim söze girelim.

Çoğu kimse bilmese de adını aslında tarih sahnesinde, hele Heyetin hikâyesinde pek önemli bir yere sahiptir, Dursun Fakih Hazretleri. Kendisi bir ahidir. Aynı zamanda Osman Bey'in ise hocasıdır. Hem hocası hem de sırrı ona açan Heyetin üyesidir.

-Usta ama tarihte hep şeyh Edebali anılır, Osman Bey'in hocası diye.

Evet, o da hocası idi, ama sırrı ona açan o değil, Dursun Fakih Hazretleri idi. Şeyh Edebali, Ertuğrul Bey'e yön tayin eden biriydi. Dursun Fakih ise Osman Bey'e yön tayin eden başka biriydi.

-Madem Ertuğrul Bey gibi birine yön tayin etti Şeyh Edebali Hazretleri, o zaman izin vereydiniz de Osman Bey'e de yön tayin edeydi. Ne diye başkasına bu izni verdiniz ki?

Evlat, ne kadar Ertuğrul Bey ile Osman aynı hamurdan pişen yiğitler olsa da aslında ikisi de ayrı büyük dünyalardı. Her padişah böyledir. Ve evlat Şeyh Edebali hem Ertuğrul Bey'e hem de Osman Bey'e yön tayin edecek güçte değildi. Ne kadar büyük evliya da olsan, ne kadar büyük yürek sahibi bir adamda olsan, şunu unutma ki ne kalp ne de yürek asla ama asla iki dünyayı taşıyamaz. Gücü yetmez. Allah'ta böyle buyurmaz mı Kuran'da. Hani hangi ayetti unuttum, ama buyurur ki o yüce yaradan Kuran'da;

"Biz hiç kimsenin yüreğine iki kalp koymadık." diye, anlayacağın senin yüreğin ne kadar büyük de olsa taşıyacağın sadece bir kalptir. Ya gidip Ertuğrul Bey'in kalbine yön verirsin yahut

da gider Osman Bey'e yön olursun. Bu, Kuran'da da böyledir.

-Hakikaten dediğin gibi usta, bu dediğin ayet Kuran'da Ahzab suresinin 4. Ayetidir usta.

Eyvallah evlat. Hadi o zaman biz kaldığımız yerden devam edelim. Biz o gün Dursun Fakih'e sırrı açtığımız da Osman artık her şeyi bilsin istedik.

-Peki usta, birde Dursun Fakih'in ahi olduğunu vurguladın. Bunu niye vurguladın ki. Neden bu kadar önemli ki?

Evlat ne kadar güç kuvvet önemli olsa da bir devlet için aslında bir de önemli olan ekonomisidir. İmanı ayrıdır, ama bir devlet bağımsız ise aslında ekonomik durumuna bakmak gerek. Eğer o ekonomik olarak bağlı değilse birine ve dünya üzerinde para akışını ve ticareti yönete bilenler arasında ise işte o devlet gerçekten pek kuvvetli bir devlettir. Nitekim şu an düşmanımız olan Tapınakçılar bu işi gayet iyi yapmakta. İşte asırlar öncesinde ise bu işi gayet iyi yapan biz Heyetin harekete geçirdiği bu Ahilik teşkilatı idi. Bu Ahilik teşkilatı ile hem paraya yön veren de

hem de ticareti elde tutan da işte o zaman silahla kazandığını elinde rahatlıkla uzunca süreler tutardın. Ama ne zaman ki kaybettin ekonomik gücünü, işte o zaman belalar ve sıkıntılar başlardı seni her daim bulmaya. Unutma evlat, önemli olan ekonomik bağımsızlıktır. Dünya siyasetinde devletler işte ancak böyle yönetilir. Nitekim kurduğumuz Ahilik teşkilatı ise bunu gayet başarmaktaydı. İşte Dursun Fakih de bu Ahilik teşkilatında bulunmuş hem de Allah dostu Heyetin bir fedaisiydi. Ve bizde uygun gördük, gördük de onu sırrı açacak ve emirlerimiz ile Osman'a yön tayin ettirecek kişi kıldık. Kıldık da Osman'a sırrı açtık. Zaten bizden evvel Hacı Bektaş-ı Veli Hazretlerinin görüşmesinden sonra babası Ertuğrul Bey ona tüm olanları anlatmış ve onu bizden önce, bizden haberdar ederek bizim gücümüzü ona belletmişti ve zamanı geldiğinde çağırdık Söğütten yanımıza, Konya'ya. Çağıran sözde Sultan, ama özde biz idik. Hem Ertuğrul Bey hem de Osman Bey geldiler. Yine aynı yerden, o gül kesen adamın gösterdiği yerlerden geçerek gittiler, ama bu sefer dergâha değil, bambaşka bir yere geldiler. Neresi idi burası? Ne Ertuğrul ne

Osman Bey, ikisi de bilmez idi. Bir mağara gibi ama bir mağara değil. Karanlığın ağır olduğu yeri yakılmış ateşler aydınlatmaktaydı. İlk girecekleri yerde iki nöbetçi ile karşılaştıklarında, Osman pek korkmuş ama Ertuğrul Bey bunu daha önce sanki görmüş gibi pek önemsemeden devam etmişti.

-Osman niye korktu ki usta?

Çünkü evlat, gördüğü o iki adamdan biri Ertuğrul Bey'in, öbürü ise kendisinin otağını koruyan kişilerdi. Yani anlayacağın hayatlarını emanet ettikleri iki adam, aslında Heyetin iki adamıydı ve aslında Heyet böylece onlar daha gelmeden ağırlıklarını ortaya koyuyorlardı ve dolaylı yoldan;

"Bu âleme ne kadar sahipte olsanız yine de bizim emrimizde olmak zorundasınız. Yoksa bir gece gelen de canınız gitmiş ola." diyorlardı.

-Vay be usta!

Hele dur evlat daha ne anlattık ki hele dur.

-Buyur usta sen devam et.

Osman Bey ve Ertuğrul Bey içeri girecekleri rinde, Ertuğrul Bey'in silahını, Ertuğrul Bey'in

koruması, Osman Bey'in silahını, Osman Bey'in koruması alıp, ellerinde tutmaya başladılar. Böylece mesajda veriliyordu;

"Olası bir ihanette sizi en çok seven biz iki yiğit, hiç gözümüzü kırpmadan yine sizin silahlarınız ile canınızı alırız." diye.

-Usta şaka maka Heyette iyiden iyiye ağır mesajlar vermekte.

Ne sandın evlat. 2300 yıllık kadim sır dediğin zaten böyle olmalıydı. Heyetin varlığı gelmeden isminin ağırlığı kendi varlığını hissettirirdi her duyulduğu yerde.

Osman Bey ise bunu oldukça hissetmişti, hissettirmişti Heyet. O korumalardan sonra bir daha hiç bir asker ile karşılaşmadılar. Zaten o korumalarda sırf Osman Bey'e gözdağı vermek içindi. Osman Bey de bunu gayet iyi hissetmişti.

En sonunda yolun sonuna gelinmiş ve bir kapıdan içeri girdiler. Karşılarında yedi kişi bulunmaktaydı. Osman Bey içeri girdi ama Ertuğrul Bey dışarıda kaldı, çünkü onun yolu buraya kadardı. Artık daha ileri gitmesi yasaktı. Bundan sonra ne kadar önce onca şey görse bile bundan sonra

izinsiz göreceği her şey, hiç bir yaptığına bakılmaz ve öldürülmesine neden olurdu. Osman Bey bunu anlamış olacak ki çokta itiraz etmeden girdi içeri ve kapandı kapı. Şimdi ise bir yanda Osman bir yanda yedi Heyet üyesi. Devletin asıl sahipleri.

***

"Hacı Bektaş-ı Veli anlattı da pek gülmüştük, ama dendiği gibi de varsın be Osman. Hele çekinme yaklaş şu yanımıza."

Yaklaştı Osman Bey Heyet üyelerinin ortasına doğru. Sanki bir hilalin içinde yıldız gibiydi. Öyle bir sistem ayarlamışlardı adeta. Oturmasını istediler Osman Bey'den, oturdu. Diz çökmüş bir şekilde karşısında tüm heybetiyle duran, eğer yanlış anlamadı ise Heyetin başı olan kişiye bakıyordu. Arkalarında bir bayrak birbirine geçmiş üç hilal şeklinde idi.

-Usta lafını bölüyorum ama neden üç hilal?

Evlat bunun sebebi aslında biraz uzundur, ama yine de en kısa şekilde anlatmaya çalışacağım sana. Öncelikle ilk soru neden hilal simgesi seçildi demek lazım. Evlat söyle bakayım İslam'ın simgesi nedir?

-Hilaldir usta.

Peki, neden hilaldir?

-Vallahi hiç araştırmadım.

Hani evlat bir aralar sana Ebced hesabını anlatmıştım. Bu hesaba göre Kuran-ı Kerim'deki harflere sayılar verilir ve bu kelimeler toplanıp oluşan sayı bir tarihi gösterir ve bu tarihe göre ise o olacak olaylar hakkında ayetinde manasına bakarak bir tahminlerde bulunulur. Tabii geleceği Allah'tan başka kimse bilmez, ama bu da Allah'ın Ermiş kullarına bir nimetidir. İşte bu doğrultuda evlat, Kuran'daki her kelimenin bir sayısal değeri vardır ve bu kelimeler arasında aynı sayısal değere sahip bazı kelimelerde vardır. İşte bu hilal ile Allah kelimesinin sayısal olan Ebced değeri aynıdır. İkisi de atmış altıdır. Hem hilal hem Allah kelimesinin Ebced değeri atmış altıdır. Anlayacağın İslam'ın simgesi hilal, aslında Allah'u Teâlâ'yı simgelemektedir ve bu yüzden Türklerin ve Müslümanların kullandığı tüm hilal, gökteki ayı değil asıl olan Allah'ı simgelemektedir. Bu Heyetin bayrağı içinde geçerlidir. Heyetin bayrağındaki hilaller Allah'ı simgelemektedir.

-Peki, Metehan zamanındada mı bu simge vardı?

Hayır, tabii ki. Bu simge Müslüman olduktan sonra seçildi. Metehan zamanında sekiz köşeli yıldızdı simgemiz ve Oğuz'un mührü de aynı simge ile simgelenmiştir.

-Usta bu Yahudilerin de simgesi değil mi?

Evlat, onların simgesi altı köşeli yıldızdır. Biz Türklerin ise sekiz köşeli yıldız. Hem o Yahudilerin simgesi de değildir. O, Davut yıldızıdır. Davut Peygamber de onların peygamberlerinden olduğu için bu simgeyi kabul etmişlerdir. Aslında o simge de eskiden İslami bir simgeydi. Her neyse evlat konumuza gelelim biz. Hilali anlatıyordum.

-Usta son bir şey daha soracağım. Niçin üç hilal?

Evlat biz Türkler, Müslüman olduğumuz dönemlerde insanlar o zamanda dünya üzerinde üç kıta var bilirdi. Bir Asya, bir Avrupa, bir de Afrika. Yani dünyanın tümü bu üç kıtadan oluşur diye bilinmekteydi ve bundan dolayı üç kıtayı temsil eden üç hilal seçildi. Manası ise;

"Bizler üç kıtada Allah dedirtmek için varız ve var olacağız."

İşte bu sır dolu Heyetin simgesinin hikâyesi budur.

-Usta iyi ki o zamanlar üç kıta varmış. Yoksa bu nefis simge nasıl ortaya çıkardı.

Hadi hadi işi gırgıra çevirme. Bak hem yine konuyu dağıttık.

-Dağıttıkta kötü mü oldu be usta. Bak nefis bilgiler öğrendim. Vallahi ben bunları sormadan hiç senin söyleyeceğinde yok. Ama yine de sen bana bakma ve şu Heyetten devam et. En son Osman Bey içerdeydi ve oradan sonrası yok.

Tabi yok olur. Anlatmaya fırsat mı verdin. Her neyse, hadi o zaman biz kaldığımız yerden devam edelim.

Anlattığım gibi evlat Osman Bey içeri girmişti. Karşısında ve biraz gerisinde kalmak üzere Heyet üyeleri vardı. Hilal şeklinde oturmuşlardı. Osman Bey ise adeta aralarında o hilalin yıldızı gibi kalmıştı. Heyet üyelerinden en yaşlısı, ama

en heybetlisi ve aynı zamanda Heyetin reisi söze girdi;

"Allah'ı ilah bildik sende bildin mi?"

Osman bu soruya şaşırmıştı ama Heyet reisinin ikaz dolu sert ikinci tekrarlanması ile işi ciddiye alıp cevap vermeye başladı;

"Bildim."

"Onun Peygamberini son Peygamber bildik, sende bildin mi?"

"Bildim."

"Metahan'ı ve bizdeki adı ile Oğuz Kağan'ı kağanımız bildik, sende bildin mi?"

"Bildim."

"Biz bu Heyeti tüm devletlerden üstün bildik, sende bildin mi?"

"Bildim."

Daha sonra Heyetten biri ayağa kalkarak köşeye konulmuş Kuran'ı, Bayrağı ve Kılıcı getirdi. Kuran üstte, bayrak bir altında, kılıç ise onun bir altında olacak şekilde Heyet reisine verildi. Heyet reisi bunları aynı sıra ile alıp Osman'ın yanına geldi. Osman Bey'e uzatıp;

"Bu söylediklerine şerefin, namusun ve dinin hakkı için bu kutsallara basasın."

Osman Bey elini kuranın üzerine koyup;

"Bu söylediklerime; bu Kuran, bu Bayrak, bu Kılıç şahit olsun. Allah'a yemin olsun bu söylediklerimden dönmeyeceğim."

Heyet reisi son kez Kuran, Bayrak ve Kılıcı üç kere öpüp alnına koyarak, geri diğer Heyet üyesine teslim etti. Ama kılıcı vermedi, vermedi çünkü kılıcın artık bir sahibi vardı. Osman'a kılıcı uzatıp;

"Bu kılıç Heyetin mühür kılıcıdır evlat. Kılıcın yine aynı kılıçtır. Bu kılıç ise beylik otağında en başta duracaktır. Ola ki bir hain çıka, işte bu kılıç o hainin kanıyla sulana. Şimdi al bu kılıcı, al."

Osman Bey kılıcı eline aldığında, kılıcında heybetini hissetmişti. Daha sonra Heyet reisi yerine oturdu ve Osman'a masada duran mührü gösterip;

"Bu mührü bilirsin değil mi Osman?" deyince, Osman şaşkınlıktan bir süre cevap verememişti, çünkü bu mühür Selçuklu Sultanının mührü idi. Onun mührünü bile elinde tutan bir güç. İsteseler

bu mühür ile açılmayacak kapı yoktu, adı üstünde Sultanın Mührü. Osman bir süre mühre şaşkınlıkla baksa da kısa sürede kendini toplayıp;

"Evet, bilirim bu Sultanın Mührüdür."

"Ertuğrul oğlu Osman, buraya gelene kadar zaten gücümüzü hissetmişsindir. Aslında buna da gerek yoktu, ama yine de sen bizim gücümüzü iyi anla ve şunu unutma evlat;

"Devlet demek Heyet demektir ve Heyet demek Oğuz'un töresi demektir. Bu doğrultuda kimsenin ne olduğuna nasıl hizmet verdiğine bakılmaz. Bu Heyete ve bu Heyete ihanet etmekle aslında millete ihanet edene tez cezası kesilir. Baban Ertuğrul bu Heyet için, bu dava için, nice zaferler, nice uğraşlar vermiştir. Ama şu an içeride ne oluyor diye merak edip kapıyı açıp bir bakmaya kalkışsa, sözümüzü dinlememiş bu Heyete saygı göstermemiş sayar ve Oğuz'un töresini çiğnedi diye canını alırız. Şimdi geri dönesin, obana gidesin. Babandan sonra obanın ve kuracağın devletin başına sen geçeceksin bilesin. Bu konuşulanlar burada kalacaktır. Zaten baban Ertuğrul bunları sana sormayacaktır, ama yine de bilesin. Evlat

çıktığında bu yol bundan öncekilere hiç benzemeyecektir. Bunu da bilesin. Hainin bol olacak, düşman bildiklerin dahi bizim ajanımız çıkacak ve bu doğrultuda, o ajanlarımız devletin bekası için zamanı gelecek ve belki babanın canını alacak ve sen ise hiçbir sırrı açık etmeyeceksin. Evlat çıkacağın bu yol zorlu değil, çileli bir yoldur bilesin. Bu yolun çilesi pek ağırdır, bunu da bilesin. Söylenecek her sözü şimdilik biz söyledik, söyleyecek bir sözün varsa sende şimdi söyle."

"Yoktur. Sizin sözünüz bize yeter."

"O zaman bu kutlu yol sana hayırlı olsun. Şan senin, sefer senin, zafer Allahın olsun. Bu yolda Allah yar ve yardımcın olsun."

Bu konuşmadan sonra Osman'a yol gösterdiler, çıktı Osman dışarı. Kapının az ötesinde ise babası Ertuğrul Bey beklemekteydi. Gurur dolu bir gülümseme ile Osman'a bakıyordu, çünkü Heyet eğer Ertuğrul Bey'in oğulları arasında bu sırrı taşıyabilecek evlat görmeseydi, Ertuğrul Bey'in namına filan bakmaz sırrı açmak için başka kişiler düşünürdü. Ama hamdolsun bu oğlu Osman'a nasip olmuştu. Bu kutlu diriliş oğlu Osman'ındı.

Baba oğul çıktılar dışarı. Çıktıklarında Osman Bey'in otağını bekleyen yiğitte oradaydı. Osman Bey kılıcı ondan aldı ve tam gidecekti ki o kişiye dönüp;

"Bir gün ihanet edersem beni bulup öldürürsün değil mi?"

Adam bu soruya gülümseyip;

"Ben biliyorum ki siz bir gün ihanet ederseniz bana gerek kalmayacaktır. Siz hatanızı anlar ve bu yaptığınızdan ötürü kendi kendinizi öldürürsünüz. İşte zaten de bunu yapabilecek yüreğiniz olduğu için seçildiniz."

Güldü Osman Bey. Biraz da sevindi, çünkü bu yol sahipsiz değildi hamdolsun. Peki, dedi.

"Peki, sen şimdi bizimle gelmeyecek misin?"

"Beyim artık biz beklemeyeceğiz senin otağını, ama Heyet ile görüşmen benim aracılığımla olacak. Ama beyim şunu da unutmayın ki biz olmasak da Heyetin nefesini her daim şah damarınızda hissedeceksiniz."

Eyvallah dedi Osman Bey, eyvallah dedi ve ayrıldı. Yine o gül kesen adamla birlikte tüneller-

den geçip saraydaki kulübeye geldiler. Daha sonra üstlerini değiştirip dışarı çıktılar. Gül kesen adam Osman Bey'in omuzlarından tutup;

"Yaşım senden büyük. Dini terbiyeyi senden daha fazla almışımdır. En iyisini Allah bilir, belki manevi makamımda senden büyüktür. Bunu kibir olsun diye söylemiyorum. Hâşâ ki hâşâ binlerce kez hâşâ. Oluşacak kibirden Allah'a sığınırım. Bunları söylüyorum, çünkü şu an aldığın görev ve sorumluluk ile bilesin ki bizim binlerce yıl yapacağımız ibadetleri senin bir saatte yapacağın işler karşılamış olacak. Senin ve torunlarının yapacağı fetihler binlerce insanın Müslüman olmasını sağlayacak ve adalet yayacaksın. Neyse beyim, söylenenler söylendi zaten. Bu kutlu yolda sefer senin, zafer Allah'ın olsun. Hadi beyim artık gidesin. Ne diyelim, Allah yâr ve yardımcın olsun."

Gül kesen adam aslında ne kadar gül kesen desek de o kerametleri görülmüş bir dervişti. Hem Osman Bey ile Heyet için aracı olmuştu hem de aynı zamanda Heyet ile Hacı Bektaş-ı Veli Hazretlerinin arasında aracılık yapıyordu. Son kez Osman Bey'e bakıp atlarına bindirdi ve

arkalarından Fetih Suresini okuyarak yolcu etti. Osman Bey ise olan her şeyin artık tam idrakine varmış bir şekilde atını sürmeye devam etti. Bir ara atını bir anda durdurdu. Bu bir anlık hareke-te Ertuğrul Bey de şaşırdı ve atını durdurup oğlu Osman'ın yanına yaklaştı;

"Ne oldu oğul, ne diye durdun. Bir şey mi var?"

Osman babasının yüzüne bakıp;

"Beyim. Sende bilirsin ki kardeşin, amcam Dündar ile aram iyi değildir ve Heyetin varlığın-dan da haberdar değildir. Görünen o ki Heyetin varlığından da haberdar edilecek değildir. Eğer ola da bana isyan ederse-"

Ertuğrul Bey, oğlu Osman'ın bu yerde sözünü kesip;

"İşte o zaman onu öldürmek benden sana ba-balık hakkım olsun. Bir an bile tereddüt edersen hakkım sana haram olsun."

Ertuğrul Bey gururla başını havaya kaldırıp akacak gözyaşını zorla tutarak;

"Unutma oğul ne ben, ne oğulların, ne amcan, hiç biri senin yolundan değerli değildir, çünkü bu

yol, bin yılı aşkındır var olan kadim bir yoldur." dedi ve atını tekrar yönüne çevirip sürmeye devam etti. O önde, ardında ise Osman Bey ilerlemekteydi. Heyet ile yepyeni bir diriliş ile dirilmek ve şu ümmeti tekrar diriltmek için ilerlemekteydi ve bu yolda o ve oğulları nice nice belalar, hainlikler, umutlar görecekti.

-Usta iyice filme çevirdin anlatışı. Aksiyonu, gerilimi anlarım da tam da damardan girmek nedir be usta?

Dinlerken hiçte öyle demiyorsun ama.

-Bak orası ayrı işte usta. Her neyse usta sen devam et buyur.

***

Usta gözlerini boş bardaklara çevirip, öylece bakınca genç anlayacağını anlamıştı. Yeniden çayları tazeleme vakti gelmişti. Ama çay belli ki biraz soğumuştu, o da hemen çayı alıp mutfağa götürdü, biraz daha ısıtmak için. Çayın altını açtı ve beklemeye başladı. Gözü saatte idi. İyi daha saat üç bile olmamıştı. Daha uzun süre devam ederdi bu sohbet. Hem bugün Fatih Hoca nöbetçi idi. Geç kalsa da ona pek bir şey demezdi. Aslında

kuralları sert bir adam ama kendisine güvenirdi. Geç kaldı ise bir sebebinin olduğunu bilirdi. Her neyse çayda ısındı zaten, hadi bakalım şimdi çayı alıp sohbete kaldığı yerden devam edilecekti. Artık devir Osman Bey devriydi ve aslında hikâye tam da buralarda tatlanacaktı, çünkü ustanın anlatacağı her olayı öyle böyle bir tarih bilgisi ile karşılaştıracak ve aslında anlatılanların ardında anlatılmayanları daha bir net anlayacaktı. Yapılan onca savaş ve tarih boyunca adı geçen onca kişinin, aslında kim olduğu. Bak şimdi daha fazla heyecanlanmıştı.

***

Heey evlat iyi misin? Çayı tepsiye değil bardağa dökeceksin.

-Bardağa mı? Eyvaah. Usta inan yine dalmışım.

Yok, yok senin halin hal değil. Bu dalgınlıkla sen şimdi kaza bile yaparsın.

-Usta tamam sıkıntı değil. Sen anlat

Neyse bari. Bu seferlikte sıkıntı olmasın. Eee nerede kalmıştık?

-Osman Bey'de. Padişahlığı devir alacaktı.

Hadi bakalım o zaman anlatmaya devam edelim.

Ve evlat Ertuğrul Bey ölmeden oğlu Osman'a beyliği vermiş, öldükten sonra ise Osman yönetime devam etmişti. Ama gel gör ki işte her şey bazen hesaplandığı gibi gitmezdi. Nitekim bu da böyle olmuştu.

-Ne oldu ki usta?

Osman Bey'in şüpheleri doğru çıktı ve Dündar Bey, Osman Bey'e biat etmeyip isyan etti. Beylik benim hakkımdı dedi.

-Eeee ne oldu peki?

Osman Bey ilk imtihanı ile böylece karşılaşmış oldu. Artık yapacak tek bir şey vardı evlat, Osman da onu yaptı. Yapılacak olan tek şeyi. Ne kadar ilk başlarda zorlamış olsa da Osman Bey amcası Dündar Bey'in isyanını bastıracak ve en sonunda...

-Evet usta en sonunda?

Hatırladın mı babası ile son konuşmasını. Hani ne demişti Ertuğrul Bey, eğer böyle bir şey olursa bir an tereddüt edersen babalık hakkımı

helal etmem. Ama evlat şuna inan ki Osman Bey, babasının hakkı için sırf vatan için bunu yapmıştı ve amcası Dündar'ı boğarak öldürmüştü. Kimse istemezdi bunu, kimse istemezdi Ertuğrul Bey'e omuz vermiş birinin böyle ölmesini, ama evlat işte gel gör ki önemli olan vatandı. Bu davaydı ve bu dava Hak'kın davasıydı. Unutma evlat, bir yerde Hak'kın hatırı varsa kimsenin hatırına bakılmaz. İşte Osmanlı bunu çok iyi yapıyordu.

-Vay be, böylesi bir kalkışma yaptığını bilmiyordum Dündar Bey'in. Ee usta siz bari Dündar Bey ile görüşüp sırrı ona söyleyip Osman'a karşı olmamasını söyleseydiniz ya? Belki kansız biterdi bu olay.

Evlat, eğer biz sırrı açtıktan sonra Dündar Bey'in af dileyip Osman Bey'e biat edeceğini bilsek bile yine sırrı açmazdık, açamazdık.. Çünkü bu iş öyle iki üç kişinin hatırını almak için küçük bir sıkıntıya dahi olsa düşürülecek bir iş değildi. Önemli olan kişiler değil, bu davadır evlat. Nitekim kardeş katli de bundan dolayı vardı ya Osmanlı da. Devletin bekası için her padişah kardeşine kıymak zorunda kalmadı mı? Ne kadar bunu yanlış görse de bir zümre, aslında ne de büyük bir

fedakârlık idi bu. Çünkü eğer o bir kişi yaşarsa ileride taht kavgaları olacak ve bu yüzden ise devlet sıkıntı içine girecekti. Sırf bunun için o koca padişahlar kardeşlerinin canını almak zorunda da kaldı. Bir düşünsene evlat, sen koca padişahsın, dünya senin elinin altında, ama tahta ilk geçtiğinde ilk yapman gereken devletin bekası için kardeşlerinin canını almak. Ah be evlat, anlayanlar için aslında ne büyük fedakârlıktır bu be evlat. Neyse olurda yine açılırsa sonra yine konuşuruz. Biz Osman Bey'i anlatmaya devam edelim.

Osman Bey bu ilk sınavını atlatmıştı. Artık çevresindeki herkeste anlamıştı ki Osman Bey devletin bekası için, kimsenin hatırına bakmaz ve zamanı geldiğinde can alır, ama bu davayı ortalık yerde koymaz.

Zaman akıp giderken evlat, Osman Bey, beyliğini büyütmüş ve emrimiz doğrultusunda çoğu Anadolu beyliği bir bir Osman Bey'e biat etmeye başlar.

-Peki usta, bazı beylikler ise tam tersi Osman Gazi'ye savaş açar. Onlar niye biat etmedi de emriniz dışına çıktı?

Evlat, bazı beylikler vardı ki teşkilatın bu sırrı kendilerine vermesini bekliyordu. Yani bu güce kendilerini layık görüyorlardı. Ama Heyet onları değil de Osman Bey'i tercih edince, tıpkı Hasan Sabbah gibi kendilerine haksızlık edildiğini düşünüp emrimize uymamışlardı. Her neyse bunları zamanı geldiğinde zaten anlatacağım. Biz asıl konumuza dönelim.

Osman Bey, devletin başına geçtiğinde nice seferler etmekteydi. Bunlardan biri ise asıl dirilişi başlatacaktı ve tarih bunu Koyun Hisar Savaşı olarak yazacaktı. İki ordu karşı karşıya gelmişti, ama gel gör ki tam bir eşitsizlik vardı. Bizans, Osman Bey'den üç katı büyük bir orduya sahipti. Aslında kimse bu ordu ile Osman Bey'in bu savaşa gireceğini düşünmüyordu, çünkü bu bir aptallıktı. Sen kim, üç katı hem de tam teçhizatlı bir orduyu yenmek kim. Nitekim bunu bilmiş olacak ki Bizans komutanının yaveri komutanın yanına gelip;

"Komutanım bence buralara kadar boş yere yorulduk. Osman, Bursa'nın kalelerine gelecek değildi. Sadece bir blöf yapıyor olsa gerekti. Yoksa hem üç katı fazlayız hem de sizin gibi bir ko-

mutan var, bu ordunun başında. Siz ki hiç yenilgi yüzü görmemiş bir komutansınız ve bence hâlâ Osman blöf yapıyor. Göreceksiniz ordusunu çekip geri gidecek."

Güldü komutan. Aslında yaveri bu sözleri yalakalık olsun diye söylemiyordu. Her sözünde ciddiydi, ama komutanın içi rahat değildi. Çünkü o Türkleri gerçekten iyi tanıyordu. Babası ile Ertuğrul Bey az karşılaşmamıştı. O bunları düşünürken yaveri tekrardan konuşmaya başladı;

"Göreceksiniz saldırmadan geri dönecek."

Komutan bu söz üzerine yaverine dönüp;

"Bak yaver, bu benim ilk savaşım değil. Belki Türklerle ilk ciddi karşılaşmam ama mesele bu da değil, mesele Türkler yaver. Unutma, onlar tıpkı bir kurt gibidir ve bir kurt bir sürüye saldıracağında, miktarı ne kadarmış, hele çobanı kimmiş, hiç bakmaz, hiç hesap etmez. Saldırmaya bir kere niyetlendi mi saldırır ve ya orada ölür ya da avını alır ve gider. Nitekim çoğu zamanda alır ve gider. İşte Türkler de böyledir. Bir kurt gibi bir şeye niyetlendiler mi kesinlikle saldırır ve orada ya ölür ya da avını koparır alır. Bende biliyorum bu or-

duyu asla yenemezler, ama bu saldırmayacakları anlamına gelmez."

Çok geçmeyecek, Osman Bey ve ordusu hiç beklenilmeyen bir saldırıya kalkışacaktı ve hiçte Bizanslı komutanın dediği gibi olmayacak, Bizans ordusu yerle bir olacaktı. Ve evlat, bu sefer ki savaşın özelliği ise ayrı idi, çünkü eskiden ya hilal ya başka taktikler ile az iken çok olanı yenerdik. Ama gel gör ki evlat, bu savaşta öyle taktikler uygulanmadan savaş zaferle sonuçlandı. Tamam, belirli taktikler uygulandı, ama bu savaş bildiğin karşılıklı bir savaştı. Bedir de üç katı düşmana yardım eden Rabbim, burada da üç katı orduya karşı Osman Bey ve alplerine yardım etmişti. Aslında bu savaş bile, bu kutlu yolun ne denli kutlu olduğunu gösteren bir işaretti. Çok geçmeyecek, Osman Bey bu Bizans komutanını kendi kalesinde bizzat öldürecekti.

-Nasıl yani, ne demek kendi kalesinde? Hem nasıl yapacak? Kuşatma ile mi?

Hayır evlat. Osman Bey kapıdan girecek. Hoş muhabbetler arasında onu öldürecek ve sonra kaleyi ele geçirip geri dönecekti.

-Peki usta, bunu nasıl yapacak Allah aşkına?

Kolay evlat kolay, hem de çok kolay yapacaktı.

***

"Beyim, Bizans'tan bir elçi geldi, kale komutanlarından biri. Sizinle görüşmek isterler, gelsin mi?"

"Gelsin." der Osman Bey ve içeri alır elçiyi. Elçi içeri girdiğinde Osman Bey'in önünde eğilip secde eder hale gelmek istese de Osman Bey buna izin vermez. Elçi tekrar ayağa kalkar ve kendisini kale komutanlarının gönderdiğini söyledikten sonra cebinden bir mektup çıkartıp okur;

"Ertuğrul Bey oğlu Osman Bey. Bu zamana kadar yaşadıklarımızı unutmak ve sizinle tekrardan dost olmak isteriz. Bu arzumuzu gerçekleştirmek adına kalemizde, sizin namınıza bir şölen düzenlemiş bulunmaktayız. Sizlerinde bu şölende yer almasından şeref duyarız. Elçimiz cevabınızı beklemektedir. Eğer kabul ederseniz bize şeref verirsiniz"

Bu söz ile mektup sonlanıyordu. Elçi mektubu tekrardan dürüp, Osman Bey'e çevirdi yüzünü. Onunla beraber herkes Osman Bey'e çevirdi yüzü-

nü. Zaten herkesin beklediği cevabı verecekti Osman Bey. Bu yalancı dostluğu, elbet kabul edecek değildi. Hem dostluk samimi olsa bile Osman Bey bunu yine kabul etmezdi, çünkü o buralara Cihad etmek için, İslam-ı Mübin'i cihana yaymak için gelmişti. Bu göreve de sırf bu yüzden getirilmişti. Gözler Osman Bey'in iki dudağı arasından çıkacak cümleyi beklemekteydi. Osman Bey elçiye bir süre daha baktıktan sonra ayağa kalkıp;

"Gidesin komutanına, bu dostluk yemeğini Osman Bey'in kabul ettiğini söyleyesin. Ben ve ailem bu şölende onur konuğu olarak yer alacağız."

Herkes şaşkındı. Ne demekti bu. Osman Bey bu daveti nasıl kabul ederdi. Bu bildiğin Osman Bey'e uygulanmak istenen bir suikastın bir parçasıydı. Osman Bey o kaleye girip de sağ çıkacağını mı düşünüyordu. Bunu kabul etmesi tam bir saflıktı, ama bir kere Osman Bey'in ağzından söz çıkmıştı. Gidilecek denildi ise gidilecekti. Aslında bu cevaba elçi bile şaşırmıştı. Hatta bu sözden dolayı sen bizimle alay mı ediyorsun denilip boynunun vurulmasını bile beklemişti, ama gel gör ki Türkler o kadar da akıllı değilmiş.

Elçi hemen atına binip, hızla kaleye sürmeye başladı atını. Bu haberden sonra komutanının iltifatları ve hatta onlarca hediyesi ile karşılaşabilirdi. Çünkü o bile Osman'ın bu daveti kabul etmeyeceğini düşünmüş, ama yanındaki bir komutanı, Köse Mihal bu konuda ona ısrar da bulunmuş ve Türklerin dostluk çağrılarını ahmakça hemen kabul ettiğini söylemişti. Nitekim haksız da çıkmamıştı. Osman, hoşgörü namına bu daveti kabul etmişti. Artık hazırlıklar başlamış, sıra Osman Bey ve ahalisinin gelmesinde kalmıştı. Osman Bey ve ahalisi geldiğinde surların köşelerinde ve gizli saklı yerlerde saklanan Bizanslı okçular çıkacak ve Osman Bey ile ahalisini öldürecekti. Böylece ortada artık başka hiç bir tehdit unsuru kalmayacaktı. Bu iş tereyağından kıl çekmek kadar kolay olacaktı. Bizans komutanı bu planlarla sevinirken aynı zamanda ise Osman Bey ve obasında bir tartışma almış başını yürümekteydi. Kimse, Osman Bey'in bu davete gitmesini istemiyordu, çünkü şunu çok iyi biliyorlardı ki bu davet, davet değildi, bir suikast için hazırlıktı. Hani haksız da değillerdi, ama işte Osman Bey;

"Ben söz verdim, sözümden dönmem. Gerekirse ölürüm, ama yine de giderim." demekten başka hiç bir şey söylemiyordu. Allah aşkına bu kendi kendini ölüme atmak değil miydi? Bunun İslam'da bile yeri yoktu. Bu fetva bile onlarca kez hatırlatılmasına rağmen Osman Bey ilk defa İslami bir fetvayı bile dinlemiyordu. Hem bu Dursun Fakih nerede idi. Bari o çıkıp Osman Bey'e bu yaptığının İslam'da yeri olmadığını söylese, ama gel gör ki Dursun Fakih bile hiç buralı değildi. Hiçte çıkıp Osman Bey'e bu yaptığının İslam'da yeri yok demiyordu. Bir köşe ye geçmiş sessizce oturuyordu, ama neden? Hâlbuki Hoca dediğin ne olursa olsun çıkıp doğruyu söylemeliydi.

Son kez geldiler Osman Bey'in yanına. "Beyim, eğer sen gidersen başsız kalırız ve yok oluruz. Bu sürü çobansız kalırsa ne eder. Ne olur kararından vazgeç." Osman Bey karşısında duran beylerine baktı. Hepsini süzdükten sonra;

"Salih Alp nerededir?" diye sordu. Herkes etrafına baktı, ama Salih Alp yoktu. Osman Bey bir daha sordu. Yine ses gelmeyince Bey'lerine dönüp;

"Baş alpim hariç herkes çıksın dışarı. Yarın kaleye gideceğiz. Bu söz üstüne bir daha söz söylemeye kalkışan olursa emrime itaatsizlikten dolayı idam ederim haberi olsun. Haydin şimdi çıkın dışarı."

Bu söz üzerine alp başı hariç herkes dışarı çıktı. Osman Bey ve alp başı uzun uzun konuştular ve en sonunda alp başı da dışarı çıkınca herkes onun etrafını sarıp ne konuşulduğunu sordu. Ama alp başı hiç kimseye cevap vermedi. Herkes tedirgindi. Osman Bey'in oraya gitmesiyle ölmesinin bir olacağını cümle âlem biliyordu, ama gidecekti işte.

-Usta Heyet niye engel olmadı? Sizin de mi sözünüz geçmiyordu yoksa?

Evlat, sen sözü mü yarıda kesme, daha her şey bitmeden yorum etme.

-Peki usta, affedersin.

En sonunda herkes ümidini yitirmiş haldeydi. Birde Turgut Alp'e gidip hallerini ona arz etmeyi düşündüler. Hem Turgut Alp, Ertuğrul Bey'in en yakın alpiydi. Osman'ın da silah ustasıydı. Onun sözünden çıkmazdı. Eğer Turgut Alp yapma der-

se, yapmazdı. O zaman birde Turgut Alp'e gidelim dendi ve hemen yanına gittiler. Durumu anlattılar. Turgut Alp gelen guruba bakıp;

"Bu kararı Osman mı verdi?" dedi.

Herkes başını evet manasında hızlıca sallayarak;

"Evet, Turgut Bey'im. O seni sever sayar. Sözüne de pek kıymet verir. Ne olur yanına git de onu bu işten vazgeçir."

Turgut Alp bu söz üzerine ayağa kalkıp;

"Madem bu kararı Ertuğrul Bey'imin oğlu Osman Bey verdi o zaman söylenecek başka söz yoktur. Hainlik etmediği sürece onun her sözü bizim her sözümüzdür. Söylenen söylenmiştir beylerim."

Artık bakalım neler olacak. Herkes umutsuz bir şekilde döndü gerisin geriye. Artık karar tamamdı. Osman Bey yarın o tuzağın içine dalacaktı. Oba da bunlar olurken Bizans kalesinde ise...

-Usta bu İstanbul kalesi mi?

Olur mu evlat. Bu Söğüt civarındaki bir Bizans Kalesi.

-Anladım usta, buyur devam et sen.

İşte evlat oba da bunlar olurken, Bizans kalesinde bambaşka planlar dönmekte idi. Osman Bey'in sorduğu o Salih Alp şu an kalede idi ve Bizans komutanından verdiği bilgiler doğrultusunda altınlarını alıyordu. Bizans komutanına son kez bakıp;

"Hiç endişe duymayın. Osman sadece sözünü tutmak için buraya gelecek ve burada yok olacak. İşte o zaman beyliğe ben geçeceğim. Ondan sonra ise biz hep dost kalacağız."

Güldü Bizanslı komutan. Sonra Salih'e bakıp;

"Siz Türkler ne farklı bir milletsiniz. Kahramanınız da bol oluyor, haininizde."

Salih bu söze biraz alınsa da pek bir şey demedi. Ne diyebilirdi ki? Haindi ve el pençe idi. Neyse dedi ve obaya geri döndü. Artık yarın olduğunda Osman Bey ölecek ve kendisi Bey olacaktı. Çünkü Osman Bey'in aile etrafından hiç kimse o gün o kaleden çıkmayacaktı. Kaleye gitmeyenler ise burada yok edilecekti.

Zaman hızla geçmeye devam ediyordu. Ay

göğe yükselmiş ve sonra yavaş yavaş geri çekilmeye başlamıştı. Gündüzün ilk ışıkları vururken obada hazırlıkta şimdiden başlamıştı. Onlarca sandık Bizans komutanına hediye için hazırlanıyordu. Tamı tamına kırk sandık. Bu ne israftı böyle.

Güneş artık en tepeye çıkıp da öğle vakti olunca kılındı namazlar ve çıkıldı yola. Osman Bey ve ahalisi ve onun yanında bulunan on beş alpi kaleye doğru ilerliyordu. Herkes son kez baktı Osman Bey ve alplerine, çünkü bu gidiş ölüm ile sonuçlanacaktı. Bizans kalesinde ise herkes onları sabırsızlıkla beklemekteydi ve artık görünmeye de başlamışlardı. İşte gelen Osman Bey'di. Ölüme geliyorlardı, ama gel gör ki Osman bunu bilmiyordu.

Ve açıldı Bizans'ın kapısı. Osman Bey ve ahalisi sevgi ile karşılandılar. Buyur etti Bizans komutanı Osman Bey'i sofrasına. Herkes oturdu. Osman Bey oturdu. Kırk sandık hediye içeri götürüldü ve başladı eğlence. Ama şarap ve kadın yoktu, çünkü Bizans komutanı Türklerin bunu hoş karşılamadığını çok iyi biliyordu. Yemekler yendi sözler edildi, bu arada ise surların gerisinde Bizans okçuları hazırlık yapmakta idi.

Hepsi bir işaret bekliyordu, Osman Bey'i alçaltacak bir işaret. O zamana kadar içki içilmese de o vakit Bizans komutanı kadehine içki dolduracak ve Osman Bey'e uzatıp; "Şerefine Türk." dediğinde, okçular meydana çıkacak ve önce Osman Bey olmak üzere orada bulunan tüm Türkleri öldüreceklerdi.

Zaman hızla geçmeye başladı. Yemekler yendi, sözler edildi ve artık zamanı gelmişti. Bizans komutanı kadehine şarabını doldurdu ve ayağa kalkıp Osman Bey'e dönerek;

"Şerefine Türk." dedi.

Bu söz ile kalenin surlarından bir okçu çıkıp okunu saldı. Ok hızla yaklaşmaktaydı hedefine ve her şey bitmişti. Herkes şaşkınlıkla olanları izlerken, ok saniyelik hızı ile hedefine yaklaştı ve Osman Bey'in tam omzundan geçip, Bizanslı komutanın kadehini delerek elini parçalamıştı.

Herkes şaşkındı. Ne oluyordu böyle? Ahmak okçu hedefi mi şaşırmıştı? Atılan okun ardından diğer okçular da meydana çıkmış, hepsi oklarını Bizanslı askerlere atıyordu. Bunlar hain miydi?

Hayır, hayır bunlar Bizanslı okçular değildi, bunlar Türk'tü.

Çok geçmeden bir anda kale içlerinden Allah Allah nidaları ile Türkler çıktı. Bu kadar Türk nereden çıkmıştı. Komutan şaşkınlıkla etrafına bakarken, bir anda boğazında bir kılıcın soğukluğunu hissetmeye başladı. Bu Osman Bey'in kılıcıydı. Resmen oyuna getirilmişti. Yüzünü yavaş yavaş dönerken, Osman Bey'in alaycı gülümsemesi ile karşılaştı. Osman Bey'in onu esir alması ile de çarpışma sona ermiş, tüm Bizanslılar ellerindeki kılıçlarını yere bırakmıştı. Koca kale tek bir can kaybı vermeden, kolayca ele geçirilmişti. Ama nasıl olmuştu? Sonradan anlayacaktı, o gelen kırk sandığın içinde kırk ayrı alpin olduğunu, ama bu kadar basit olmamalıydı. O kırk sandık hiç mi açılmadı. Gelen hediyeler kale komutanının yaveri tarafından kontrol ettirilirdi ve orada bu askerlerin tespit edilmesi hiçte zor değildi. Ama neden fark edilmemişti? Köse Mihal bunlara neden iyi bakmamıştı. Komutan bir anda durdu, çünkü karşıdan gelen Köse Mihal'di. Hiç kimse onu esir almamış ve rahat rahat gelmekteydi.

-Ne yani, Köse Mihal hain değil miydi?

Hain değildi evlat, sadece Heyetin casusu idi. Nitekim araştırırsan bu dediklerimizin doğruluğunu görürsün. Tarih Köse Mihal'i sonradan Müslüman olmuş Bizans'ın içindeki Osmanlı ajanı olarak yazar. Hatta Wikipedia bile bunu yazar, ama bu tarihin görünen tarafıdır. Perde arkasında ise o Heyetin Bizans içine yerleştirdiği bir ajandı. Nitekim komutanı bu davete ikna eden de o idi. Daha sonra gelen hediyelere baktırmadan depoya götüren ve gizlice oradan çıkan, askerleri surlara çıkarıp, okçuları öldürtüp yer değiştiren de o idi. Bizanslı komutan ise bunu anladığında iş işten geçmişti bile.

-Peki, Turgut Alp o da biliyor muydu?

Hayır evlat. O Heyetin varlığını da bilmez. Bildirmemiştir Heyet. Turgut Alp o sözleri kurarken tüm samimiyeti ile kurmuştu.

-Peki, hain olan Salih Alp, yoksa o da mı hain değildi?

Hayır, o haindi ama bildiğimiz bir haindi. Onun Bizans'a çalıştığını Heyet olarak biliyorduk, ama onun bu hainliğini kullanarak yalan

yanlış bilgilerin Bizans'a ulaşmasını sağlıyorduk. Onlar ise tüm bilgilerin eksiksiz kendilerine geldiğini düşünüyorlardı. Gel gör ki hiçte öyle düşünüldüğü gibi değildi.

-Peki usta, Köse Mihal'e sonra ne oldu?

Bilerek elimizden kaçırdık ve o da diğer Bizans kalesine tekrar ajan olarak girdi. Bir süre dursa da sonradan şüpheleri üzerine çekmeye başlayınca oradan ayrılıp Osman Bey'in yanına döndü ve ölene kadar Heyet namına savaşlara katıldı.

-Peki Dursun Fakih'in bu olaya sessiz kalması. O da mı Turgut Alp gibi Osman Bey'e güveniyordu?

Evlat, bildiğin gibi Dursun Fakih Hazretleri Heyetin sır katiplerindendi. Yani bu olacaklar Heyet olarak ona zaten bildirilmişti. Hem Osman Gazi bu planı kendisi kurmadı, biz kurduk. Osman Bey'e, Dursun Fakih aracılığı ile ilettik, yoksa Osman Bey böyle bir riske girer miydi? Girmezdi elbet.

-Peki usta, sonraları ne oldu?

Çok şey oldu evlat, çok şey oldu, ama biz Osman Bey'in üzerinde çok durduk. Hadi gel kaldığımız yerden devam edelim. Osman Bey'in son anlarıydı. Artık ölüm Osman Bey'e yakındı, ama Heyet Osman Bey ile uykuya geçmemişti, çünkü yapılacak daha çok şey vardı. Osman Bey'den alınan sancağı oğlu Orhan'a verdik, ama kabul etmedi.

-Nasıl yani?

Şöyle ki...

Yer, Bursa önleri idi evlat. Artık Osman Bey yaşlanmıştı. Şimdilik ise onun yerinde Orhan Bey vardı. Osman Bey yatakta, Orhan Bey ise at üstünde Bizans'ın Bursa surlarını dövmekteydi.

-Usta Orhan mı daha iyiydi, Alâeddin mi?

Evlat, işte bu Bursa kuşatması bunu gösterecekti ve işte sırf bu yüzden de Bursa kuşatması Orhan Bey'e devredildi.

-Bende Osman Bey hasta olduğu için devredildi biliyordum.

Tabii o da bir neden, ama Osman Bey öyle hastalandım diye hiç bir zaman ordusunu başıboş bırakmaz, tam tersi savaşta ölmek ister. Ama bu

sefer farklı bir neden vardı ve sırf bu yüzden orduyu Orhan'a verdi.

-Peki niye?

Evlat, biz Orhan Bey tahta geçmeden önce, Osman'dan yerine geçecek birini istemiştik zaten, ama Osman Bey de öyle, tamam şu olsun demedi direk. İkisine de güveniyordu. Ya Alâeddin ya da Orhan ikisi de iyi birer bey olabilirlerdi, ama Osman Bey'in adam seçme taktiği öyle kolay bir yol değildi. Osman Bey, Orhan Bey'in bu gücü gösterebileceğini göstermek adına emrine koca bir ordu veriyor ve Bursa önlerine gönderiyordu. Düşünsene şimdiki anne babaların halini, oğlunu bir bakkala bile güvenip de gönderemiyor. Ama işte senin ataların böyle değildi. Adam olmuş mu olmamış mı test etmek için eline koca bir ordu verir, verir de aman orduyu berbat eder mi etmez mi diye hiç düşünmezdi. Zaten sırf bu yüzden Osmanlı, Osmanlı olabilmişti. Bizden de sırf bir Orhan, bir Fatih, bir Yavuz çıkmıyor ise, bilesin ki evlat sırf bu yüzdendir. Her neyse, yine başka konulara daldık bak gidiyoruz işte.

Evlat biraz da sırf bundan dolayı Orhan, Bursa

kuşatmasının başına geçti de babasına ve Heyetin vereceği göreve layık olduğunu kazandığı zafer ile gösterdi.

-Peki, ama usta sen Orhan'ın görevi kabul etmediğini söylemiştin.

Evet evlat, öyle idi. Osman Bey oğluna bu görevi verdiğinde direk kabul etmemişti. Hatta babasının ölümünden sonra kardeşi Alâeddin'e devleti istersen paylaşalım diye teklif yapmış, ama Alâeddin bunu kabul etmemişti. Şahsen Alâeddin'e sırrı açmış değildik. Ama o en doğru olanı yaptı ve devletin geleceği için devlet yönetiminden vazgeçip, sadece alp başı olmayı tercih etti. Sonradan biz Orhan'a varlığımızı artık tümden göstermek zorunda kaldık. Aslında gerek olmadığı sürece sırrı açmayacaktık, ama baktık ki Orhan nasıl bir görev aldığının tam farkında değildi. O bir beyliğin yönetimini ele aldığını sanıyordu. Hâlbuki Heyetin gücü vardı bu beyliğin ardında, farkında değildi. Biz sırrı açtık ki Orhan nasıl bir makam üzerinde olduğunu anlasın.

-Ama usta Alâeddin Bey'in yaptığı işte çok büyük bir fedakârlık değil mi?

Hem de ne büyük fedakârlık evlat. Eğer Alâeddin o teklifi kabul edeydi, belki biz yine varlığımız ile tekrardan devleti tek ele getirirdik, ama böyle kolay olmazdı. Aslında kimse onun adını bilmese de Osmanlı devletinin varlığında çok büyük payı vardır.

-Keşke her şehzade onun gibi olsaydı da tüm bu kardeş katli davaları olmasaydı be usta.

Bak burada yanıldın evlat.

-Neden ki usta?

Evlat, o isyan eden şehzadelerin çoğunluğu makam hırsından dolayı değil, tam tersi bu devleti kendilerinin daha iyi yöneteceklerini düşündükleri için isyana kalkışıyorlardı. Yoksa hainlik onların çoğunun damarında yoktu. Misal sen on altı ya da on yedi yaşında hafız oldun, ama onlar yedi yaşında çoktan hafızlığı bitirmiş, İslami usulleri öğreniyorlardı. Onlar yüreği geniş, İslam aşığı delikanlı adamlardı. Her neyse, biz gel konumuza devam edelim, çünkü onların bizim itibar sözlerimize zaten hiç ihtiyaçları yok.

Neyse evlat, böyle geçerken zaman bir vakit oldu çağırdık Orhan Bey'i yedi kişinin arasına.

Uzun bir süreden sonra ilk defa Orhan'ı buraya davet etmiştik. Nitekim en son buraya Osman ve babası Ertuğrul gelmişti. Geldiğinde Orhan Bey, yanımıza çağırdık gelesin diye sağımıza. Sordu Heyetin reisi;

"Eee Orhan, senin şu kaleyi bir türlü alamamana ne demeli. Gücün mü yok. Ne diye başaramazsın?" Orhan Bey biraz utanıp biraz da sıkılarak;

"Bilmiyorum efendim. Bir şey var o kale de sanki bizim taktiklerimizi biliyor. Ne yaparsak karşılık verebiliyor. Biz ondan daha yücelerini yendik, ama bu Bizanslı komutan başka bir şey. Herhalde Türkleri ve şüphem öyle ki siz Heyeti çok iyi tanıyor. Belki sırrınız bile ortaya çıkmış olabilir. Çünkü sizin uyguladığınız ve dahi Heyetin bin yılı aşkın olan savaş taktikleri ile bize saldırmakta. Yenilmez değil yenerim"

Bu arada söze Heyetin reisi girdi;

"Yenemezsin Orhan, yenemezsin. Biz istemedikçe ne o kaleyi alırsın ne de o kalenin komutanı Evrenos Bey'i yenebilirsin."

Orhan Bey bir anda şaşırmıştı. Ne demekti bu böyle. Her şeyden öte bir kâfir Bizans itine Bey

lafı ile hitap etmekte neydi. Bu şaşkınlık ile öylece bakarken, Heyet reisi sözüne kaldığı yerden devam etmeye başladı;

"Baban da aynı senin gibiydi be evlat. Pek şaşırır da şaşkınlığını gizleyemezdi. Onca gösterdiğimiz güce rağmen, her yenisini gördüğünde her defasında şaşırırdı. Sen de aynı babana çekmişsin. Her neyse evlat, seni daha fazla merak içinde bırakmayalım. Yarın yine Evrenos Bey'in üzerine git. Kaleyi kolaylıkla alacaksın."

"Ama nasıl?"

"Sen bizim sözümüze güven duymaz mısın be evlat. Hem kaleyi alacaksın hem de onlarca kişi kaleyi almanla Müslüman olacak. Evrenos Bey'e gelince; askerlerine söyle kılına dokunan olursa kendini mezarda bulur."

Orhan Bey iyice şaşırmıştı. Bu Heyet bir kâfiri ne diye korurdu. Sonra tam kalkacakken bir anda durdu. Heyetin reisine dönüp;

"Bu adam yoksa Köse Mihal gibi biri mi?"

Güldü Heyet reisi ve kafasını, 'Evet' manasında sallayarak;

"Hiç sormayacaksın sandım bir an be evlat."

-Nasıl yani usta, o da mı Heyetin ajanı idi?

Evlat, araştır bir bak. Hatta internetten bile bu sözümüzün doğruluğunu görürsün. Evrenos Bey'in bir anda Müslüman olduğunu ve kaleyi Osman Bey'e teslim ettiğini fark edersin.

-Usta madem o sizin adamımızdı, o zaman ne diye işi uzattınız da onlarca alpin ölmesine sebep oldunuz. Savaş daha başlamadan teslim etseydi ya kaleyi Evrenos Bey?

Evlat, teşkilat öyle küçük hesaplar ile iş yapmaz. Biz o adamı o makama sokacağız diye ne tehlikeler atlattık, yani atlattı Heyet. O kadar emeği bu küçük hesaplar için feda etmezdik.

-E usta iş uzayınca ne oldu ki. Onlarca alp şehit oldu. Bu daha mı iyi oldu?

Evlat sen olaya bir pencereden bakıyorsun, ama olay senin baktığın gibi değil. O alplerin ölümünü de istersek durdururduk. Emir verirdik Evrenos Bey'e artık teslim ol diye, ama onların öleceğini bile bile biz girdik bu mücadeleye.

-Ama neden usta? Heyet neden yaptı bunu. Onlarca alpin ölmesine ne gerek vardı?

Ah evlat ah, daha çok pişeceksin sen. Hadi bir araştır bakalım Evrenos Bey Müslüman olduktan sonra o kale halkından kaç yüz kişi daha bu dini seçip Müslüman olmuş. Onlardan etkilenen diğer Bizans halklarından da bu olay sonucu adeta domino etkisi ile ardı ardına kaç kişi İslam'ı seçip Müslüman olmuş. Sence bunun olmasına sebep neydi dersin?

Evet, evlat bunun olmasına sebep Evrenos Bey'di. Çünkü Evrenos Bey halkı arasında yüce bir adamdı. Kazandığı zaferler ve dâhiliği ile halk üzerindeki bir karizması vardı. Türkleri kimse durduramamışken, onları durduran seçilmiş adam diye halk arasında namı yükselmişti. Onun namını böyle yükselten de bilerek kaybettiğimiz savaşlardı. Biz ona yenildikçe onun itibari arttı ve o halk arasında en yüce insan olarak tanındı. Onun bir anda Müslümanlığı seçmesi ile nice Bizanslı, bu adam bu dini seçti ise bu din doğru dindir diye onlar da İslam'ı seçti. Belki on yahut yirmi alpimiz bu savaşlarda şehit oldu, ama binlerce insan bunun sonucunda Müslüman oldu. Bizim bu

yaptığımız sadece toprak meselesi değildi evlat. Bizim amacımız İslam-ı Mübin'i cihana yaymaktı. Bu doğrultuda elbet nice canlar gidecekti, ama hiç biri de boşa gitmedi. Anladın mı evlat?

-Şimdi anladım usta. İnan şimdi çok iyi anladım ve Heyete bir kez daha hayran kaldım. Meğer uzun vadeli planları bir tek kâfirler yapmazmış. Meğer bizim atalarımız da pek yüce ve zeki insanlarmış. Bunu bilirdim ama böylesini bilmezdim usta. Hakikaten insan düşününce hak vermiyor değil. Nitekim bu insanlar bir anda neden Müslüman olsun ki?

Neyse evlat anladığına sevindim. Gel biz söze devam edelim. Orhan Bey de ilk başta senin gibi bu olaya karşılık vermiş ama sonradan aslı astarını öğrenince Heyetin ağırlığını üzerinde tekrardan hissetmişti. Ve Heyetin dediğini yapmış, tekrar saldırmış ve sonucunda her şey Heyetin anlattığı gibi gelişmiş ve Evrenos Bey kaleden elçi gönderip teslim olduklarını ve Evrenos Bey'in Müslümanlığı seçtiğini söylemişti. Zaten bildiğin gibi Evrenos Bey Müslüman'dı, ama sanki Hıristiyan görünmüş ve Müslümanlığı seçmişti ve araştır evlat o Müslüman olduktan

sonra gerçekten belirli bir kısım Hıristiyan da onla birlikte Müslümanlığı seçti. Dediğin gibi evlat uzun vadeli planları bir tek kâfirler yapmaz, tam tersi onlardan önce çok sefer biz yapmışızdır ve Allah razı olsun o fedakâr askerler sayesinde nice ajanlar yetiştirerek onların içinde nice teşkilatlar kurduk. Kimisi Heyetin sırrını açık etmemek adına bazen papaz rolünde o beldelerde öldü de Hıristiyanların âdetince yakılıp savruldular rüzgâra. Bir mezarları bile olmadı bazen. Zaman oldu nice yiğit askerleri gözlerinin içine baka baka öldürmek zorunda kaldılar. Ne kadar uzaktan sırlı ve heyecanlı görünse de aslında hayatları boyunca vicdan azabı ile yaşadılar. Aslında her şey vatan içindi, dava içindi. Heyet içinde her şey den öte Allah içindi, ama gel gör ki evlat bırakmıyordu işte vicdan azabı. İnsana kendisini suçlu hissettiriyordu. Allah onlardan tekrar tekrar razı olsun. Kolay değil evlat Heyete ajan olmak. Uzaktan heyecanlı görürsün, ama dışı bizi içi onları yakardı be evlat.

Her neyse bak yine nerelerden nerelere geldik böyle. Sen hele kalk da şu bardağımızda ki buz olmuş çayı tekrar ısıt. Bu arada da ben...

-Bende dinleneyim diyerek aç kitap oku. Ah usta ne adamsın be. İnsan dediğin uyurda dinlenir ya da öylece uzaklara bakarak dinlenir. Kitap okuyarak dinlenen herhalde bu âlemde bir sen varsın usta.

Ah evlat ah, bu söylediklerin ne acı bir söz bir bilsen. Eskiden bu söz pek normaldi. Senin ataların kitap delisiydi. Her şeyden öte bu ümmet kitap ümmetiydi, ama gel gör ki şimdi ne halde. Hele benim hocam nasıl bir kitap hastasıydı, ah bir bilsen. Her benim evime geldiğinde, onu ben evime buyur ederdim, ama çok oturtamazdım evimde. Hemen bana dönüp, çabuk beni bir kütüphaneye götür derdi. Niye biliyor musun? Çünkü gözlerinden rahatsızdı ve o kütüphane de gezerek o kitaplara bakarak kendini rahat hissederdi. Kitaplara çocuğu gibi davranırdı. Bir gün istediği bir kitabı yanlışlıkla raftan hızlıca çekip düşürünce, bana o gün öyle bir kızmıştı ki sanırsın gerçekten çocuğuna zarar verdim. Zaten de öyle idi, çocuğu gibiydi onlar. İbnü'l Cevzi Hazretlerini çok severdi, çünkü o da aynı hocam gibi kitap delisiymiş. Hatta evlat öyle ki hayatı boyunca hep sulu yemekler yemiş ve katı yemeklerden uzak durmuş.

Bir gün karısı sebebini merak edip sorduğunda İbnü'l Cevzi hanımına dönüp;

"Yav demiş, ben hesapladım. Bu katı yiyecekleri yiyince ağzımızı açıp kapatmak zorunda kalıyoruz ve böyle yapınca ise üç dakikada yediğimiz yemeği tam beş dakika da yiyoruz. Bunu günde iki defa yapınca, günlük dört dakika boşa gidiyor. Bu aylık yüz yirmi dakika oluyor. Yıllık ise bin dört yüz yirmi dakika oluyor. Bunu saate çevirirsek yirmi üç buçuk saat oluyor. Yani anlayacağın bir günümüz böylece boşa gidiyor. Hâlbuki ben o bir günde ne kadar çok kitap bitiririm. İşte sırf bu yüzden ekmek ve katı yiyecekleri bıraktım." diye cevap verir.

Bunlar böyle adamlardı işte evlat. Kitap ümmetiydi bunlar. Şimdi ben sana sorsam hangi kitapları bitirdin diye, sen şu kitabı, bir de şu kitabı, ha bir de şu kitabı diye sayarsın. Ama bu adamlara, eee üstad hangi kitapları bitirdin diye sorduğunda, adamlar dönüp;

"Valla şu kütüphane bitti. Bağdat da iki kütüphane vardı, biri bitti öbürünün yarısındayım diye cevap geliyorlardı. İnan abartmıyorum evlat. Tam

da dediğim gibiydi, ama gel gör ki tembelliğe alıştık be evlat.

Gör bak ne hale düştük. Yav bak yine konular konuları açtı. Ben senden çay istedim, sen konuyu nereye getirdin. Hadi bakalım Hafız şu çaylarımızı bir tazeleyelim.

-Eyvallah usta eyvallah. Vallahi bu Heyetten sonra anlattıklarınla beni ayrı bir gaza getiriyorsun. İnan çok değişik oluyor ve çok süper oluyor. Keşke birde seninle bu konular hakkında ayrı bir sohbet etseydik.

Ederiz evlat ederiz. Zamanı geldiğinde daha çok söz ederiz. Sen hadi artık şu çayları getir. Getirmemek için mi beni lafa tutarsın. Söyle bilelim be evlat.

***

Gülüşmeler arasında genç çaydanlığı alıp tekrar mutfağa ısıtmaya götürdü. Aslında çokta soğumamıştı ama işte usta biraz soğuk bile olsa içmezdi. Genç de bunu bildiği için usta çayı doldur dediğinde anlardı ki çay soğumuş. Yoksa öbür türlü kendi çayını kendi dökerdi. Aslında

gence de iş yaptırmazdı, onları da kendi yapardı, ama gencin ortamda yabancı kalmasını istemediği için bu işi ona yaptırırdı. Gerçekten usta pek büyük adamdı. Bu adamda ki bilgiler hele gün yüzüne çıkmaya dursun, neler söyleyecekti neler. Ama kararlıydı. Genç hiç sıkılmayacak ki zaten sıkılmazdı ve de hiç yorulmayacak, hep ustanın yanında gelmeye gayret edecek ve ustadaki tüm bilgileri öğrenip herkese sunacaktı. Neyse dedi yine kafasını salladı. Aslında bunu neden yaptığını bilmiyordu. Sanki kafasını sallayınca tüm her şey uçup gidiyordu. Bunu önceden de düşünmüş müydü? Evet, sanırım düşünmüştü. Of of kafası çok dağınıktı. En iyisi hiç bir şey düşünmeden ustanın yanına gitmekti. Bak yine düşündüklerini unutmak için kafasını sallamıştı.. Hay Allah'ım.

***

Orhan Bey, kazandığı zaferler ile namına nam, şanımıza şan katıyordu. Şimdiki yer ise İznik'ti, fakat nereden bilelim İznik'in bize yem olarak sunulduğunu. Orhan Bey ve Alâeddin Bey'ler on bin askeri ile İznik'i sarmışken, diğer

yanda ise III. Andronikos gizlice iki bin askeri ile Maltepe'ye girip Orhan Bey'i Bizans'ın sınırlarından sürecekti. Fakat hesap etmediği bir şey vardı ki o da Heyetin istihbaratı idi. Bunu haber alan Heyet daha III. Andronikos ve askerleri yola çıkmadan habercimiz yola çıkar ve Orhan Bey'e haber verir. Şahsen evlat haber verilmiştir ama ne yapılacağı hiçte bilinmiyordur. Düşünsene o koskoca on bin kişilik orduyu bir anda harekete geçirebilir misin?

-Tabii ki hiç kolay değil usta. Hatta bırak o kadarını beş binini bile sen oradan oraya, imkânsız direk getiremezsin. Değil mi usta? Usta ne oldu niye gülüyorsun ki?

Sırf bu cevabı beklediğim için sana bilerek sordum bunu. Evet, evlat imkânsız ama mesele Osmanoğulları olunca her şey değişiyor.

-Ne yani on bin askeri oraya sevk etti mi?

Tabii ki on bin askeri sevk etmedi.

-Tabii sevk edemez, kolay mı?

Ama sekiz bin asker Alâeddin Bey'in emrinde İznik'ten Maltepe'ye ilerledi.

-Yuh be usta!

Bunu istersen internetten hatta şu neydi adı, Wikipedia'dan bir bak, şaka gibi ama tamamen gerçek be evlat. Sekiz bin asker bir yandan bir yana sevk edilir bu sorun değil, ama tabiri caizse jet hızı ile çok ama çok zor. Ama komutanları büyük olunca bu işler çok ama çok kolay oluyor. Nitekim III. Andronikos da senin gibi düşünmüş olacak ki rahat bir şekilde Maltepe'ye girer. Hatta Osmanlı ordusu geliyor haberini aldığında bunu yalan haberdir diye önemsemez ya da gelen grup en fazla iki yüz üç yüz kişidir diye düşünür. Ama gel gör ki sekiz bin Osmanlıyı karşısında görünce her şeyi anlar.

-Sonra ne olur?

Ne olacak, Maltepe'ye girip girdiğine pişman olur. Ordusu yok olur, kendisi zor kaçarak kurtulur. Bundan sonra ise artık Osmanlıya öyle kolay kolay saldırı düzenlenemeyeceğini anlarlar ve şunu da çok iyi anlarlar ki Heyet bu yeni kurulan devletin ardındadır. Çünkü daha dün kurulmuş sayılan bir devletin böylesi istihbaratı olmaz diye düşünürler. Hani haksız da değillerdir, çünkü ha-

reket ettikleri an hareketleri direk Orhan Bey'den karşılık buluyordu. Aslında Heyet tehlikesini ne kadar üstlerine bildirseler de hiç kimse buna pek ihtimal vermiyordu, çünkü onlar Selçuklu ile tarihin çöplüğüne karışmışlardı diye düşünüyorlardı. Tabii biraz da rahatlık ve tembellik vardı üzerlerinde. Kim bilir belki Rabbimin verdiği bir şeydi bu. Her neyse evlat, Orhan Bey bu başarısı ile aslında tüm Osmanlı toprağını güvenceye aldı. Çünkü artık Bizans anladı ki Osmanlı nere giderse gitsin her toprağında güven vardır istihbaratı vardır. Ve evlat, bir süre Bizans bizim için tehlike olmadı ama biz onlar için hep tehlike olduk.

Biz ise bu arada yönümüzü değiştirmiş ve bize itaat edipte sonradan isyan eden beyliğe yöneldik.

-Kimdi o?

Karesioğulları. Onlar ilk başta itaat etse de sonradan başa geçen başka biri zannetti ki güç bendedir ve bu yüzden bu devlet benimdir dedi. Dedi de emrimizden çıktı.

-Siz ne yaptınız?

Yapılacak belliydi evlat. Biz hak isteyenin hakkını veririz ama baş kaldıranın da başını keseriz.

Nitekim onlar içinde aynısı olacaktı, ama bu ders verir nitelikte olmalıydı. Bunun için ise plan hazırdı. Karesioğullarının beyi, Dursun Bey emrimize karşı geldiği vakit, bir isyan da onun beyliğinden yaşandı. O bize isyan etti, onun isyanı ile Demirhan Bey ise yani Karesioğullarından olan biri, işte o da Dursun Bey'e isyan etti. Dursun Bey bunu beklemiyordu, çünkü Demirhan Bey'i sadık bilirdi. Evet, doğruydu. Demirhan Bey sadık biriydi, ama Heyete sadık biriydi. Heyete uymayan kişileri her daim karşısına alacak kadar sağlıklı biriydi.

-Yani o Demirhan Bey'i isyan ettirmeye sevk eden sizdiniz.

Bu soru biraz eksik evlat, çünkü Demirhan Bey zaten bizim adamımız, yani biz onu isyana sevk etmedik. Emir verdik o da bu doğrultuda emrimizce isyan etti.

-Peki, neydi amacınız?

O iki bey birbiri ile savaşırken, bizde Orhan'a emir verdik. Karesioğullarının üzerine yürüyesin dedik ve bu iki çatışma ortasındaki kargaşadan oluşan fırsat ile Orhan Bey hiç uğraşmadan Ka-

resioğullarını emrine bağladı. Onun bu müdahalesi ile ne olduysa oldu Dursun Bey'e isyan eden Demirhan Bey isyandan vazgeçip savaştan çekildi. Ama aslında Heyet olaya Orhan'la müdahil olunca onun bu isyanına gerek kalmadığı için geri çekildi.

-Peki, size isyan eden Dursun Bey'e ne oldu?

Ne kadar da savaşta öldürüldü dense de aslında öldürülmedi. Savaştan sonra esir alınıp kanı akıtılarak idam edildi.

-Niye kanı akıtılarak ifadesini kullandın ki usta?

Evlat sana önceden de dediğim gibi, hanedan kanı kutsal sayılır ve gerekmedikçe kanı yere dökülmez. Ama eğer kanı yere döküldü ise artık şu anlaşılır ki o adamın bir hanedanı kalmamıştır ve o adam bir haindir. Nitekim bu hem ona hem de ailesine bir utanç olarak yeter. Ne kadar o ölmüş olsa bile.

-Peki, adamınız Demirhan Bey'e ne oldu?

Tarihte onu savaştan kaybolup izini kaybettirdi yazar. Tarih işte evlat ne edeceksin. Gidip de savaştan sonra Heyetin yanına gelip, Heyette onu

başka bir gizli görevle görevlendirdi yazacak değil ya. Bilmem anlatabildim mi?

-Anladım usta anladım, çok iyi anladım. Peki, usta sonra ne oldu?

Tarihler 1353 yıllarını gösteriyordu. Hani evlat İngilizler, Amerikalılar yahut başka sömürgeci ülkeler, 1. Dünya savasından önce Osmanlının içinde yaşayan ırklara destek verip, onların isyanını sağlamış ve aynı zamanda onların kurduğu devletlere destek olup o topraklardaki hâkimiyetlerini sağlamışlardı ya. İşte evlat yüzyıllar öncesinde de aslında bunu biz yapıyorduk. Nitekim Orhan Bey, Bizans içindeki taht kavgalarından fırsat bulmuş ve Kantakuzen'e yirmi bin askeri ile yardım etmiş ve bu sayede Kantakuzen Bizans tahtına geçmişti. Bunun karşılığında hem Gelibolu'yu alma fırsatımız oldu hem de Bizans üzerinde etki oluşturma şansımız. Kantakuzen'in tahta geçmesi ile Bizans bir tehlike olmaktan çıkmış, bizde bize biat etmeyen beylere yönelmeyi düşünmüştük, ama tabii her şey de bizim planımız dâhilinde işlemiyor. Güç kaybeden Tapınakçılar, Kantakuzen'in bizim yani Heyetin kuklası olduğunu bildikleri için onun tahtta rahat durmasına izin vermeyecek

ve halkı ona karşı ayaklandıracaktı. Tabii bunda bir süre başarılı oldular ama biz Orhan Gazi'nin oğlu Süleyman Paşa ile perde arkasından, Kantakuzen'i yönetmeye devam ediyorduk.

-Niye Süleyman Paşa?

Çünkü Orhan Gazi'den sonra asıl tahta geçecek o idi. Yani biz geleceğin Heyet üyesine bu işleri yaptırıyorduk, çünkü Orhan da yavaş yavaş yaşlanıyordu. Ecelin ne zaman geleceği hiçte belli değildi, fakat gel gör ki hiçte hesap edilen şeyler gerçekleşmezdi. Ne oldu diye sorarsan, Tapınakçılar Kantakuzen'i perde arkasında Süleyman Paşa'nın, Süleyman Paşa'yı da perde arkasında bizim yönettiğimizi bildiklerinden olsa gerek Süleyman Paşa'ya onca suikast düzenlediler. Çoğunda başarısız da olsalar en sonunda onu öldürmeyi başardılar. Tabii tarihe bu attan düşme olayı olarak geçti.

-Tamam, ama Heyet ne kaybeder ki bundan. Onu öldürünce ne olacak ki? Yenisini bulmak çok mu zor? Tapınakçılar bunu düşünemediler mi?

Mesele bu değil evlat, mesele mesaj vermek. Süleyman Paşa'nın ölümü ile bize mesaj veri-

yorlardı. Siyaset böyle yönetilir evlat. Simgeler üzerinden, mesajlar vererek. Taktikten daha çok mesajlar verilir. Hatırlasana, Hasan da aynısını yapmadı mı? Nizamülmülk'ü öldürmesi ya da Sultan Sencer'in yatağına hançer saplaması ve aslında daha nice şeyler var böyle. Onlar da bize bu mesajı veriyordu. Tabii bu olay bizim için hayırlı oldu. Bundan sonra hiç bir şehzadeye gerek olmadığı sürece sırrı erkenden açmayacak ve onu hedef haline getirmeyecektik.

Çok fazla geçmeyecek evlat, Orhan ölecek ve yerine Murad'ı getirecektik. Murad Hüdavendigar. Ama birde başka bir mesele vardı.

-Neydi usta?

Artık Tapınakçılar o eski kuklamız Kantakuzen'in gücünü Bizans'ta kırmıştı ve artık Bizans yeniden, yine bizim için bir tehlike idi. Fakat önemli olan Bizans değildi, önemli olan Kantakuzen'in konuşturulmuş olmasıydı. Çünkü onun itirafları ile artık Hıristiyanlar gerçekten heyetin tekrardan ortaya çıktığına inandılar, ama hiç biri bunu tahmin etmemişti.

-Peki, ne yaptılar?

Osmanlıyı ve Heyeti yok etmek adına tekrardan toplandılar.

-Haçlı seferleri mi yani?

Ta kendisi. Ama bu bizim hesap ettiğimiz bir şey değildi. Biz kendimizi bir süre daha saklayıp, gücümüzü elde edince tümden meydana çıkmayı planlıyorduk, ama gel gör ki çok önceden sırrımız öğrenildi.

-Siz ne yaptınız?

Ne yapacağız. Artık savaşacaktık ve bu savaştan alınacak yenilgi heyete çok zarar verebilirdi, çünkü Heyet daha sistemini henüz oturtmuş değildi. Alınacak yenilgi Heyeti sil baştan devlet kurmaya yönlendirir ve bu işte bir yüzyıl kaybetmemize sebep olurdu.

-Peki, Haçlıların nüfusu ne kadardı?

Bir yanda atmış bini aşkın haçlı, bir yanda on bin Osmanlı. Haçlılar yani Tapınakçılar eze eze geliyordu ve görünen o ki bu savaşta galibiyet imkânsızdı. Nitekim ne kadar karşı konsa da durdurulamıyor ve Osmanlı durmadan geri çekiliyordu.

Haçlılar atmış bini aşkın ordusuyla Osmanlıya ve Edirne'ye yaklaşmakta idi. Murad Hüdavendigar, Lala Şahin Paşa'yı görevlendirmiş, o da on bin kuvvet ile Hacı İlbey'i görevlendirip, ne olursa olsun Haçlıların Meriç Irmağını geçmelerine izin vermemesini söylemişti. Çok zor bir şeydi bu, ama görev görevdi. Hacı İlbey on bin kişilik Osmanlı ordusu ile Meriç Irmağına doğru ilerledi. Meriç'i geçip Haçlılara doğru yürüdü. Haçlılar ise atmış bini aşkın tam teçhizatlı orduları ile Osmanlıya yaklaşmaktaydı.

İki ordu karşı karsıya gelmiş ve büyük bir çarpışma başlamıştı. Zaman hızla akıp giderken, Hacı İlbey komutasındaki on bin asker daha fazla dayanamayıp geri çekildiler ve Meriç Irmağının gerisine geldiler. Haçlılar ise yoluna devam etmiş ve Meriç Irmağını geçmişlerdi. Artık her şey bitmişti. Meriç geçilmişti. Geçilmişti ama Haçlılar daha fazla ilerlemek istemeyip dinlenmek istediler, çünkü artık Edirne kesin ama kesin onların elinde idi. Osmanoğulları artık Anadolu'ya gerisin geriye sürülecekti. Bu yüzden bu yerde dinlenmek istediler. Komutanlar ilk başta kabul etmese de bir grup vardı ki durmadan bu istekleri dile getirmekte idi. Haçlı komutan;

"Edirne'ye çok az kaldı. Yola devam edelim. Orayı aldıktan sonra orada dinleniriz." dese de ordu tabiri caizse mızmızlanıyor ve zaten Edirne bizim, bugün burada dinlenelim diyorlardı.

Komutan bu sözleri meydana çıkaran grubu fark etmişti, ama şu anlık seslenemiyordu. Çünkü askerin belirli bir kısmına verilecek ceza şu anlık büyük tehlikeler ortaya çıkarabilirdi. Aslında bu sözleri çıkaranları asmalı idi ama neyse dedi ve kabul edip geceyi burada geçirmeyi kabul ettiler. Onlar geceye doğru ilerlerken bir grup, kadın ve içki getirdi. Komutan bunları kim getirdi dese de ses çıkmamış geri göndermek istediğinde ise askerlerden büyük tepki almıştı. Onları geri göndermek istemesi kadınların ve içkilerin askerlerin disiplinini bozacağı düşüncesiydi, ama çokta ısrar edemedi. Tamam, belki o komutandı ama ne olursa olsun askerinin üzerindeki hâkimiyetini kaybetmemeliydi. Komutanlarını sevmeyen askerler onu yarı yolda bile bırakabilirdi. Şimdilik komutan güler yüzle davranıyordu hepsine ama hele şu savaş bir bitsin. Bu kargaşaları çıkaranları bir bir bulup idam edecekti. Ve evlat ne kadar kadınların ve içkilerin geri gitmesini sağlamaya çalışsa da as-

kerlerden alacağı aşırı tepkiden korkar ve onların durmasını kabul eder. Kadınlar ve içkiler ile gecenin eğlencesi başlar. Saat ise hızla ilerlemekte ama Haçlılar hâlâ eğlenceye doyamadıkları için eğlenmeye devam etmekteydi. Gece iyice karanlığa bırakmaya başlayınca yerini, artık tüm Haçlılar da yavas yavaş kendini uykunun kollarına bırakıyordu. Ayakta kalan bir nöbetçilerdi, bir de sanki sarhoşmuş taklidi yapanlardı.

-Nasıl yani?

İşte asıl hikâye burada başlayacaktı evlat.

-Kimdi o sarhoşmuş taklidi yapanlar?

Tarihte akıncılar adı ile geçen ve sınırlarda yaşayıp Osmanlının casusları olan ve her biri en az yedi dili şivesi ile bilen Osmanlı casusları idi. Planı kuran ise bizzat Heyetin ta kendisiydi. Zaman ilerlemiş ve gece iyice kararmaya başlayınca Hacı İlbey komutasındaki on bin asker ellerine iki meşale almış ve böylece sanki yirmi bin gibi görünmeye başlamışlardı. Onlar Meriç'e doğru yaklaşırken, bizim sarhoş taklidi yapan casuslarımız sözde uykularından kalkıp nöbetçilerin çoğunu etkisiz hale getirdiler ve Osmanlı birliklerini

beklemeye başladılar. Onlar gelince ve ufukta görünmeye başlayınca hepsi askerlere dönüp;

"Kalkın, kalkın Osmanlı tüm askerlerini toplamış geliyor. En az seksen bin asker var diyerek korkuyu yaymaya başladılar. Uykudan uyanan askerler ise o sarhoş kafa ile ne gördüklerini tam kestiremeseler de onlar da gerçekten seksen bini aşkın Osmanlı askeri geldi diye korkup kaçmaya başladılar. Ne kadar ayık olan gerçek Bizans askerleri bunun yalan olduğunu söylese de kimse onlara inanmıyordu. Tüm askerler Osmanlı tümden geliyor diyerek kaçışmaya başladılar. Onlarla birlikte Osmanlı askerleri de onların peşine düşmüş, fakat Haçlıların çoğu savaşarak değil, kaçarken ezilerek yahut Meriç'ten geçerken boğularak ölmüştü. Tarih ise bu rakamı elli bin asker diye verir.

-Peki usta, bu savaşın adı neydi?

Osmanlı'ya karşı yürütülen ilk haçlı birliği savaşı, yani Sırpsındığı Savaşıdır bu savaş, tarihe böyle geçmiştir. Osmanlıdan ise sadece bin kişi şehit düşmüştür. Heyetin muhteşem stratejisi, muhteşem gücü, muhteşem bir şekilde yerle bir etmiştir.

-Usta peki, bu hani çıkıp burada eğlenelim diyenlerde mi bu bizim casuslardı?

Tabii ki öyle evlat, hem eğlenelim deyip askerin aklını çelen de onlardı hem de o kadınları ve içkileri gayri Müslimlerden yani Müslüman olmayanlardan alıp oraya getirende. Tabii içki ve kadını oraya yönlendiren bizdik. Onlar sadece yönünü oraya çevirdiler. Aslında hiç bir kadın ve içki satıcısı böyle yerlere pek gitmezdi, çünkü onlar kullanır ama paralarını vermezdi. Fakat biz çok önceden onların parasını verdikte öyle gönderdik.

-Eee usta günah değil mi? Adamların içki ile kadınla eğlenmiş olmalarına sebep oldunuz.

Bu söz tabii ki de espri olsun niyeti ile söylenmiş bir sözdü, ama usta dönüp gence;

Unutma evlat, savaş hiledir ve bu doğrultuda bazı şeyler hariç her şey helaldir. Bilirim şaka niyetli söylersin, ama inan biz bunu çok kullanmışızdır. Çünkü Haçlılar kadına ve içkiye asla hayır diyemezlerdi ve bizde bu zaaflarını pek çok sefer kullanmışızdır. Onlar kadına ve içkiye hep esir bir haldeydiler. O yüzden bu esirlikleri bize karşı her

savaşta hep esir olmalarına sebep oldu. Her neyse evlat, biz konumuza dönelim. Haçlıları böylece geri püskürtünce, artık Rumeli tümden bizim hâkimiyetimize girdi. Ve evlat, bu savaşta uyguladığımız taktiği çoğu sefer uyguladık. Biz onlara kadın ve içki verdik, onlar ise bize canlarını vermek zorunda kaldı. Bilmem anlatabildim mi?

-Çok iyi anladım usta. Peki, sonra ne oldu?

Evlat, seferleri daha da bir artırmaya başladık. Sefer işlerini padişah yapardı. Biz bu işin istihbaratını ve gizli saklı köşesine ayar verirdik, ama şunu da bilesin ki biz devletin istihbaratı değiliz. Biz istihbarattan ayrı bambaşka bir istihbaratız. Şu an devlet kurulma vaktinde olduğu için Heyet olarak yüzeyde bulunuyorduk. Ama devleti yücelttiğimiz vakit tekrardan uykuya geçiyor ve artık yüzeyden de çekiliyorduk. İşte böyle geçerken zaman Bizans imparatoru bize saldırıya geçmiş ve Gelibolu'yu ele geçirmişti. Deniz ötesi olduğu için ve şu an tam bir deniz kuvveti bulunmadığından dolayı direk başarılı bir saldırı yapılamıyordu.

-Eee o zaman siz ne yaptınız?

Heyet olarak tekrar devreye girdik ve Bizans'ın taht kavgalarını kaşımaya başladık. Nitekim evlat araştırırsan göreceksin, Bizans Kral'ının oğlu Andronikos'a Heyet olarak Osmanlı adı altında gizlice yardım ettik. Bunun sonucunda Andronikos babasını devirip tahta tekrar geçti ve Gelibolu'yu bize tekrar verdi. Aslında bu bizim için büyük bir nimetti evlat. Hepsinin gözünü hırs bürümüştü ve biz Heyet olarak bunu çok sefer fırsata çevirmiş ve işimizde kullanmışızdır. Şunu da araştırırsan fark edersin ki fetihlerimiz hızlanmıştır. Çünkü biz Bizans Kral'ına rahatlık vaat ediyorduk, o da buna kanıyordu. Hâlbuki savaş hiledir, bunu bilmiyordu.

Önce etrafı sonra ise Bizans'ı yok edecektik, fakat bu seferler bir yerde aksamaya uğramış ve Sırbistan Prens'ine yenilmiştik. Bunu fırsat bilen Haçlılar ikinci Haçlı Seferini yapsalar da hiç bir şey elde edemeyecek ve Kosova da yerle bir olacaklardı. Ama gel gör ki bu savaşta Murad Hüdavendigar'ı bir Sırp esir, Müslüman olmak istiyorum diyerek Sultan Murad'a yaklaşacak ve onu öldürecekti.

-Tapınakçıların suikastı mıydı?

Hayır evlat. Bu sefer ki talihsizlikti. O Sırp, her şeyi kendince ayarlamıştı. Sonradan anladık ki bu Sırp bir Tapınak Şövalyesiydi ve bu yaptığı ile Tapınağa hizmet ettiğini ve aynı zamanda cenneti garantilediğini düşünüyordu. Bu yüzden, bu suikasttan sonra öleceğini bile bile bunu yaptı. Yani anlatmak istediğim şu evlat, karşımızda ki düşman gerçekten kendilerinin doğru olduğuna ve bizim cehennemlik olduğumuza ve onların Tanrı tarafından kutsandığına inanıyorlar. İşte biz böylesi zorlu düşmanlar ile savaşıyorduk. Tapınakçılar böylesi gözleri boyanmış kişilerdi ve onlara göre ölen her Türk demek, cennette koca bir köşk demekti. Tabii şöyle bir şey daha var evlat. Onlar Türklere düşman olurken, aslında düşmanlığı Türklere değildi.

-Nasıl yani?

Evlat onlar için Müslüman demek zaten Türk demekti. Hani bu bir abartma değil. Nitekim o zamanki bir din adamının kitabında şu yazıyordu;

"Dünyada dört din vardır; Bir Yahudilik, iki Hıristiyanlık, Üç Putçuluk, dört Türkçülük."

Yani onlar için Türk bir ırktan daha çok İslam olan bir dindi. Onlar böyle inanıyordu. O yüzden biz Müslümanlar olarak saldırsak bile onlar; Eyvah Türkler geliyor derdi. Onlar da böyle bir imaj bırakmıştık evlat.

-Peki, Sultan Murad'dan sonra kim geçti?

Yıldırım Bayezid.

Evet, işte heyecanla bu konuyu bekliyordum.

Neden ki?

-Eee usta Timur'la karşılaşan Yıldırım değil mi. Hem Timur da Türk Yıldırım da Türk. Heyet ise Yıldırım'ı tutmasına rağmen Timur'a Heyet olarak nasıl yenildi onu merak ediyorum.

Timur'a yenilen devletti, Heyet değil evlat.

-Nasıl yani?

O yere de geleceğiz. Gel biz Yıldırım'ı anlatmaya en baştan başlayalım.

-Buyur usta.

Aslında Yıldırım Bayezid'a yaptırdığımız her işi öncesinde Sultan Murad'a yaptıracaktık, fakat Sultan Murad'ın ani ölümü bu işleri Yıldırım Ba-

yezid'ın yapmasına sebep oldu. İlk yaptığımız ise Heyete tam veya yarı biat etmeyen tüm beyliklerin defterini dürmekti. Bu doğrultuda, dört beylik ile Karamanoğullarının beyliğini yerle bir etmiş ve Osmanlı sınırına katmıştık.

-Karamanoğullarını Fatih yok etmedi mi usta?

Çok öncesinde Yıldırım ile biz yok etmiştik evlat. Ama gel gör ki Timur her işi bozdu. Çoğu beyliği dize getirdik. Bir Candaroğulları kalmıştı, o da alınır, kolaydı ama Haçlı Seferleri işi bozdu. Biz Yıldırım ile ilk defa İstanbul'u kuşatınca, Haçlılar korkmuş olacak ki tekrardan topladılar tüm ordularını. Yıldırım Bayezid ise bu haberi alması ile hemen İstanbul kuşatmasını kaldırıp, adına yaraşır bir şekilde yıldırım hızında ve sadece yirmi dört saatte koca on bir bin kişilik orduyu Edirne ötesine ve Niğbolu'ya taşımıştı. İki ordunun karşı karşıya gelmesine az kala planlar kurulmuş ve ne yapılacağı tartışılmaktaydı. Bir ara söz alan bir komutan;

"Bu yörede ki vahşi hayvanları onlar hiç bilmez, önce bu hayvanları üzerlerine salalım sonra ise zaten yok olmaya mahkûmken biz saldırır yok

ederiz." dese de Yıldırım Bayezid bunu mertçe bulmaz ve reddeder.

İkinci plana geçmeden önce çadıra biri girer ve Yıldırım Bayezid'ın önüne bir kâğıt bırakır. Bu kâğıdın manasını orada sadece Yıldırım anlar, çünkü bu kâğıt direk Heyet tarafından gönderilmiştir. Hemen açar ve bakar. Mektupta bir isim yazmaktadır. Adları Hospitalier Şövalyeleri. Bunlarında savaşa dâhil olduklarını ve ona göre plan yapılması istenir. Çünkü bu Şövalyeler, Tapınakçıların çok özel yetiştirdiği kişilerdir ve eğer onlar da dâhil oldu ise Haçlılar bu savaşı çok ama çok önemsemektedir.

-Usta bu Şövalyelerden neden o kadar çekinildi ki?

Evlat bu Şövalyelerin her biri sıkı eğitim ile en az yirmi yılda zor yetişir ve bir savaş ortamında çok iyi hareket ederek nice beylere, komutanlara, hatta padişaha suikast düzenleyebilirler.

Eğer Tapınakçılar böylesi emek verdikleri askerleri bu savaşa kattı ise belli ki bu Şövalyeler kullanılarak komutanlar öldürülüp askerleri başsız bırakmak istediler.

Evlat savaş başlamış, biz ilk saldırıyı gerçekleştirmiş olmamıza rağmen Hospitalier Şövalyeleri'ni geçememiş ve geri kaçmaya başlamıştık. Evet, bildiğin geri kaçıyorduk. Biz kaçıyor, Haçlı Hospitalier Şövalyeleri ise kovalıyordu. Bir yere geldiklerinde, gizlice konulmuş mızraklar yer altından çıkarılıp atların durması sağlandı, ama buna rağmen Şövalyeler durmamış atlarından inip kaçan Türkleri kovalamaya başlamıştı.

-Usta bu askerler neden kaçıyor. Ölsünler daha iyi değil mi? Bu rezillik değil mi ya?

Evlat hele sen sus, olayın sonunu dinle öyle konuş. O zaman aklında böyle sorular varsa işte o zaman cevaplarız.

Ve evlat Türkler durmaksızın kaçmakta idi. Şövalyeler ise kovalamakta. Fakat bir süre sonra Şövalyeler üzerlerindeki kalın zırhlardan ötürü yorulmuş ve duraksamaya başlamışlardı ve işte bu sıra da asıl olan başlayacaktı. Onlar duraksadığı an okçularımız yerinden cıkmış ve okları üzerlerine salmıştı. Hemen ardından ise kaçma rolünü canlandıran Türkler ise geri çekilmiş, onların yerine hemen arkalarından gelen Heyetin yetiştir-

diği Akıncı Beyler atları ile saldırmaya başlamıştı. Hospitalier Şövalyeleri ne kadar büyük bir oyuna getirildiklerini anlasalar da her şey çoktan geçmişti ve akıncılarımızın saldırıları ile Hospitalier Şövalyeleri yerle bir edilmiş ve geri kalan normal Haçlı askerleriyse zaten karşılıklı çarpışmada kolayca yok edilmişti. Asıl önemli olan nüfusu bini aşkın özel yetiştirilmiş Hospitalier Şövalyeleri idi. Onlar yok edildikten sonra zaten diğerlerinin hiç bir önemi yoktu.

-Peki usta, biz on bir bin kişi idik. Ya onlar?

Onlar ise on altı bin kişi idi.

-Vay canına yine azlar, çokları yendi desene usta?

Aynen evlat aynen, zaten Osmanlı tarihinde, Osmanlı hep az iken nice çok savaşlar kazandı ve inan neredeyse hepsinde de azdık. Ama bir savaş ki o hariçti. O ve onun gibi nice darbe aldığımız hain kokan savaşlar vardı. Az idik, ama kazanma ihtimalimiz yüksekti. Fakat kahpe içerden olunca kapı kilit tutmuyordu be evlat.

-Hangi savaş usta?

Timur ile yapılan Ankara savaşı evlat.

-Ne oldu ki orada?

Ne olacak, hainlerin darbesini yedi devlet.

-Timur mu haindi?

Hayır, o düşmandı. Hain olan ise içimizdendi. Bizim o savaşı kazanma ihtimalimiz, sayımızın az olmasına rağmen mümkündü. Nitekim tam bozgun etmek için saldırıya geçmişti ki. Yeniçerilerimizi arkadan bizim zorla biat ettirtip ama beylerinin canlarını bağışladığımız; Kara Tatarlar, Germiyanlar ve iki beylik saf değiştiriyor ve bizi arkamızdan vuruyordu.

-Neden usta?

Beylik hayali evlat, Timur hepsine bu savaştan sonra beyliklerini geri vereceğini vaat etti onlar da kabul etti. Bu gözlerini hırs bürümüş hainler savaşın ortasında bizi terk etti. Öyle ki evlat bizimle Timur'a karşı savaşa giren Sırplar bile savaşın sonuna kadar bizi terk etmemişti. Ve nitekim bu savaş yenilgi ile sonuçlanmış ve Yıldırım ise Timur'a esir düşmüştü.

-Peki usta, bir şey soracağım. Timur, Yıldırım'ı esir alıyor ve iyi davranıyor. Niye bir esire karşı böyle iyi davranıyor?

Çünkü biliyordu ki Yıldırım Heyetin güç verdiği bir padişahtı ve ne kadar Timur, Yıldırım'ı yenip Osmanlıya darbe vursa da Heyete öyle büyük bir darbe indirememişti. Aslında ilk başta Heyete tabi olup Heyetin gücünü arkasına almak istemişti, ama biz kabul etmemiştik. Çünkü onun ki bir davadan daha çok bir hırstı evlat. O bu yüzden Yıldırım'a saldırmış ve onu esir aldığında ise hep iyi davranmıştı. Amacı ise Yıldırımın ağzından Heyet hakkındaki sırları almaktı. Çünkü Timur biliyordu ki ne kadar Osmanlı yenilse de Heyete büyük darbe vurulmadıkça ve Heyetin Anadolu'da kurmaya çalıştığı sistemi bozulmadıkça asla ardı güvende değildir. Bunun için kendince Yıldırım'a iyi davranıp onun güvenini sağladıktan sonra ondan sırları almayı istedi. Başaramadı. Bu sefer de iyi oynamayı bırakıp ona işkence ederek ondan sır almak istedi ve işte burada biz devreye girdik.

-Ne yaptınız?

Yıldırım'ı zehirledik.

-Neee?

Evlat tabii hemen burayı yanlış anlama. Bu zaten Heyete giren herkes için geçerlidir. Önce kurtarılmaya çalışılır, olmadı o zaman sırrın sır kalması için öldürülür. Yıldırım zaten bu ölümü beklemekteydi. Çünkü biraz daha kalsa ağzından sır alma ihtimalleri yüksekti ve işte sırf bu yüzden Heyet için Yıldırım'ı zehirlemek zorunda kaldık.

-Nasıl yaptınız?

Orası basit evlat, bir hizmetçi ile iş bitirilir. Gerçekten bu kararı vermek bizim için çok zordu, ama gerekliydi de. Bunu evlat, kardeş katli olarak gör. Orada da devletin bekası için padişahlar kendi kardeşlerini öldürmekteydi. Burada da devletin sırlarının bekası için Yıldırım'ı öldürmek zorunda kaldık. Umarım anlamışsındır.

-Anladım usta anladım. Ama çok şok oldum. Gerçekten bu Heyete hizmet etmek öyle uzaktan göründüğü gibi hiçte kolay değil.

Hem de hiç evlat. Hiç kolay değil.

-Peki ya sonra ne oldu usta?

Timur çekinmiş olacak ki bu yörelerde çok durmayıp gerisin geriye Çin'e sefer düzenlemeye yöneldi. Zaten yönelecekti, ama Yıldırım'ın konuşmasını istiyordu. Onun zehirlenerek öldüğünü anlayınca bunun Heyetin işi olduğunu anladı.

-Peki usta, Timur'u nasıl bilmeliyiz. İyi mi kötü mü? Timur doğru yoldan mı gitti yoksa kötü mü?

Nereden bileyim be evlat. Yolun sonuna gidip gelen mi var ki bu yol doğru bu yol yanlış diye. Bilemeyiz evlat. En iyisini Allah bilir der geçer gideriz.

-Eyvallah usta eyvallah. Peki usta, Timur'dan sonra ne oldu?

Evlat dedim ya Timur sadece devlete zarar vermişti. Tamam, Heyete de etkisi olmadı değil, ama Anadolu'da kurduğumuz sistemi bozamamıştı. Ama onun bu yaptığı ve onun yaptığından daha çok bize biat eden beylerin biatinden dönmesi bizi çok uğraştırmadı değil. Biz Mehmed önderliğinde nice zaman birliği sağlamaya kalkışsak, bu hainler tekrardan kaşıyordu dur-

madan. Bilirsin o dönemleri, Fetret Devri olarak geçer tarihte. Zor oldu birliği sağlamamız ama oldu. Tüm kardeşlerini bir bir öldürmek zorunda kaldı Mehmed. Nice seferler yaptı. Tam bitti diyordum bu sefer de Tapınakçılar arayı kaşıyor ve Mehmed haricinde bulunan şehzadelere yardımlar gönderiyordu. Ama ne yaparlarsa yapsınlar bizi durduramadılar. Çünkü Heyet bir kere sistemini kurmuştu ve evlat araştırırsan görürsün, Mehmed tekrar birliği sağlayıp diğer şehzadeleri etkisiz hale getirdiğinde bir bir bize ihanete eden beylere savaş açmış ve çoğunun da topraklarından yer almıştı. İlerleyen zamanlarda ise hepsi yok olacaktı ve bundan sonra söz dinlemeyen bile artık affedilmeyecek, kellesi alınacaktı.

Mehmed'ten sonra tahta gelen Murad ile bu işi dizayn etmeye karar verdik. Tam o hain beylerin üzerlerine yürüyecektik ki Tapınakçılar yani Bizans Sultan'ı, Murad'ın amcasına destek verip onu isyana teşvik etti. Ama dedim ya Heyet sistemini bir kere kurmuştu. Anadolu'da öyle kolay kolay kimseye pabuç bırakacak değildi. Nitekim Murad ile üzerine yürüyüp hem isyanı bastırdık

hem de ibreti alem olsun diye canını aldık. Artık af yoktu, çünkü gösterdiğimiz merhametten çok çekmişti bu devlet. Zaten ne der Mevlana Hazretleri;

"Merhametsize merhamet, merhamete hakarettir."

Milleti düşünmeyip isyana kalkışanı biz mi düşüneceğiz. İşte evlat tam amcasını bitirdik derken bu seferde Bizans, kardeşi Mustafa'ya destek verip ayaklandırdı. Ama çok sürmedi onunda defteri dürüldü ve artık Bizans anladı ki Timur'dan darbe alan sadece devletti. Heyet ise hâlâ sistemini korumaktaydı. Bunu Bizans anlamıştı. Şimdi de Anadolu'daki hain beylere anlatma vakti gelmişti.

Emir verdik Sultan Murad'a hainlik edenlerin kellesini getiresin diye. Hiç birine bundan önce Osmanlıya tekrar biat edin emri göndermedik.

-Niye?

Biat etme ihtimallerine karşı. Çünkü bizim amacımız bu hainler hadlerini bildirmekti ve ilk Candaroğulları Beyliği'ni, sonra İsfiyan Beyliği'ni, daha sonra ardı ardına Hamidogulları Beyliği'ni,

Menteşeoğluları'nı ve sonra ise Aydınoğulları'nı hükmümüz altına aldık. En sonunda ise savaşmadan Germiyanoğulları'na biat ettirdik.

Ve evlat çok geçmedi bu hainler tekrar bir haçlı birliği kurdular, ama biz buna alışıktık. Fakat bize başka bir olay, şok yaşattırdı.

-Ne oldu ki usta?

Karamanoğulları evlat, Karamanoğulları da bu ittifakın içinde yer aldı.

-Resmen Haçlılarla beraber oldu öyle mi?

İşte bu bizi üzdü evlat. Her şeyi beklerdik ama böylesi bir şey yapmalarını hiç beklemezdik be evlat. Her neyse işte bu ittifak her ne kadar başarılı olsa da tam bir galibiyet kazanamadılar. Ne kadar bize doğru gelseler de hava şartları onları zorlamıştı. Daha sonraları zaman hızla geçerken bir gün Heyete bir mektup geldi, Hacı Bayram Veli Hazretlerinden.

-Hacı Bektaş-ı Veli Hazretleri değil miydi o?

O ayrı evlat, o Osman Bey döneminde yaşamış biri. Bu Veli ise Sultan Murad döneminde yaşamış büyük bir evliya. Neyse işte bize gelen mek-

tupta direk zatındandı ve bize yazdığı mektup ise tüm bu olumsuzluklara rağmen bir ümitti.

-Ne yazıyordu?

"Sırrı Sultan Murad'ın oğluna açınız." Hâlbuki onun oğlu daha on ikisinde bile değildi. Ama madem emir büyük yerdendir o zaman çağırdık Sultan Murad'ı getiresin oğlunu, sırrı açma vakti dedik. Sultan Murad da bu işe şaşırmıştı, çünkü daha on ikisinde bile değildi. Ama bu emrin sır kâtiplerimizden Hacı Bayram Veli'nin emri olduğunu söyleyince, o da bizim gibi hemen kabul etti ve oğlunu yanımıza getirdi.

-Kimdi usta bu?

Hacı Bayram Veli'nin ismini koyduğu biri, adına Muhammed (s.a.v.)in Türkçe karşılığı olarak koymuştu. Türkçe karşılığı Mehmet olarak ismini koymuştu.

-Mehmet. Bu Sultan Mehmet, yani Fatih Sultan Mehmet mi?

Ta kendisi. Bilirsin evlat hani ne demiştim önceden eğer bir veli gelip de bize bir kişi gösteriyorsa, biz anlardık ki artık kutlu bir diriliş gerçek-

leşecektir. Hacı Bayram Veli'nin bu işareti ile de bunu anlamıştık. Nitekim Sultan Murad da tahtı Mehmet'e bırakırken öyle ortaya sunduğu bahane gibi yorulan biri değildi. O ben yoruldum, artık köşeye çekileceğim dedi de ayrıldı. Amma asıl amacı, Hacı Bayram Veli Hazretlerinin;

"İstanbul'u şu çocuk ile şu topal fetheder." sözü idi. Çocuk Fatih idi. Topal dediği ise ayağı aksayan öğrencisi, Akşemseddin Hazretleri idi.

-Yani usta, Mehmet'i tahta geçirerek onu önündeki savaşlara mı hazırlamaktı niyeti?

Hayır, evlat bu değildi. Onun niyeti, madem bu çocuk İstanbul'u fethedecek, o zaman bu çocuğa Sultanlığı veriyim ki belki benim zamanımda fethederse bende Hz. Peygamber'in o kutlu müjdesini alırım sebebi idi. Anlayacağın Sultan Murad sırf o müjdeye nail olmak için tahtı terk etti. İşte evlat, senin ataların böylesi yüce bir insandı. Biz Fatih'e sırrı açtığımızda tez anladı bizi. Zaten zekiydi.

-Aynen usta. O yaşında tam yedi dil biliyormuş.

Bu söze güldü usta. Biraz da; hay Allah'ım der gibi kafasını oynattı sonra gence dönüp;

Evlat bu dediğin şaşılacak iş değildir. Pek de normaldir. O zamanlar yedi dil olmadı beş dil bilirlerdi zaten şehzadeler. Sen ne zannedersin onları. Şehzade olmak kolay mıydı? Sen onlarca ilmi fenni dersi öğrenmek zorunda idin, zaten ilk beş yaşında başlardı her şey. İlk hafız olman gerekirdi. Hafız olduktan sonra ise eğitim hayatın başlardı. Ondan sonra İslami usulleri, sonra git fenni ilimleri, oradan çık yabancı dilleri ve daha neler neler.

Bunları öğrenmek zaten zorunlu idi. Ha Mehmet bunları erken öğrendi, bak orası ayrı. Ama bir padişah için şu kadar dil biliyormuş sözü inan o kadar şaşılacak bir şey değil.

-Anladım usta, anladım. Ben senin lafını bölmeyeyim buyur sen devam et.

Usta bu söz üzerine kapının sağ tarafında asılı olan saate baktı. Saat epey olmuştu. Neredeyse altıyı geçecekti ve akşam ezanı da okundu okunacaktı. Ustanın bu saate bakan hallerinden artık gitme vaktinin geldiğini anlayan genç hemen olaya müdahil olup;

"Usta biraz daha anlat da öyle gideyim. Hem

bugün Fatih Hoca var. Bana bir şey demez sen anlat."

Olmaz evlat olmaz. Kimseyi sıkıntı içinde bırakma. Hadi şimdi sen doğru yurda dön. Hem yarın pazar yarında gelirsin. Zaten yavaş yavaş sözün de sonuna geliyoruz.

-Nasıl yani sözün sonuna geliyoruz, daha Fatih'teyiz usta?

Evlat ben sana tarih anlatmıyorum. Ben Sana Heyeti anlatıyorum. Sen simdi git yarın gel ne demek istediğimi anlarsın zaten.

-Israr etsem de anlatmaya devam etmez misin usta?

Hadi evlat ama yorma beni. Senin için bu isteğim.

-Peki usta, öyle olsun. Ben şu bardaklar ve çayı toplayayım. Sonra giderim.

Eyvallah dedi usta. Sonra genç bardakları ve çaydanlığı alıp mutfağa yöneldi. Ama aklımda tek bir soru. Ne demek sözün de sonuna geldik. Heyet yok mu olacaktı yani. Ne demekti şimdi bu. Hay usta keşke şu son sözü söylemeseydin. Şimdi

ne kadar merak ettim. Neyse dedi ve tam kafasını sallayıp düşünceleri silmek için ama kendini durdurdu. Sonra kendi kendine dönüp;

"Ne yani böyle yapınca o düşüncelerin gittiğine inanıyor musun? Kimi kandırıyorsun?" O anda tam arkasından bir ses geldi;

"Vah evladım bu Heyet sana pek ağır geldi. Kendinle konuşmaya mı başladın. Aman Hafız sakın aklını filan yitirip Kuran-ı unutmaya kalkışma, daha sen imanlı yaşayıp biz günahkâra şefaat edeceksin.

Gülüşmeler arasında mutfak toplanıp genç evden çıktı ve yurdun yolunu tutmaya başladı. Gerçekten yarın, şimdilik bu anlatılacakların son günüydü. Acaba usta yarın ne anlatacaktı. Asıl şimdi çok merak içindeydi.

Okurken tarihi aklına onlarca soru takılacaktı.

Neden kurduğumuz her devleti yine Türkler yıktı?

Neden Osmanlı Timur'dan aldığı darbe sonrası gücünü hemen toplayabildi?

Bunu sağlayan neydi?

Neden bu olay böyle oldu?

Durup dururken ve aslında daha nice sorular takılacaktı aklına. Öğretmenine cevap veremeyecekti, çünkü görünürde bir şey yoktu. Ama işin görünmeyen tarafında ise her şey anlaşılıyordu.

Peki, görünmeyen tarafında kim vardı?

***

Bugün pazardı ve aslında bugün anlatılanların son demi olacaktı. Ah, ne olacaktı. En iyisi susmaktı. Hayır, kafasını sallamayacaktı. Artık kendine de sahip oluyordu. Tamam, işte dolmuşta geliyordu. Bak yine beklediği yere gelmedi az ötede durdu. Orada da müşteri vardı çünkü. Hem burada da beklese yine duracaktı, ya durmazsa? Yok, bu riski alamayacaktı. Hemen koşup dolmuşa bindi. Uzattı parayı bir öğrenci. Şimdi ise beş dakika bunun kalkmasını bekleyecekti. Ya hakikaten ne diye koşmuştu. Ah bu ustanın anlattıkları, adamda kafa mı bırakırdı. Hakikaten bu anlatılanlar ne derin konulardı böyle. İnsan dinledikçe anlıyordu meğersem Türk tarihi diye bir şey yokmuş. Aslında olan Heyetin tarihiymiş. Koca 2300 yıllık tarihimiz aslında Heyetin yönettiği bir

tarihmiş. Peki, ama böylesi bir tarihin olduğunu neden önce keşfetmemişti. Ama nasıl keşfedebilirdi ki. Ama okuduğu kitaplardan hiç böylesine rastlanmamıştı. Aslında son dönemlerde bu anlatılanlardan sonra bu tur kitapları araştırmış ve bu anlatılanların başka kitaplarda anlatıldığını da görmüştü. Ama başka kitaplarda Heyeti bu yüzyıldaki yaşadıkları anlatıyordu. Hele bazıları vardı heyecanla alıp sonu zombi hikâyesine dönüşüyordu. Onları ise okuduğuna bin pişman oluyordu. Adam sırf pirim yapmak için yazmış belliydi. Evet, bildiğin hikâyenin ortasından sonra Heyetin adamı canavarlar ile savaşıyordu. Ya her neyse, ama yine de bu konu hakkında yazılanların çoğu kaliteli idi. Ama ustanın anlattıkları hepsinden ayrı idi, çünkü usta Heyetin tarihini anlatıyordu. Hem de ayrıntısı ayrıntısına. Hah, hele şükür kalkmıştı dolmuş. Şimdi on dakika da varırdı ustanın yanına. Bu arada gözleri dolmuşa yeni binmiş gencin elindeki derginin kapağına takılmıştı. Dergide; Türkler nasıl Müslüman oldu yazıyordu. Gerçekten ne yazıyordu ki orada. Kürşat'tan da bahsediyor muydu ya da Heyetin Arap Müslümanlarla birlikte uyguladığı Çinlilere karşı hilal,

yani turan ve diğer adı ile kurt taktiğinden. Müslüman olmayıp Heyete inat Mani dinini seçen Bögü Han'ın nasıl yok edildiğinden. Dur bakayım hakikaten ne yazıyordu. Bir isteyip bakayım diyecekti ki çocuk geri indi dolmuştan. Meğersem gideceği yere bu dolmuş gitmiyormuş. Ya şimdi bunun zamanımıydı. Tam da heveslenmişti.

Hah gelmişti işte. İndi dolmuştan. İlerledi. İlerledi. İşte Yeni Camii görünmüştü. Şimdi ise ara sokaklardan geçecek ve az ötede kütüphane ile karşılaşacaktı. Orayı da geçti mi ustanın evi görünecekti ve görünmüştü işte. Hemen telefonuna sarıldı;

"Alo usta ben geldim." Usta kapıyı açtı. Yine o acaba beni takip eden biri var mı bakışlarını etrafta gezdirdikten sonra içeri girdi kapıyı kapattı.

"Hoş geldin." dedi ve yine içeri buyur etti.

Genç tam oturacaktı ki çay geldi aklıma. Hemen kalkıp çayı hazırladı. Genç çayı elindeki tepsiye koyarak odaya getirdi. Usta yine tekli kanepe koltuğunda kitabını okumaktaydı. Genç gelince kitabı bıraktı ve çayı döktü bardağına. Çayı dökerken de gözü bardakta bir şekilde;

Eee evlat nasıl geçti günün?

-Aynı usta. Ne değişecek ki. Sen anlattın, ben anlattıklarını yurda döndüğümde kaydettim. Ne yaptığımı soranlara ise o klasik yalanı söyledim; "Hiiç sadece ders çalışıyorum." Çünkü kitap yazıyorum diyemezdim değil mi?

Niye dalga mı geçerler. Hâlbuki gördüğüm kadarı ile yurtta senin bilgin doğrultusunda bir itibarın var.

-Aslında ondan değil usta. Ama bilmiyorum işte. Yani ne bileyim. Her neyse usta bunları felsefe yaptığımızda konuşuruz. Şimdi daha önemli bir konu var. Heyet. Hadi usta anlatmaya devam et.

Hadi bakalım öyle olsun. Ece nerede kalmıştık? Hah hatırladım, Fatih'in tahta geçmesinde.

Evlat Fatih tahta geçtiğinde, Haçlılar bunu fırsat bilip tahtta bir çocuk var diyerek yeni bir Haçlı saldırısı düzenlediler. Bu durumu haber alan Fatih, o bildiğimiz mektubu yazdı babasına ve Sultan Murad gerisin geriye başkente geldi. Ordunun başına geçti ve Haçlı ordusundan az or-

dusu ile İkinci Kosova savaşını başlatmak adına Kosova Meydanına ilerledi. İşte bu savaş büyük bir dönüm noktası olacaktı.

-Ne olacaktı usta?

Şüphesiz Haçlılar ile yaptığımız en kanlı savaştı bu savaş. Kazanma var mıydı? Yoktu ne yazık ki. İki gündür saldırı düzenlemekteyiz. Biz saldırınca onlar püskürtüyor, onlar bize saldırınca da biz onları püskürtüyoruz. Fakat bir öğle vakti, bir anda saldırı sonrası kaçmaya başladı Sultan Murad ve ordusu. Ne büyük talihsizlikti. Hâlbuki Hacı Bayram Veli, İstanbul'u Mehmet'in fethedeceğini söylemişti. Ama gel gör ki şimdi Osmanlı ordusu kaçmaktaydı. Nitekim bu kaçış Anadolu içlerine kadar sürer ve Osmanlı Avrupa'dan sürülürdü. Artık ne Bizans ne Avrupa, her şey sil baştan yapılmalıydı. Bu ise bir yüzyıl daha kaybettirirdi bize.

Haçlı komutanı büyük bir gururla takip ediyordu Türkleri. Onları o Meriç'te boğacaktı. Ataları o gün orada nasıl Hacı İlbey'i komutasındaki ordu ile boğuldu ise bugün de Türkler o nehirde boğulacaktı.

Tanrı'ya şükrediyordu, bu şerefi ona verdiği için. Ve hızla ilerlerken, bir anda Türkler...

-Bir anda Türkler durdu değil mi usta. Sonra sağdan bir ses; "Türkler geliyor." Sonra soldan bir ses; "Türkler geliyor." Böylece kıskaca alınıp hilal yani turan ilk adıyla kurt taktiği ile ordu yerle bir edilecekti. Değil mi usta?

Aynen öyle evlat nereden bildin?

-İki yolu var bunun usta. Kızma ama dün meraktan internete girip 2. Kosova savaşını araştırdım ve oradan okudum.

Ulan var ya sen evlat. Eee ikinci anlama yolu ne?

-Türkler kaçmaz usta. Buradan da anlaşılır zaten.

Güldü usta gurur dolu bir gülümseme ile sonra söze girdi.

Aynen senin dediğin gibi evlat, Hilal Taktiği ile yine kazanmıştık.

-Ya usta lafını bölüyorum ama niye bu taktiğin üç adı var?

Evlat, sana önceden anlatmıştım Metehan bu taktiği kurtlardan öğrendiği için buna kurt taktığı

de derdik. Turan da denir ki buna en büyük sebep bu taktiği genellikle hep Türklerin kullanması. Hilal de Osmanlı zamanındaki adı, nitekim bir hilal oluşmakta bu taktikle. İşte bu yüzden buna Osmanlılar hilal taktiği de demiş.

-Peki usta, bir şey daha soracağım. Biz bu taktiği uygulamaktan sıkıldıkta, bu düşmanlar bu taktiği yemekten hiç mi sıkılmazlar?

Bu söze usta epey bir güldü. Hakikaten bu düşmanlar bu taktiği yemekten hiç mi sıkılmadılar ki. Aslında o adamlar içinde kötüydü. Düşünsene; ataları bu taktik ile yeniliyor ve adam atalarının intikamını almak için geliyor ve o da atalarının yenildiği taktik ile yeniliyor. Usta bu düşünceler arasında gence bakıp;

Evlat, düşman pek sever gururu. Aslında bu taktikte gururu çok sevenlere uygulanan bir taktik, çünkü onlar düşmanın kaçtığını görünce hemen gurura kapılıp yendiklerini düşününce de direk saldırıya geçerler. Sonunda ise büyük bir mağlubiyet alırlar ve işte sırf bu yüzden bu taktik pek Türkler üzerinde uygulanmaz, çünkü Türkler sabırlı savaşçılardır. Zamanının geldiğini düşünmü-

yorlarsa asla hiçbir şey onları etkilemez. Nitekim Ankara savaşında Yıldırım bu taktiği Timur'a uygulamak istedi de tutmadı. Timur hemen anladı ve ordusunu durdurdu. Çünkü o da bir Türk'tü ve o da bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu.

-Peki usta, bu savaş için bir dönüm noktası demiştin. Neydi dönüm noktası olan?

Evlat, bu savaş ile artık Haçlılar bizi Avrupa'dan atamayacaklarını anladılar da gerisin geriye dönmeye başladılar. Artık bu yıldan sonra Haçlılar çok uzun bir süre hep savunma da kalacaktı, ama mesele bu da değildi. Hani ben sana demiştim ya artık Heyet, devlet ne zaman alçaldı meydana çıkma kararı aldı ve aynı zamanda ne zamanda yükseldi sırrı korumak adına yerin altına inme kararı aldı, işte artık yavaş yavaş bu kararı uygulama vakti de geliyordu.

-Ne yani Fatih'e açmayacak mısınız sırrı?

Evlat, sen beni dikkatli dinlemiyor musun?

-Dinliyorum usta ne oldu ki?

Evlat, biz sana dedik ya Hacı Bayram Veli Hazretlerinin sözü ile daha küçük yaşta Fatih'e sırrı açtık diye.

-Evet, usta valla unutmuşum kafa karışmış. Peki, o zaman her şey Fatih'ten sonra mı bitecekti?

Dur hele evlat. Hepsini anlatacağım. Hele bir sabret.

-Buyur usta.

Evlat, Sultan Murad bir savaşta şehit olduktan sonra tahta tekrar Mehmet geçti ve Mehmet'in ilk işi ve zaten bizimde ilk isteğimiz İstanbul'un Fethi idi. Nitekim Asya'nın bozkırlarından çıkıp buralara kadar gelmemizdeki bir sebepte bundan ötürü değil mi idi zaten. O, Hadis'e nail olabilmek adına nice zorluklara göğüs germedik mi?

Ve işte evlat, en sonunda karşımızdaydı Bizans. Şimdi sana bir de kale kuşatmasını anlatmaya gerek yok herhalde. Zaten orada Heyetin çok parmağı yoktu. Orada Fatih'in zekâsı vardı. Fatih'in zekâsı yok etmişti, Bizans ve kalesini. 1453 tarihinin 29 Mayıs sabahı sadece Bizans alınmadı. Aynı zamanda Tapınakçılar da darbe aldı. Onlarla ilk karşılaştığımızdan beridir aldıkları en büyük darbe buydu evlat. Ne Atilla ne başka biri, böylesine ezmemiştik Tapınakçıları.

İstanbul'un fethinden sonra gerisin geriye Avrupa'ya çekilecekti artık Tapınakçılar. Hatta ilk başta Trabzon Rum İmparatorluğuna çekilecekler, oraya servetlerini döküp bazı beyliklerinde desteğini alıp bize karşı geleceklerdi. Hatta olayı dur baştan anlatıyım. Bu Trabzon Rum İmparatorluğuna direk el konulmamıştı. Önce bir vergiye bağlamıştı Fatih onları, ama bir süre sonra Tapınakçıların ve bazı beylerin tabiri caizse gazi ile Fatih'e bir elçi göndermişti. Elçi de Sultan Fatih'in karşısına geçip, ne bileyim birazda kendine güvenmiş olacak ki üzerindeki o artist tavır ile;

"İmparatorumuz artık size vergi vermeyecektir ve bundan sonra sizden de emir almayacaktır. Son olarak ise bundan sonra verdiğimiz tüm vergilerin parasını borç olarak yazmış ve paraların iadesini yani borcunuzu da ödemenizi ister."

Bu söze bir Fatih değil, etraftaki herkes güler. Hiç kimse ciddiye almaz ilk başta bu elçiyi, ama sonradan Fatih Sultan Mehmet biraz ciddileşip elçiye döner ve şu sözleri söyler;

"Gidesin o İmparatoruna diyesin ki Sultan

Fatih sizden vergiyi kaldırmıştır ve artık sizden vergi almayacaktır. İkinci olarak borç meselesine gelince git de ki o İmparatoruna, Sultan Fatih borcunu ödemeye bizzat kendisi gelecekmiş, bizzat kendisi."

Ve evlat tahmin edeceğin gibi çok geçmez ve Sultan Fatih, Trabzon'u da yerle bir eder. Daha sonra emrimize başından beridir karşı duran ve en çok zarar veren Karamanoğulları ortadan kaldırılır ve Fatih artık sefer üzerine seferler yapmaktadır. Ve artık İstanbul'un fethi ile anladık ki artık bu devlet yücelmeye başlamıştır. Artık sırrı korumak adına sır olmaya karar verdik. Fatih'e, Akşemseddin aracılığı ile son kez bir mektup daha gönderip, artık hücrelerimizi uyutma vaktinin geldiğini anladık. Sultan Fatih'in zamanı ile yerin daha da altına inmeye karar verdik. Ama evlat zannetme ki tümden çekildik. Sadece artık hiç görünmeyecektik.

-Yani usta, sizi Fatih'ten sonra bilen olmadı mı?

Ne Selim ne Kanuni ne de başka biri. Ulu Hakan ve onun istihbaratı ile tekrar hücreleri uyandırasıya dek sessiz ve sakince çekildik.

-Ulu Hakan derken kimi kastettin usta?

Ulu Hakan Sultan Abdülhamid Han.

-Onunla tekrar mı meydana çıkacaktınız?

Hem de ne çıkacaktık be evlat. Efsanevi şekilde var olacaktık. Onun istihbaratını hiç araştırdın mı?

-Hayır usta.

Evlat, onun öyle bir istihbaratı vardı ki aklın hayalin dururdu. İşte o istihbaratın ortaya çıkarılmasında başrolde biz, yani Heyet yer alıyordu. Sultan Fatih ile uyuttuğumuz hücreleri, Sultan Ulu Hakan Abdülhamid Han ve istihbaratı adı altında tekrar uyandıracaktık. Şimdilik Heyetin hikâyesi ise burada sona erecekti.

-Peki usta, nasıl bir istihbarattan bahsediyoruz?

Durdu usta, uzunca baktı gence sonra kafasını bir sağa çevirdi. Sanki bir şey varda çıkarsam mı çıkarmasam mı diye düşünür haldeydi. Sonra tekrar gence baktı ve biraz daha durup;

"Ama çok okumayacaksın."

-Anlamadım usta, neyi çok okumayacağım?

Usta bu soruya cevap vermeden yanda duran

sandığı çıkardı. Sandığın üzerinde toz olmamasına rağmen sanki toz varmış gibi elini sandığın üzerini siler gibi yaptı. Sonra sandığı açtı. Genç tam göremese de aslında içinde farklı farklı fotoğraflar vardı ve birde bazı belgeler. Usta elini sandığın içinde biraz daha tuttuktan sonra bir defter çıkardı, heybetli bir defter. Defteri köşeye koydu, sonra sandığı kapatıp tekrar yerine koydu. Defteri tekrar eline alıp ilk sayfasını açtı, genç ise öylece bakmaktaydı ustaya. Usta bu durumu fark etmiş olacak ki gencin bu haline gülüp;

Korkma evlat, büyük sırlı bir defter değil bu. Sadece hocamdan duyduklarımı kaydettiğim bir defter. Tabii bu anlattıklarım yok bu defter de. Burada yazılanlar Abdülhamid ile dirilttiğimiz istihbaratın öyküleri ve gerçekten o istihbarat ne güçlü ne yüce bir istihbarattı.

Sonra usta kitabı gence uzattı. Genç kitabın sağına soluna baktıktan sonra ilk sayfasını açtı. Ustaya okuyabilir miyim diye baktı. Usta olur manasında kafasını salladı. Sonra genci durdurup sesli okumasını istedi. Genç'te baştan alarak sesli bir şekilde okumaya başladı;

"İngilizler istihbaratıyla ün salmış Abdülhamid'in yanına bir casus koymayı başarmışlardı. Öyle ki bu casus tam on yıl boyunca İngilizlere hiç aksatmadan bilgi aktarımı yapıyordu. İngilizler ise Abdülhamid'in çok büyütüldüğünü, o kadar da yüce bir zekâsı olmadığını belirtiyorlardı. Kendince haklılardı da, çünkü iyi bir istihbaratı olsaydı yanındaki ajanı da fark edebilirdi. Evet, böyle düşünüyorlardı. Tâ ki o casusun ölüp onun evinde ki gizli dolabı açana dek. İngilizler elçileri öldüğünde hemen evine gitmişler ve ajanlarının gizli dolabını açmışlardı. Dolapta Sultan Abdülhamid Han'ın mührü ve birde bazı belgeler vardı. Sonradan anlayacaklardı ki Abdülhamid'in yanına ajan diye yerleştirdikleri adam meğersem Abdülhamid Han'ın ajanı imiş ve İngilizlere durmadan yalan yanlış bilgi sunuyormuş. İngilizler de nasıl olsa bu adam elimizde diye rahat hareket ediyorlarmış. Ama bu arada ise Abdülhamid Han dünyaya gizlice istihbaratın ağını yayıyormuş.

-Vay be usta, ne istihbaratmış bu yaa. Bende olayın sonunun herhalde Abdülhamid o ajani öldürecek ve öyle bitecek zannediyordum, ama nasıl bitti. Ne muhteşem bir şey bu yaa.

Daha neler var evlat bu ve bunun gibi nice olay. İşte biz Sultan Abdülhamid ile hem Abdülhamid'in, ama onun ardında ise Heyetin uyuyan hücrelerini istihbarı bir şekilde tekrardan dünya sahnesine çıkarıyorduk.

Genç bu sözlerden sonra hemen direk ikinci sayfayı çevirmek istese de usta buna engel oldu.

Şimdilik bu kadar evlat.

-Ama usta, bırak ta okuyalım ya.

Evlat, hele sen şu anlattıklarımı yaz, zamanı geldiğinde bunu da okursun.

-Söz ama değil mi usta?

Evlat, bizim ağzımızdan çıkan söz, sözdür zaten, bunu unutma.

-Eyvallah usta. Sen benim edepsizliğime bakma.

Estağfurullah evlat, estağfurullah. Her neyse, sen artık yurda dönesin, önümüzdeki hafta sen yine gelirsin.

-Bu sefer çok kısa oldu be usta.

Öyle gerek evlat öyle gerek.

-Peki usta izin ver bari de Şu Heyet ile ilgili son bir iki soru sorayım.

Ama son bir iki soru. Söz mü?

-Usta ayıp ediyorsun ama. Bizim ağzımızdan çıkan söz sözdür her zaman. Unuttun mu yoksa?

Hadi bakalım öyle olsun. Sen sor bakayım.

-Usta biri bu Heyete girmek istese nasıl girer?

Güldü usta bu soruya. Biraz da hay Allah'ım böyle soru mu olurmuş der gibi baktı gence. Sonra gence bakıp;

Evlat, Heyete kimse girmek için bir yer bulamaz. Eğer arzu ederse Heyet onu içine alır ve bu tüm teşkilatlar için aslında böyledir. Tapınakçılar içinde, Altılar Meclisi içinde ve dahi Ateşoğulları içinde aynıdır.

Onlar ister sen girersin. Seni, senin haberin olmadan yetiştirirler ve zamanı geldiğinde, görev vakti dediklerinde, sen hangi meslekten olursan ol, onlara biat edersin. Yani sen girmek istediğinde giremezsin, ancak onlar girmeni istediklerinde zaten seni bulurlar.

-Peki usta, son soru. Bu Heyetleri anlatıyorsun ya. Şimdi bu Heyetler mi her şeyi yönetir yani bu devlet adamlarının hiç mi etkisi yok. Bu siyasetçilerin filan?

Bak evlat. Bu konu hakkında Ömer Lütfi Mete abimizin çok güzel bir tespiti vardır. Onu da okuyasın. Zaten Nam-ı diğer; derin yazar derler ona. Her neyse, onun yazdığı konuya gelecek olursak, derki üstat;

"Devlet tıpkı bir araba gibidir. Devleti yönetenler ise o arabanın tekerleği gibidir. Uzaktan arabayı hiç bilmeyen biri arabaya bakarak;

Aaa bak şu tekerler sağa dönünce araba da sağa dönüyor, yok eğer bu tekerler sola dönünce araba sola dönüyor. Tekerler durursa araba da duruyor. Tekerlek dönerse araba da gidiyor. O zaman bu arabayı o tekerler yönetiyor der. Hâlbuki o tekerleğin dönmesini sağlayan bir dümen vardır. O arabanın gitmesini sağlayan bir motor vardır. O arabanın önünü görmesini sağlayan bir far vardır."

İşte evlat, tıpkı Ömer Lütfi Mete abimizin de dediği gibi, siyasetçiler ve devlet yönetenler bu

arabanın tekerleği gibidir, ama onu yönlendiren bir dümen yani bir devlet aklı vardır. O arabanın gitmesini sağlayan bir motor bir Heyet vardır. Bir far yani bir istihbarat vardır. Peki, devlet yönetenin o arabaya etkisi nedir dersen. Eğer arabanın tekerleği kötü ve eski ise işe yaramaz bir halde ise araba isterse Ferrari olsun neye yarar. Ama o arabanın tekerleği muhteşem olursa, işte o zaman o arabayı kim tutar. İşte siyasetçilerin yönetime etkisinde böyledir. Kötü devlet adamı arabayı da kötüleştirir. İyi devlet adamı arabayı da iyileştirir. Ama her şeyden öte o arabanın motoru önemlidir. Motor gereksiz ise bir işe yaramaz halde ise ister dümeni, ister tekerleği, ister farı muhteşem olsun neye yarar. Bilmem anlatabildim mi evlat?

-Çok iyi anladım usta, çok iyi. Peki, bu Ömer Lütfi Mete üstadı okusam ben?

Elbette oku. Muhteşem bir üslubu var, ama biraz kitap okumayı seven insanlardan olmalısın. Kitap okumayı seviyorsan tabii ki onu da oku. Yav bak yine galeyana getirip bana konu açtıracaksın, ama ben seni iyice anladım. Hadi evlat artık geri dönesin. Hakkını da helal et, belki son görüşmemizdir bu.

-Aman usta, daha genç sayılırsın. Daha nereye gidiyorsun?

Evlat, Azrail yaşı sormaz ki. Kim bilir belki de sen gideceksin.

-Tabii orası öyle usta da...

Ama sen hiç oralı değilsin be evlat. Hani ne der Hz. Ali;

"Ölüm sanki bizden başkasına yazılmış gibi."

Hakikaten de öyle değil mi. Bir kurşuna bakıyor hayatın.

-Usta o nasıl söz ya. Hem o söz bir nefeslik ise bakıyor değil mi? Kurşun nedir?

Bizim buralarda bir nefesten daha çok bir kurşuna bakar evlat. Yav ne ise şimdi seni korkutmayım. Sen daha böyle şeylere alışık değilsindir. Hadi evlat, artık herkes yoluna.

-Eyvallah usta. Ben şunları kaldırırım, sonra giderim.

Allah razı olsun evlat. Hadi bakalım o zaman bende biraz dinleneyim.

***

Usta yine eline kitabını almıştı. Dinleneceğim diyerek kitap okumak aslında ne büyük nimetti be. Allah'ım bu şuuru sen bize de ver. Ver ki şuursuzlaşmış şu insanlığa bir yol olabilelim.

Genç eşyaları topladıktan sonra, son kez ustaya selam verdi ve yurdun yolunu tuttu. Vay be dedi kendi kendine. Vay be ne olaydı bu anlatılanlar be. Ya Abdülhamid hakkında okudukları. Öbür hafta hemen gelip onun hakkında yazılanları da okumalıydı. Baksana muhteşem bir istihbarattı Sultan Abdülhamid'in ki. Kütüphaneden geçerken durdu, bir ara içeri girdi. Bakalım bakıyım ne kitaplar vardı. Ama şimdi bir girerse iki saat de zor çıkardı ya her neyse dedi ve girdi. İçeri girdiğinde dostuyla karşılaştı. Burada olduğunu bilmiyordu, ama yakalanmıştı işte. Selam verdi. Sordu dostu, neredeydin? Hiiç dedi bir işim vardı. Bak yine yalan söylemişti, ama usta ile konuştuğunu söyleyemezdi ya. Aslında yalan da değildi, gerçekten ustanın yanında olmak bir işti. Bu düşüncelere dalmış iken arkadaşın sesi ile irkildi;

"Ya bana bir kitap seçsene."

Hep böyleydi aslında bu arkadaşı. İkisi de kitap manyağıydı. Öbür arkadaşları onlarla çarşıya çıkmaya çekinirlerdi, çünkü genç ile arkadaşı kütüphaneye iki dakikalığına girer, iki saat çıkmazlardı. Nasıl anlatılır bilmem ama huzur veriyordu, o kitapların arasında öylece dolaşmak. Bu arkadaşı ile de zaten hep kitap okurlardı. Biyoloji, kimya ve bazen de Arapça. Bu dersler tam kitap okumalıktı. Zaten bir şey anlamıyorlardı. Elini kulağına koyar sesleri yarı yarıya keser, öylece de okurdu. Bazen hoca seslenir, yanındakiler yardım etmez, ama genç hemen olayı şakaya vurur ve kargaşa ile hoca gence sorduğu soruyu unuturdu.

Dostuna kitap seçmek için raflara yöneldi. Kitapları ararken ustanın söylediği yazara denk geldi. Ömer Lütfi Mete'ydi bu. Evet, evet bu kitabı almalıydı, ama o önceden kitap almıştı. Şimdi ikinci bir kitabı alamazdı. Eee ne yapmalıydı? O zaman arkadaşına verecekti. Hemen arkadaşına dönüp;

"Gerçekten bu kitap çok güzel ve çok süper, kesinlikle oku."

Tamam dedi arkadaşı, ama bu kitabı dostundan önce o okuyacaktı. Allah affetsin böyle çok sahtekârlığı vardı gencin. İyi kitap önerirdi ve ondan kitap önerisi istediklerinde, -tamam bazen o kişiye göre kitap önerse de- bazı zamanlar kendi almak istediği kitabı aldırtırdı.

Dostu ile dolmuşa binip yurda döndüler. Artık her şey önümüzdeki haftaya kalmıştı. Uyuyan hücrelerde önümüzdeki hafta uyanacaktı. O muhteşem istihbaratın ne olduğu önümüzdeki hafta anlaşılacaktı. Şimdilik ise artık sessizce, çokta kafayı üşütmeden ustanın anlattıklarını kafada canlandırma vaktiydi, tabii bunu başarabilirse. Çünkü o hep böyle daldığında dostları onun yanına gelecek;

"Yengemizi mi düşünüyorsun?" diyerek bayat olmuş espriyi tekrardan yapacaklardı. O da her seferinde o yalancı gülümsemesini atacak ve böylece her şey kaldığı yerden devam edecekti. Şimdilik sadece sebepsizce uzaklara bakma vaktiydi.

***

İyi bari bu sefer dolmuş daha hızlı ulaştırmıştı onu. Şimdi ise ustanın kapısının önündeydi. Hemen telefonu açarak ustanın telefonunu aramaya

başladı genç. Evet, çalıyordu, çalıyordu ama açan yoktu. Peki, ama niye? Duymuyordu herhalde, bir daha çaldırmaktı en iyisi. Tekrar aradı, tekrar ve tekrar. Durmadan arıyordu, ama açan yoktu. Kapıyı mı çalsaydı? Çalsa ne olacak ki açan mı olacaktı sanki. Peki, ama usta neredeydi? Sonra genç bağırmaya başladı;

"Ustaaa, Ustaaaa, Ustaaa." Hızlıca kapıya vurdu;"Ustaaa, Ustaaa." Neredeydi bu adam? Bu arada ustanın evinin bitişiğindeki pencereden bir yaşlı teyze çıktı;

Evladım, Ustan yok.

-Ne demek yok Sen nereden biliyorsun?

Evladım; geçen pazartesi çaldı kapımı ustan. Sonra bir kitap bıraktı. Bunu beni soracak olacak bir gence ver dedi, dedi ve gitti ve o günden sonra ilk defa da sen geldin buraya.

-Peki, nereye gitti?

Vallahi bilmiyorum evladım. Sadece bu kitabı verdi, sonra hakkını helal et dedi ve gitti. Ha bide şey dedi;

-Ne?

O gelen gence söyle, daha çok anlatacağım şey var. Onun için gidiyorum dedi ve başka bir şey demedi. Zaten bende sormadım.

-Peki, kitabı alabilir miyim?

Al ama sen o genç misin?

Evet, teyze o benim.

Çay nasıl olsun?

-Anlamadım?

Usta dedi. Bunu ona sor ve doğru cevabı verirse ver dedi. Çay nasıl olsun?

-Haaa anladım. Hay Allah iyiliğini vermeye usta. Teyzecim çay demli olsun.

Evladım birde bir şey dedi, tam anlamadım unuttum ama dedi ki; Heyet ne zaman uyuyormuş. Yani hangi padişahın uykusu gelmiş?

Güldü genç bu soruya.

-Teyzecim o soruyu öyle sormamıştır. Demiştir ki Heyetin hücreleri hangi padişah zamanında uykuya çekildi.

Hah aynen öyle sordu evlat, yaşlılık işte.

-Fatih teyzecim, Fatih.

Bunu da bildin.

-Başka soracağın soru yoksa kitabı alabilir miyim?

Tabii evladım buyur. Bakma sen bana. Bende bana denileni yaptım. Allah razı olsun, iyi adamdı ustan.

-Sen nereden biliyorsun ki ustamı teyze?

Evladım bize pek para yardımı yaptı. Bakma sen onun böyle olduğuna, sanırım bayağı zengin. Hatta devlet kademelerinde de baya tanıdığı var. Bizim bir işimiz oldu mu onun ismini vermemiz yetiyor. Polisler onu tanımıyor, ama polislerin amirleri onu çok iyi tanıyor. Polise söyledik mi ismini kimse bilmese de o en üst yerde ki adam onun ismini duyduğu an hemen hizaya giriyor.

Eee evlat sen ne yapan, okuyon mu evli misin, Sevgilin var mı?

-Yuh teyze ne ara konuyu buraya getirdin. Teyze ben okuyorum ve inan şu an da çok işim var. Sonra yine görüşürüz.

Peki, öyle olsun evladım. Biz de işte burada yalnızlıktan sohbet edecek adam arıyoruz. Biliyor musun benim evlat Amerika'da kız ise Ankara'da okuyor. O da senin yaşlarda ama bir görsen.

-Yok, sağ olasın teyze. Sen yine konular konular beni bırakmayacaksın belli ki. Ama benim gitmem lazım.

Dedi ve hızla uzaklaştı genç, çünkü ustanın bıraktığı kitabı çok merak ediyordu. Acaba ne kitabı bırakmıştı. Kitabın da kapağında bir yazı, Yıldız Teşkilatı, yıldız mı? Bu da neydi ki. Yıldız neyi anlatıyordu. Ama dur bir dakika bu ustanın anlattığı Abdülhamid Han'ın istihbaratının adı idi. Yoksa bu kitapta yazılanlar...

Hemen açtı kitabı okumaya başladı.

"İngilizler istihbaratı ile ün salmış Abdülhamid'in yanına bir casus koymayı başarmışlardı..."

Tamam, tamam işte bu o kitaptı. Başka ne bıraktı ki. Şimdi teyzenin yanına gidip sorsa mıydı ki acaba unuttuğu bir şey var mıydı? Bu arada kitabın içini karıştırmaya başladı. Evet, bir not buldu. Notun üzerinde bir tarih vardı. Evet, bu tarih geçen haftanın tarihiydi. Ustadan ayrıldığı

pazarın tarihi ve yanında birde saat 22.00 yazıyordu. Belli ki o gittikten sonra gece vakti yazmıştı. Hemen notu okumaya başladı;

"Öncelikle evlat, seni teyze ile baş başa bıraktığım için üzgünüm. Her neyse konumuza gelecek olursak. Gidişim benim isteğimdir. Elbet döneceğim. Hem de daha çok sırlı sözlerle. Sen şimdilik bu kitabı al ve oku. Anlayacağın kadarıyla, bu kitap Heyetin Abdülhamid ile tekrar uyanışını ve aynı zamanda o muhteşem istihbaratı yazmaktadır. Bu kitaptan okuduklarını da kitaba çevir. Hem bu kitapta sadece Heyet ve Abdülhamid'in o muhteşem istihbaratı anlatılmıyor. Daha nice olaylar ve gizemlerde anlatılıyor. Bir süre ben yokum ama inan geri geleceğim. Bir gün yine yurtta sohbet ederken seni dinleyenler arasında tekrardan beni göreceksin ve işte o gün her şeyi anlatmaya yine devam edeceğim. Şimdilik Allah'a emanet ol ve bana dua etmeyi unutma. Demli çay içen ustan."

Ve burada bitiyordu, mektup. Şimdi ne olacaktı. Üzülse miydi sevinse miydi bilemedi genç. Usta yoktu, ama o olmasa da onun yokluğunu giderecek kitabı bırakmıştı. Şöyle bir içini karıştırdı kitabın. Gerçekten ustanın dediği gibi daha nice

gizemli bilgiler vardı. Evet, evet bu kitabı da okuyacaktı ve ardından bunu da yazacaktı. Heyetin uyanışı ile muhteşem istihbarat ve gizem olaylarını ikinci bir kitaba hemen yazacaktı. Ve her şey Heyetin hücreleri tekrar uyandırması ile devam edecekti. Şimdilik yurda geri dönme vaktiydi. Peki, usta nereye gitmişti? Neyse şimdilik bunları düşünmeye gerek yoktu. Hemen kafasını sal.. Ama yok yok sallamayacaktı.

Hadi bakalım ustam dedi kendince genç. Hadi bakalım şimdilik Allah'a emanet ol. Ben Sultan Abdülhamid'in istihbaratını yazıp bitirdiğimde seninle tekrar görüşeceğiz ve sen tekrardan anlatacaksın bana, Heyeti, sırları, gizemleri ve sıra dışı her şeyi, ama her şeyi.

Ve genç yavaş adımlarla elindeki kitabın sayfalarını çevirerek ilerleyip gözden kaybolmaya başlamıştı...

-Peki, ama usta nereye gitmişti?

-Ya bu kitapta ne yazıyordu?

Of of her şey artık bir dahaki söze kalmıştı. Bir daha ki kitaba...

Devletin Gizli Sahipleri

HEYET

Bugüne kadar okuduklarınızı unutun...
16 Türk Devletini,
yine 16 Türk Devletinin yıkması tesadüf müydü?
Aslında yıkılan bir devlet yoktu, sadece ismi değiştiren bir HEYET vardı.
Mete Han 'dan bugüne kadar size anlatılmayan tarih,
bu kitabın sayfaları arasında gizli.
Ve inanın sayfaları çevirdikçe şaşıracaksınız,
bildiklerinizin sadece basit birer bilgi olduğunu göreceksiniz.
Gerçekleri öğrenmek için sadece ilk sayfayı okumanız yeterli.
İnanın bu kitabı elinizden bırakamayacaksınız!

ISBN 978-605-83646-3-9

9 786058 364639

₺18

/lopusyayinlari